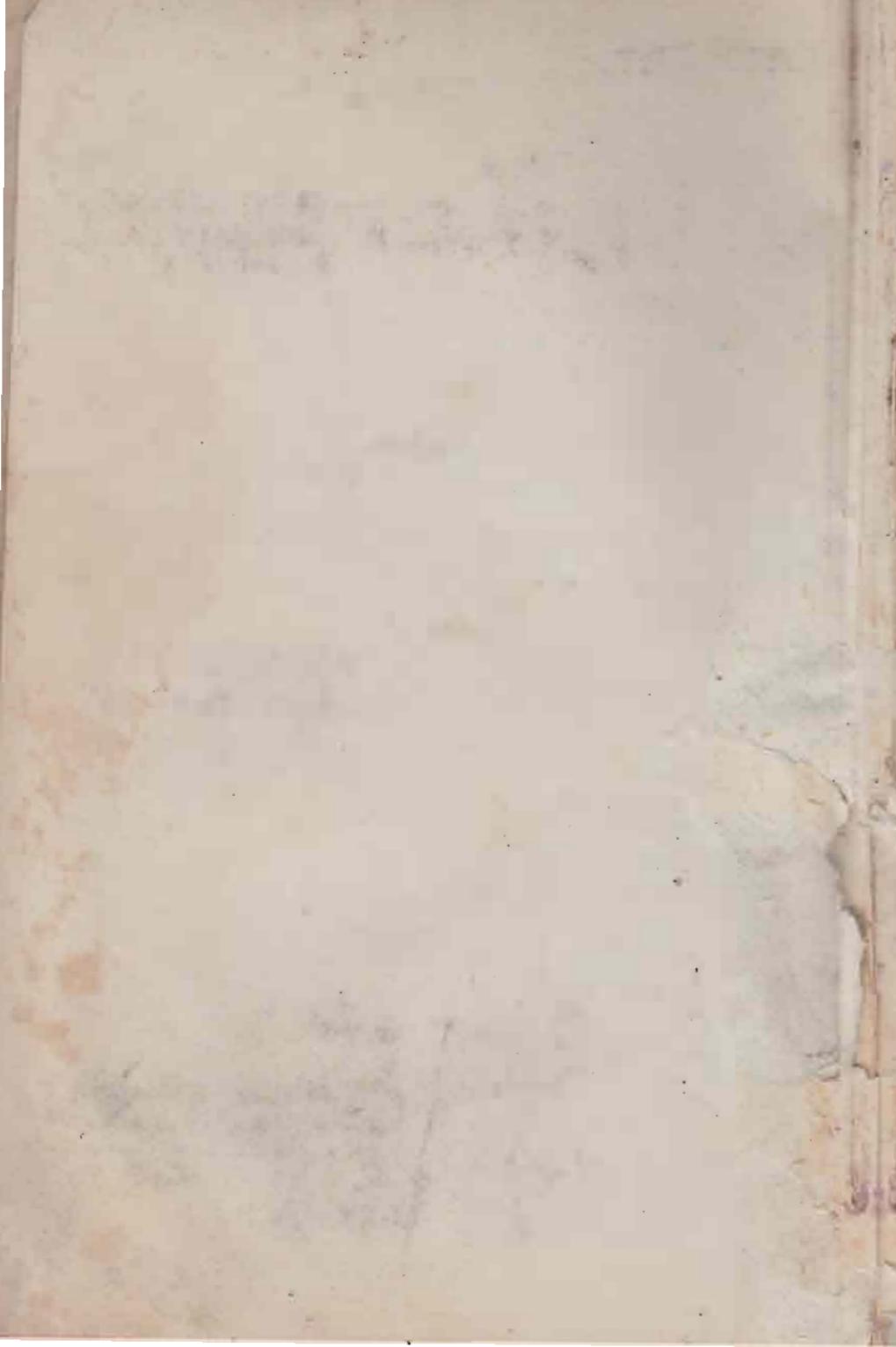

தீவிர நாளாதன்

60

புதிய பூமி

Rajesekaran
1/2 station road
Watagoda

“ஞானரத்ன்”

RAJESEEKARAN
1/2 STATION ROAD
WATAGODA

வெளியீடு
வீரகேசரி
த.பட்டி 160.
ஒக்லஹூம்பு.

"Puthiya Poomy"

Written by:

V. Sachchithananthasivam
Survey Department,
Puttalam.

FIRST EDITION
NOVEMBER 1977

COPYRIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 3/90

**VIRAKESARI
PIRASURAM 60**

Published by

VIRAKESARI
P. O. Box 160, COLOMBO,

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

ஆசிரியர் முன்னுரை

எனது முதல் நாவலான
'ஹமை உள்ளங்கள்' வெளியாகிய
போது பல வாசக நண்பார்கள் தங்
கருடைய பாராட்டுக்களை நேரி
லும், கடித மூலமாகவும் தெரிவித்து எனக்குக் கொடுத்து தவிய
ஹக்கத்தில் நான் எழுதிய இரண்டாவது நாவல் இதுவாகும். இதன்
கதைக்களாம், கதாபாத்திரங்கள்
ஆகியன முன்னோய நாவலிலும் பார்க்க மாறுபட்டதாக
அமைந்திருக்கின்றன. படித்துவிட்டுத் தீர்ப்புக்குற
வேண்டிய பொறுப்பை வாசக நெயர்களிடம் விட்டு
விடுகிறேன்.

வகுப்புவாதத்தின் காரணிகளை ஆராய்முனைவுதோடு,
இனங்களுக்கிடையேயுள்ள முரண்பாடுகள் அடிப்படையான
முரண்பாடுகள் அல்ல வென்பதையும், வாழ்க்கையின் எந்தவொரு அம்சத்தை எடுத்துக் கூடிடிக் கழித்தாலும் யிஞக்கவது வர்க்க நலன்தான் என்பதையும் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது இந்தநாவல்.
இது எழுதப்பட்ட காலம் ஆகஸ்ட் 77 இனக்கல்வரத்துக்கு முன்பாகும். இருந்த போதும் இந்த நாவலில் வரவியறுத்தப் பட்டிருக்கும் கருத்துக்கள் இப்பொழுது செல்லுபடியாகாமல் போய்விடவில்லை. ஏனென்றால் அவைகள் காலத்தால் மாறுத உண்மைகள் என்று நம்புகிறவன் நான். இந்த நாவலை மேற்கொண்டு ஆராய்ந்தால் இந்த முன்னுரையை நான் துஷ்பிரயோகம் செய்தது போலாகிவிடும். சமீபத்தில் வகுப்பு வாதம் தலைதுக்கிய போது எமது நாட்டின் முற்போக்குச் சக்திகள் என்று கூறிக்கொள்பவர்கள் அரனுக்க குறுக்கே விழுந்து தடுத்துக்

கொள்ள முடியவில்லை. அதற்கு மாறுக இனவாதப்போக் குத்தான் வளர்க்கப்பட்டு வருகிறது. ஆழமாகவும், தெளி வாகவும் ஆரோக்கியமான சிந்தனைகள் பாமர மக்களிடையே வளர்க்கப்படவில்லை. இல்லாவிடின் 58இல் நடந்தது 77ல் திரும்பவும் நடந்திருக்க முடியாது. இந்த இழிநிலையைத் தகர்த் தெறியக்கூடிய பலம் வாய்ந்த சுக்கியாக ஒன்று வளர்க்கியுறத் தவறினால் விடுதலைக்காகப் போராடுவதும் தனிநாடு கேட்பதும் நியாயமானதாகிவிடும். ஆகவே, இவற்றிற்காக விடுக்கும் அறைக்கவலே இந்நாவலாகும்.

இந்த நாவலில் ஒரு திணைக்களத்தின் நிர்வாகச் சீர்கேட்டைப் புட்டுக்காட்டி ஊழல் பட்டியல் தயாரிப்பதோ அல்லது ததாபாத்திரங்கள், சம்பவங்கள் மூலமாக எவ்வரையும் இனங்கண்டு கொள்ள வைக்க வேண்டும் என்பதோ என் நோக்கமல்ல. ஆனால் அவர்கள் ஏன் அப்படி இயக்கப்படுகிறார்கள் என்பதே இங்கு முக்கியமானதாகும். குதைச் சுலவுக்காகச் சில இடங்களில் நிர்வாக நடை முறைகளிலிருந்து விலகியும் குதை செல்கிறது.

இறுதியாக, இந்த நாவலை ஏற்றுப் பிரசரிக்க முன் வந்ததோடு, இதை எழுதத் தூண்டுகோலாக இருந்த வீரகேசரி புத்தக வெளியீட்டு இலாகா நிர்வாகியான திரு. எஸ். பாலச்சந்திரன் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

வய, சுசிதானந்தவிவகு

நில அளவுத் திணைக்களம், (நூற்றன்ம்)

புத்தளம். 77. 10. 08.

அடுத்த பிரசரம்:

வயோதிப காலத்தில் பிள்ளைகள் மூலம், வாழ்க்கை வளமாகும் என எண்ணியிருந்தார்கள்!

அவர்களின் நம் பிக்கை தவிடுபொடியான்போது....

“இதயங்கள் அழுகின்றன”

தா. மி. சுப்பிரமணியம்

அளிக்கும்

உள்ளத்தை உருகவைக்கும் குடும்ப நாவல்.

விரகேசரி பிரசரம்- 61.

கேசரி -- மித்திரன்

புத்தகக் களஞ்சியங்கள்

எமது விரகேசரி, ஜாமித்திரன் வெளியீட்டுப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் கீழ்க்காணும் எமது கேசரி - மித்திரன் புத்தகக் களஞ்சிய விற்பனையாளர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:-

கொழும்பு:

- ராஜேஷ்வரி ஜஹாட்டல்,
69, ஒல்கோட் மாவட்டத்.

புறக்கோட்டை:

- வி.வடிவேல், மலர்வீழி ஸ்டோரஸ்,
25, செக்கு விதி.
- வீலா ஸ்டோரஸ், 249, உதாறில் ரூட்.
- வந்துமிபவாஜ், 97, நொறில்ரூட்.

கொம்பனித்தெரு:

- ரத்ன ஸ்டோரஸ், 180, மலேஷிதி.

பம்பலப்பிடிஃ:

- விநிச்சன்டல் ஜஹாட்டல்,
3 ஏ. சிறபாரி கார்ட்டன்ஸ், கா.விதி.

வெள்ளவுத்தூது:

- வெறுப்பங்கம் புத்தகங்கள், 248, காந் விதி.
- டாலியல் புத்தக நிலையம்,
387, காவி விதி.

ஆகந்துவாரம்:

- எஸ்.கருப்பையாயின்ஸ்,
308, முகந்துவாரம் விதி, கோழும்பு-18

கெமட்டகொடை:

- எம்.கிருஷ்ணபிள்ளை, மொறவஸ் ஸ்டோரஸ்,
580, தெமட்டகொடை ரூட்.

நீர்கொழும்பு:

- திருமதி எம். நடராஜா, பூர்க்கோசன் #38,
180, பிரதானவீதி, நீர்கொழும்பு.

கனுந்துறை:

- வி.ரி.சிவகப்பிரமணியம்,
சி. எஸ். கெ. வி. பிரதானஸ், 686, விசுவாநாத்,
கனுந்துறை தெற்கு.

யாழிப்பரணம்:

- யூகேசரி கிளைக் கெரியாலயம்,
22/2, ஸ்ரோதுன் ரேடு,
- ராஜன் புத்தகாலை, 12,பஸ் ஸ்டாஷன்,
- ராஜன் புக் சென்றர்,
37/ஏ,மொடல் மார்க்கட்,
- ஸ்ரீ வங்கா புத்தகாலை,
234, கே.கே.எஸ்.ரேடு.
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
1,கல்தூரியார் ரேடு.
- பூபாலசிங்கம் புத்தகநிலையம்,
4, பஸ் ஸ்டாஷன்.
- புகையிரதநிலைய புத்தகாலை,
புகையிரதநிலையம்.

நல்லூர்:

- கே. உருவினானத்தன்,
ஸ்ரீ முருகன் ஸ்ரோரஸ்,
254,பருத்தித்துறைவீதி.

பண்டத்தரிப்பு:

- கே.சுந்தரம்பிள்ளை, சௌவான்தா கிளப்.

ஈவகக்கேவி:

- கே.கே.ஐயாத்துரை,
ஏரஸ்வதி புத்தக நிலையம்.

கைதுடி:

- ர. கந்தையா,
சிவசக்தி ஸ்ரோரஸ், கைதுடி சந்தி.

பளை:

- ஆர். பத்மநாதன்,
டியூரே சொப், கைதுடி வீதி.

மல்லாகம்:

- ஸி. குமாரசாமி, ஜெரி.ப் ரேடு.

மாளிட்டபுரம்:

- திருமதி எம். செல்கீயா,
காஜா ஸ்ரோரஸ்,

மாணிப்பாய்:

- கே.நி. நாயகம்,
ஈயக் பாஸ் ஸ்ரோரஸ்.

பருத்தித்துறை:

- எஸ். கண்ணன்,
வட. இலங்கை புத்தகாலை.

நெல்வியடி:

- ஒன்றி ஸ்ரோரஸ், கருவெட்டி.

இருபாலீஸ்:

- ஆர். ராஜதுரை,
லக்கிபான்னி ஹவுஸ்.

வல்வெட்டித்துறை:

- கே.அருட்டோதி,
கலைச்சொலை புத்தக நிலையம்.

கண்ணுகம்:

- தனவங்கமி புத்தக நிலையம்,
பிரதான வீதி.

கீழ்மாகாணம்:—

திருகோணமலை:

- எ. ஏ. சிதம்பரப்பிள்ளை சுவாமி,
43, பிரதான வீதி.

முதூர்:

- ஸி. கோபாலசிங்கம்,
தொக்கீல் வீதி, முதூர்.

மட்டக்களப்பு:

- சக்தி நூல்நிலையம், 53, திருகோணமலை வீதி.

கல்முனை:

- மணமகன் புத்தகசாலை, 22, பிரதான வீதி.

ஏற்றுர்:

- சிவந்தராஜா ஸ்ரோதஸ், 105, பிரதான வீதி.

அக்கரைப்பற்று:

- கே. கந்தசாமி,
பரமேஸ்வரி ஸ்ரோதஸ், பாகசமால் ஹைட்.

கஞ்சாஞ்சிக்குடி:

- சி. கந்தசாமி,
உல்வரி ஸ்ரோதஸ், பிரதான வீதி.

காத்தான்குடி:

- ஏ.கே. மோகமட்,
துவிந்தன் இலை: 8, 105, பிரதான வீதி.

வாழைச்சேனை:

- கே.முத்துராஜா,
நேசம்பளி, 540, பிரதான வீதி.

வங்கியா மாவட்டம்:

கிளிநோக்கி:

- குமரன் ஸ்ரோதஸ்,
135, புளக்கிரத்திலை வத்து.

வங்கியா:

- ஏ.கெல்வரத்தினம்,
கலைச்சொலை ஸ்ரோதஸ், 5, 8 பல்லாவாஸ்.

மன்னுர்:

- ஏ. கந்தரவேஷ கலாவதி கூபே.

பாந்தன்:

- ஆறுமுகம் அன் சன்னி,
பிரதான வீதி.

மீண்டும்:

இரத்தினபுரி:

ஏன்டாரவனை:

● கெ.வேலுப்பிள்ளை, 223, பிரதானவீதி,

பதுளை:

● ஆர்.கே.சௌவத்துறை,
பராசக்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ்
71, பிரதான வீதி.

துவரெவியா:

● மீனங்பிகா நியஸ் எஜன்ட்,
235, லோவர் வீதி.

ஷட்டன்:

● நியூ ஜோதி வியாஸ்,
13, மொடல் சொப்.

தலவாக்கொல்லை:

● இம்பிரியஸ் பிரஸ், 96, பிரதான வீதி.

தாவலப்பிட்டி:

● பி.தங்காமி ராடார்,
22, பிரதான வீதி.

கம்பனி:

● எஸ்.பொன்னம்பலம்,
ஸ்ரீ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், 1, கம்பனி ரூட்.

கஷ்ட்ருளை:

● எ.சுந்தரசாமி, 20, நுவரெவியா ரூட்.
● எஸ்.எஸ்.அன்னவிச்சுகு,
ஸ்ரீகாந்தா ஸ்ரோர்ஸ்,
73, திருக்கொண்டமலை வீதி.

கண்டி:

● கலீவாணி புத்தக நிலையம்,
130, திருக்கொண்டமலை வீதி.
● வீரகேஸர் இன்க் காரிகாலயம்,
இன்கூரஸ்ஸ் பிளத்ட், 23 1/8, தலதா வீதி.
● போப்பியூர் ஸ்ரோர்ஸ்,
218, முதலம் மாடி, பத்திய சந்தத.

● யாற்பாணச் ஸ்ரோர்ஸ்,
51, யட்டி நுவர் வீதி.
● வங்க சென்ட்ரல் புத்தகாலை,
84, கொழும்பு வீதி.

குமகுகேஹா:

● எஸ்.கோங்காமி ரெட்டியார்.
ஸ்ரீ திருஷ்ண ஸ்ரோர்ஸ், 110, ரூக்லை பலூர்.

புதியபூமி

மத்தியான வேளை. பங்குனி மாத வெயிலின் காங்கையில் சூடேறியிருந்த தார் ரேட்டை விட்டிறங்கிக் கரையோரமாக நடந்துகொண்டிருந்தான் ரவீந்திரன். பாதையோடுத்தில் இடைக்கிடை வந்துகொண்டிருந்த மர நிழல்களிலும், புற்றரையிலும் அவனின் பாதங்கள் மிதித்தபோது, நடையின் வேகத்தைத் தளர்த்தி, அந்தக் குளிர்ச்சியின் சுகத்தை அனுபவித்தவாறு நடந்துகொண்டிருந்தான். மஸ்வாகம் சந்திக்கு வெகு அண்மையில் வந்துவிட்டான். வல்விபுரத்தின் தேநீர்க் கடை பரபரப் பாகியிருந்தது. கடையின் மூன்பாகப் போடப்பட்டிருந்த வாங்கொன்றில் போய் அமர்ந்துகொண்டான் ரவீந்திரன். அவனின் கன்னங்களில் வியர்வை வழிந்தோடு கொண்டிருந்தது. வியர்வையில் நனைந்து உடலோடு ஒட்டிக்கொண்டிருந்த. சேட்டின் பொத்தான்களை அவிழ்த்து விட்டுச் சேட் கொல்வரைக் கழுத்தின் பின்புறமாகத் தள்ளி விட்டான். கொல்ரின் மடிப்பில் படிந்திருந்த அழுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. அந்தக் கடையின் கூடாரம் போல கடைத்து வளர்ந்திருந்த வாகைமராம் எங்கிருந்தோ

அழுர்வமாக வீசிய மென்காற்றில் இலைகளைச் சிலிர்த்துக் கொண்டது. ஊதற்காற்று ரவீந்திரனின் முகத்தையும் உரோமம் தடிப்புருத மார்பையும் தடவிச் சென்றபோது அவனின் உள்ளத்தில் கிளைவிட்டுக்கொண்டிருந்த என்னங்களுக்கெல்லாம் இதமளிப்பது போவிருந்தது. சாரத்தை அவிழ்த்துவிட்டு மீண்டும் இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு எழுந்துநின்றன.

‘‘அண்ணே! ஒரு பிளேன் மு தாருங்கோ...’’

எண்ணெய்ச் சூட்டோடு மொரமொரத்திருந்த பருப்பு வடையொன்றை கண்ணடிப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்துக் கடித்தான். கடைமுகப்பில் நன்றாகப் பழுத்திருந்த கதவி வாழைக் குலை அவனின் கண்முன்பாகவே அசைந்து அசைகாட்டியது. அது சரிவராத சங்கதி என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

பிளேன் மயை மூக்குப் பேணியில் சுடச்சுட நீட்டி அர் கடைக்கார வல்லிபுரம். பருப்பு வடையும் பிளேன்முயும் ரவீந்திரனுக்கு தேனுகச் சுவைத்தன.

‘‘அண்ணே இந்தாருங்கோ... ஒரு வடையும் பிளேன் மயும் எடுத்தனன்’’ என்று தன்னிடமிருந்த சில்லறைகளை நீட்டினான். மிகுதிச் சில்லறையாக ஒரு பத்துசதுக் குத்தியையும் கொடுத்தார் வல்லிபுரம்.

கடையின் மேசையில் டொபிப் போத்தல்களுக்கிடையில் செருகி வைக்கப்பட்டிருந்த தினசரிப் பத்திரிகைகளில் ஒன்றைப் பக்குவமாக இழுத்தெடுத்தான் ரவீந்திரன். தலையங்கங்களில் அவனின் பார்வை நிலைக்குமுன் விறுக்கென அவனிடமிருந்து பத்திரிகையைப் பறித்து மீண்டும் மடித்துப் போத்தல்களுக்கிடையில் செருகினார் வல்லிபுரம்.

‘‘தம்பி! பேப்பர் விக்கிறதுக்கொழிய சும்மா ஒசியிலை படிக்கிறதுக்கில்லை. நானென்ன வாசிக்காலையே நடத்துறன்? சலூ ஸிலை போய் ஒசியிலை பவுடர் கிறீம். போட்டுத்

தலையிழுத்துக்கொண்டு வாறமாதிரி இஞ்சையும் ஓசியிலை பேப்பர் படித்க வருகினம். பேப்பர் வாங்கிப் படிக்க காக இல்லாவிட்டால் மரியாதையாக சந்திக்கொரு வாசிக சாலை இருக்கு... போய்ப் படிக்கிறதுதானே...”

வியர்வையுடன் புகைமண்டிக் கறுத்திருந்த அவரின் பாரிய உடலும், நறுக்கு மீசையும் கோபத்தில் துடித் தன. வல்லிபுரத்தின் வார்த்தைகள் அந்த இளைஞரின் சுயமரியாதைக்குச் சவால் விட்டன். சேட பொக்கற்றில் சில்லறைகள் இருந்தால் வீசி எறிந்துவிட்டுப் பத்திரி கையை வாங்கிவிடலாம். அவனின் விரல்கள் வீணூகப் பொக்கற்றைத் தடவிப் பார்க்கின்றன. அந்தப் பத்திரி கையைக் கூட வாங்குவதற்கு அவன் வக்கில்லாதவன் என்பது நிருபணமாகிவிட்டபின் அவன் என்ன செய்யலாம்? தெருவில் இறங்கிக் காலடி எடுத்து வைத்தான். கடையில் நின்றுகொண்டிருந்த அத்தனை மக்களும் கை கொட்டிச் சிரிப்பது போல் அவனுக்குக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவமானம் அவனின் முதுகைப் பிடித்துத் தன் ஸிக் கொண்டிருக்க வெயிலில் நடந்துகொண்டிருந்தான். அவனின் சிறுமையை இன்னெனு மனிதரின் வாயிலுல் கேட்க நேர்த்தமையால் அவனுக்குள்ளே குமைந்து கொண்டிருந்த துயரம் இன்னும் பெரிதாகி மௌனமாக அவனின் இதயமெங்கும் ஈறிப்படர்ந்தது. நீண்ட பெரு முச்சொன்று வெளியேறி அன்றகாற்றேரு கலந்துகொண்டது. அவன் தனது வீட்டை அடைய இன்னும் ஒரு மைல் தூரமாவது நடக்கவேண்டும்.

*

ரவீந்திரனுக்கு வயது இருபத்தி நான்கு சென்ற தை மாதத்தோடு முடிந்துவிட்டது. வயதுக்கு மிஞ்சிய தோற்றும்.

‘பொலிஸ் வேலைக்குத்தான்டா நீ லாயக்கு’ என்று யாரோ அவனுக்கு ஒரு சமயம் கூறியதைக் கேட்டதும் அந்தத் தொழிலுக்கும் ஒரு முறை விண்ணப் பித்துப் பார்த்திருந்தான்.

அவனுக்கு அந்த வேலைமட்டுமல்ல எந்த வேலையுமே கிடைக்கவில்லை. அதெல்லாம் இப்போது பழங்குடை.

தகப்பனுக்குப் பின் குடும்ப பாரததைச் சுமக்கும் முத்த சகோதரனான நாகவிங்கத்துக்கு அவன் இப்பொழுது பாரமாகி இருக்கிறான். தன்னைப்போன்று ஒரு கிளாக் கர் வேலையிலாவது ரவீந்திரனைச் சேர்த்துவிடவேண்டும் என அவர் அயராது பாடுபட்டும் பயன் கிடைக்கவில்லை. க.பொ.த. பர்ட்டஸையில் உருப்படியாக ஆறு பாடங்கள் எத்தனையோ தடவைகள் முயன்றும் சித்திபெற முடியாமல் போன சகோதரன் மீது சீறி விழுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்துவிடமுடியவில்லை. நாகவிங்கத்தின் தகப்ப ஞர் உள்ளுரில் ஆசிரியராக இருந்து இளையாறுவதற்கு நான்கைந்து வருடங்களுக்கு முன்பே ஒரு நாள் பேச்சு உரச்சில்லாமல் படுக்கையில் விழுந்தவர். அதன் மின்பு ஏழந்திருக்கவேயில்லை. நாகவிங்கம் என்ற இந்தக் கிளாக் கரை நம்பிக் கண்ணை முடிவிட்டார் அவர். நாகவிங்கத் துக்கும் ரவீந்திரனுக்குமிடையில் இரண்டு பெண்கள். தகப்பன் வாழ்நாள் பூராகச் சேமித்து வைத்திருந்தவற் றையும், தாயின் தீதனமாகக் கிடந்து காணி பூமிகளையெல்லாம் தாரைவார்த்துக்கொடுத்து இரண்டு சகோதரி களுக்கும் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்கும் மாப்பிள்ளைகளை மணமுடித்து வைத்தார் நாகவிங்கம். அதன் மின்பு அவரின் கை வரண்டுபோயிருந்த சமயம்தான் திலகவை யைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். குழியிருந்த வீட்டையும் சகோதரிகள் இருவருக்கும் இரண்டாகப் பகிர்ந்து கொடுத்து விட்டமையால் தனது நாயாகரயும் ரவீந்திரனையும் தனக்குச் சீதனமாகக் கிடைத்த வீட்டிற்கே அழைத்து மல்லாகத்துக்கு வந்துவிட்டார் நாகவிங்கம்.

ஆனாலும் அவரின் தாய் பாக்கியமோ ரவீந்திரன் எப்பொழுது ஒரு தொழிலில் சேர்ந்து தனக்கு இந்த மருமக்கள் சாம்ராஜ்யத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கப்போகிறான் என்ற கணவில் நாட்களை என்னவிக்கொண்டிருந்து

தாள். பாக்கியத்தின் குடும்பத்தை இன்றைக்கிருக்கும் நிலைக்கு இருந்துக்கொண்டுவந்த பெருமை நாகலிங்கத் தைத்தான் சாரும். அவன் தனக்கென்று வாழாது குடும்ப நலனுக்காக எவ்வளவோ தியாகங்களைச் செய்திருக்கிறான். இன்னால்களை அனுபவித்திருக்கிறான். அழகான உடையோ ஆடம்பர வாழ்க்கையோ அவனை என்றும் ஈர்த்ததில்லை. இருந்தபோதிலும் திருமணம் என்ற பந்தத்தின் பின் குழந்தைகள் குட்டிகள் என்று ஆகிவிட்ட பின் ஒர் அந்நியத் தன்மை சுவராக தனக்கும் மகனுக்கும் இடையே ஏழுந்து நிற்பதை நன்றாக உணர்கிறான் பாக்கியம்.

ரவீந்திரன் குடும்பத்தின் நற்பெயரைக் கீழே இறக்கி விடுவானே என்ற அச்சந்தில் அவனின் படிப்பில் மிகுந்த அக்கறை செலுத்தினார் நாகலிங்கம். ஆனால், அவனுக்கோ படிப்பு வர மறுந்தது. அவனின் விரல்கள் அளவுக்கு மீறித் தடிப்பாக, பேனு பிடிக்கச் சிரமப்படும் பாங்கில் அமைந்திருந்தன. க. பொ. த. பரிட்சையில் நான்கு பாடங்களுக்கு மேல் அவனுல் சித்திபெற முடியாது போயிற்று. விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்கும் உதைபந்தாட்டப் போட்டிகளுக்குமாக எவ்வளவு காலம்தான் அவனைப் பாடசாலையில் வைத்திருப்பது.

‘இனி நீ வரத் தேவையில்லை’ என்று தலைமையாசிரி யார் கூறுமுன்பே மரியாதையாக தின்றுவிட்டான் ரவீந்திரன். அன்றைய தினத்திலிருந்து அவன் ஒரு கேள்விக் குறியாக பாக்கியத்துக்கும் நாகலிங்கத்துக்கும் முன்னால் ஸ்ரீனிவஸ் ராமராமாகப் பற்றிக்கொண்டனர்.

*

*

ரவீந்திரன் வீட்டுப் படலையத் திறந்தபோது நாகலிங்கத்தின் பின்னோகள் ஒடிவந்து அவனின் கைகளை ஓல்வொருவராகப் பற்றிக்கொண்டனர்.

“சித்தப்பா! சித்தப்பா! எனக்கு என்ன வாக்கி வந்தனீங்கள்? நான் அப்போதை டொயி வாங்கிவரச்

சொல்லிவிட்டனால்லே!'' என்றான் மழிலை கழியாத ஒரு சிறுவன்.

“சித்தப்பா! எனக்குத்தான் டொபி...” என்று பிஞ்சக் கையை நீட்டுகிறான் ஒரு சிறுமி. அவனின் முகத்தில் உணர்ச்சிகள் யாவும் மூழ்கடிக்கப்பட்டிருந்தன. எதையுமே உள்ளத்தில் ஜீரணிக்க முடியாத ஒரு நிலையில் அந்தப் பிஞ்சக் கரங்களை விடுவித்துக்கொண்டு உள்ளே போனான் ரவீந்திரன்.

“என்ன இவ்வளவு நேரமாகப் போச்சு, வா கெதியாக. குசினியிலே சோறுபோட்டு வைச்சு உன்னை வருவாய் வருவாய் என்கு பாத்துக்கொண்டிருந்தன். இப்பதான் வாருய்... காலமையும் சாப்பிடேல்லை” — என்றான் பாக்கியம்.

“எனக்கெனை பசிக்கேல்லை. சாப்பாடு வேண்டாம்” என்று வாயினால் சொல்லிவிட்டு அதைத் தொடர்ந்து அவனின் மனம் அடுக்கடுக்காக வெளியே தள்ளிய வார்த்தைகள் எல்லாம் நாக்குவரை வரவில்லை. மௌனத்தில் கலந்துகொண்டன. அவனின் துடிக்கும் உதடுகளும், நடுங்கும் புருவங்களும் உள்ளத்தின் கொந்தளிப்பைப் பேசின.

“இவ்வளவு தேரம் போயும் பசிக்கேல்லையா?”

.....

“எடே ரவி! நீங்ன சாப்பிடமாட்டன் என்கு சொல்லுருய் எண்டு எனக்குத் தெரியும். நான் காலமை உன்னைப் பேசிப்போட்டன் எண்டு தானே?”

அன்று காலையில் என்றுமே தனது தாயின் வாயிலிருந்து வந்திராத வார்த்தைகள் ஆத்திரத்தோடு வெளியேறி அவனின் இதயத்தைச் சுக்கு நூருக்கியது போதாதென்று மீண்டும் அவை அவனின் நினைவுக்கு வந்தன.

“மாடு மாதிரி வளர்ந்துபோட்டு வேலைவட்டி இல்லாமல் எத்தனை நாளைக்குத் தண்டச் சோறு தின்னப்

போகிறுய? நீயும் பின்னையென்டு வந்து பிறந்தியே எனக்கு. என்றை கண்ணிலை படாமல் எங்கையாகிலும் போய்த் துவேஞ்சியென்டாலும் பரவாயில்லை”.

“சாப்பிடக் குசினியில் உட்கார்ந்தவன் பாக்கியத்தின் இந்த வார்த்தைகளுக்குப் பின் பீங்கான் கோபபையை விரல்களால் வீசித் தள்ளிவிட்டுச் செம்பில் வைத்திருந்த தண்ணீரை மடக் மடக்கெனக் குடித்துவிட்டு எழுந்து சென்றவன் இப்பொழுதுதான் வந்து நிற்கிறேன்.

“எட தம்பி! நான்டா ஆத்திரத்திலை அப்பிடிப் பேசிப்போட்டன். உன்னைப் பற்றிக் குறையாக மற்ற ஆட்கள் கணதக்கிறதைக் கேட்க எனக்குப் பொறுக்கேலாமல் கிடக்கு. நீ இப்பிடி அவமானப்படவெண்டுதான் என்றை வயித்திலை வந்து பிறந்தியோ என்டு நான் அழுகிறது உனக்கெங்கை தெரியப்போகுது”?

“ஆரேண கதைச்சது?”

“அவள் தான் கொண்ணன் பெண்சாதி. அறைக் குள்ளொ தலையிழுக்கிற சாட்டிலை வந்து கதைக்கிறதை ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டு நிப்பா. பிறகு புருசன் வந்தவுடனை மூட்டிவிடுவா. மெல்லமாகக் கதையடா ரவி”.

“ஏன் பயந்து சாகுறியன்”.

“பழப்பிடாமல் என்ன செய்யிறது. என்றை தலை விதி அப்பிடியிருக்கேக்கை நான் மற்ற ஆட்களிலை என் கோபப்பட வேணும். அவளேந்தா நான் விருந்துதயிலை இருக்கிறன் எண்டும் மரியாதை பண்ணுமல்கொண்ண னுக்கு என்ன சொன்ன தெரியுமே. தன்றை புருஷனுடைய உழைப்பிலை எல்லாரும் சுகசீவியம் நடத்துகினம். வேலை வட்டியில்லாமல் தெருவளக்கிறதுகளுக்கெல்லாம் உழைச்சுப் போட்டு மூண்டு நேரச் சாப்பாடும் ஒழுங்காகப் போட தங்களுக்கென்ன கப்பலோடுதோ? தங்கடை பின்னை களுக்கு ஒண்டுமே தேடாமல் எடுக்கிற சம்பளத்தையெல்

லாம் செலவழிச்சுப் போட்டு இப்பிடியே போன்காதிலை இருக்கிறது, கழுத்திலை இருக்கிறது கூட யின்சாது. நடு ரேட்டிலை தானும் நாங்கள் கொண்டுபோய் விடுவோ மாம். அதுசரி அவள் புறத்தியாள் பேசினாள். போகட்டும்—உவன் கொண்ணன் வாயைத் திறந்து ஒரு சொல் லெண்டாலும் சொன்னுனே? அதுதான் எனக்கு ஆத்திரம். இப்பிடி நீ அவமானப்படுறதை காதாலை கேட்ட என்ற மனசு ஆவேசப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நேரத்திலை நீ சாப்பிட வந்தாய். அதுதான் பேசிப்போட்டன். முகத்தைக் கழுவிப்போட்டு வந்து சாப்பிடதா தமிழி. எனக்கும் பசிக்குது’.

பாக்கியத்தின் கண்களில் நீ சுரந்துகொண்டிருந்தது. முந்தானைத் தலைப்பால் முகத்தையும் கண்களையும் துடைத் துக்கொண்டு மகனைப் பார்த்தபடிநின்றாள். தாயின் பாசம் அவனின் வெராக்கியத்தை இளக்க செய்தது. இருந்தும் அவனின் உள்ளத்தின் துயரத்தை அவள் துடைத்துவிட முடியுமா?

‘நானென்னை எத்தனை வேலைகளுக்கெல்லாம் போகப் போறனஎன்னு சொல்ல ‘சில்லறை ஒவேலைகளுக்கும் கூவி வேலைகளுக்கும் போய் எல்லாருடைய மானத்தையும் போக்காட்டப்போற்யோ...’ என்னு எல்லாருமாக மறிச்சியன். இப்ப பியோன் வேலையும் ஏடுக்க ஏலாத கட்டம் வந்திட்டுது. அண்ணர் சொல்லுகிறார் விருப்பமெண்டால் காணியெடுத்துத் தோட்டம் செய்யட்டாம். மரியாதைக் குறைவான வேற வேலையொன்றும் செய்யக் கூடாதாம். தோட்டம் செய்யிறதெண்டால் நானென்ன ஆகாசத்தி ஸ்யே தோட்டம் செய்யிறது. காணிக்கு ஆர்விட்டை போறது. இப்ப பாத்தியனே மரியாதையாக என்ன தொழிலெண்டாலும் செய்திருந்தால் என்றை கையிலை ருங்கியாக நாலு காச இருந்திருக்கும். இப்பிடி அவமானப்படவேண்டி வருமே? அதுதான் நான் ஒண்டு சொல்

விப்போட்டன். எந்த வேலையென்டாலும் போய்ச் செய் யப் போறன். நீங்கள் ஆர் மறிச்சாலும் நிக்கப் போறேல்லை.”

“அது சரி! நீ உன்னுடைய விருப்பத்துக்கு எதையும் செய், நீ மானம் மரியாதையோட் சீவிக்கிறதைத்தான் நாலும் விரும்புறன். உன்றை காசெண்டு உழைச்சுப் போட்டு என்னை ஒரு கொட்டிலிலே போய் இரெண்டு சொன்னாலும் நான் சந்தோஷமாக இருப்பன். இப்பநீ வா சாப்பிடு. பிறகு இதுகளைப்பற்றி யோசிக்கலாம்”.

ரவீந்திரன் நேராகக் கிணற்றடிக்குப் போய் சேட டைக் கழற்றித் தண்ணீர் வாளிக்குள் அழுக்கிவிட்டுக் கிணற்றுக் கட்டில் வைத்திருந்த சண்லைட் சவர்க்காரத்தை எடுப்பதற்காக கையை நீட்டினான்.

‘ஓ... இதுவும் அண்ணருடைய உழைப்புத்தான். இதை நான் தொடக்கூடாது...’ என்ற எண்ணம் குறுக் கிட்டது.

வெறுமனே கசக்கிப் பிழிந்து உதறிவிட்டுக் கயிற்றுக் கொடியில் அந்தச் சேடடைக் காய்வதற்காகப் போட்டு விட்டுச் சென்றான். அவன் கிணற்றடியிலிருந்து வருகையில் குசினி வரயிலில் ரவீந்திரனுக்காகக் காத்து நிற்கிறான் பாக்கியம்.

தாயின் பின்னால் நடந்து குசினியில் பாய்த்தடுக்கைப் போட்டுவிட்டு அமர்ந்துகொண்டான் ரவீந்திரன். குசினியின் பின்புறக் கதவு லேசாகத் திறந்து கிடந்தது. அந்தக் கதவின் நீள் சதுர இடைவெளியினாடாக ஹாலில் திலக வதி அமர்ந்திருப்பது அரை குறையாகத் தெரிகிறது. வட்ட பிரேமில் பொருத்தப்பட்ட துணியில் அலங்காரம் செய்வதற்காக வண்ண நூல் கோர்த்திருந்த ஊசியை ஒரேயளவான நேர இடைவெளியில் அவளின் விரல்கள்

குத்தியிழுப்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. ரவீந்திரனின் பார்வை அந்தக் கதவிலூடாகச் சென்றது. அவனின் இதயத்தையும் அந்த ஊசியைக் கொண்டு சேர்த்திழுத்துக் குத்துவது போலிருந்தது. பாக்கியம் முடி வைத்திருந்த கோப்பையை அவன் முன்பாக வைக்கிறான்.

அவனுக்கு யாரோ ஒருவருடைய வீட்டிலோ, பசியின் கொடுமை காரணமாகத் திருடி உண்பது போலிருந்தது. கைகளை அலம்பிக்கொண்டு மீண்டும் வெளியே புறப்பட ஆயத்தமானன்.

“எங்கே வந்தவுடனே திரும்பவும் வெளிக்கிடு கிறோய்?”

“தானென்னே ஓராண்டுப் பார்க்கப் போறன். அவசியமான ஒரு அலுவல் கிடக்கு... சில்லறைக் காசிருந்தால் பஸ்கக்கு ஒரு ஐம்பது சதம் தானே...”.

“கெதியா வந்திடு. இருண்டபிறகு திரியாகத் திந்தா காசு” என்று சேலைத் தலைப்பில் முடிந்து வைத் திருந்த ஒரு ரூபாக் குத்தியை நீட்டினான் பாக்கியம்.

ரவீந்திரன் அதைப்பெற்றுக்கொண்டு பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடக்கலாமானன்.

அத்தியாயம் இரண்டு

கனகசந்தர மாஸ்டர் அப்பொழுது தான் பாடசாலையிருந்து வந்திருந்தார். ஊர்ப்பிரச்சினைகள், அரசியல் என்று பல சோலிகள் உள்ள மனிதர் அவர். அவரை வீட்டில் காண்பது அரிது. ரவீந்திரன் வீட்டுப் படலையைத் திறந்து உள்ளே வருவதைக் கண்ட கனகசந்தர மாஸ்டர் விருந்தைப்படிகளில் இறங்கி முற்றம் வரைக்கும் வந்து

அவனின் தோளில் ஆதாவாக ஒரு கையைப் போட்டபடி உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

“இரும் தம்பி” என்று முகம் மலரச் சிரித்தவாறு கூறிவிட்டு வீட்டினுள் வேலையாக இருந்த மணவியைச் சத்தம் போட்டு அழைக்கிறார்.

மாஸ்டரின் மணவி ஒடிவந்து வாசற் கதவின் ‘திரைச் சேலை’யைப் பிடித்தவாறு நின்றான்.

“நான் உமக்குச் சொன்னேன் அண்டைக்கு! இவர் தான் அண்டைக்கு என்னைக் காப்பாற்றினது. நான் எப் பவோ சின்ன வகுப்பிலை படிப்பிச்சனான். ஆனால், பிறகு மறந்து போனன்.”

மாஸ்டரின் மணவிக்கு அப்போது தான் அந்த இளைஞனைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் உயர்ச்சி பெற்றது. அவளின் உள்ளத்தில் நன்றியுணர்ச்சி பிரவாகித்தது! தனது கணவன் தனி வழிப்பாதையொன்றில் வந்து கொண்டிருந்த போது, அவரின் அரசியற் குரோதம் காரணமாக இரண்டு காட்டயர்கள் அவரின் சேர்ட் கொலரைத்திருகிப் பிடித்தவாறு உயிருக்கே ஊறுவிளைக்க முயன்று கொண்டிருந்த போது இந்தப் பையன் வந்து காப்பாற்றியிரா விட்டால்.....?

அவனுக்கு நினைக்கவே பயங்கரமாக இருந்தது. திடீரென ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவளாகிக் குசினிக்குள் போய் கேத்தலைத் தூக்கி அடுப்பில் வைத்து நெருப்பை மூட்டிவிட்டு மீண்டும் முன் விருந்தைக்கு வந்தாள்.

“எங்கடை வீட்டை வரச் சொல்லி எவ்வளவு நாட்களாகக் கேட்டு இன்டைக்குத் தான் நினைப்பு வந்ததே?” என்று கடிந்து கொண்டார் மாஸ்டர்.

“இல்லை சேர்தான்.... அண்டைக்கு நீங்கள் வற்புறுத்திச் சொன்னதுக்காக இப்ப வரேல்லை. இன்டைக்கு உங்களிடை உதவியொண்டு கேட்டுப் போக வந்திருக்கிறன்.

உதவியைச் செய்து போட்டுப் பதிலுக்கு உங்களையும் உதவி செய்யுங்கோ என்டு நான் கேட்கிறேன் என்டு மட்டும் நினைக்காதையுங்கோ! இப்ப எனக்கு வந்திருக்கிற நிலைமை வந்திராவிட்டால் இன்டைக்கு மட்டுமல்ல என்டைக்குமே வந்திருக்க மாட்டன் சேர்!“

“என்ன தம்பி ரவி! என்னுலியன்ற உதவியைக் கட்டாயம் செய்வன். என்னென்டு சொல்லும் பயப்படாமல்.”

ரவிந்திரன் நிலத்தைப் பார்த்தவாறு பேசினான்:

“எனக்கு சேர் ஒரு வேலை வேணும். கூவிப் பிழைப் பெண்டாலும் பரவாயில்லை. என்னுடைய அன்னரும் அக்காளவையினுடைய புருஷன்மாரும் ஸோங்ஸ் போடுற உத்தியோகம் பாக்கினம். என்னையும் அப்பிடியொரு வேலை எடு எண்டால் முடியுமே? வேறை ஒரு வேலைக்கும் போகக்கூடாதென்டு மறிச்சுப் போட்டினம். நான் ஒ.எல்.விலை நாலு பாடந்தான் பாஸ்.எப்பிடி உத்தியோகம் கிடைக்கும்? இப்ப வயதும் சேர் இருபத்திநாலு முடியுது. நெடுக ஆற்றையேன் உழைப்பிலை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க விருப்பமில்லை. அப்பிடி நான் விரும்பினாலும் சாப்பிட முடியாத நிலை வந்திட்டுது. மரியாதையாக என்னுடைய உழைப்பெண்டு ஜிஞ்சு சதம் என்னடை இல்லை சேர். எல்லாத்துக்கும் பல்லிக்காட்ட வேண்டியிருக்கு, நான் இப்ப எந்த வேலைக்குப்போதாக்கும்தயார். அன்னர் என்னத் தமிழ் எண்டு சொந்தங் கொண்டாட வெக்கப்படுவர்தான். சில நேரம் உவலை எனக்குத் தெரியாது எண்டும் சொல்லக்கூடும். அதுக்காக நான் என்றை குயமரியாதையை விட்டுக்குடுக்க ஏலாது. நீங்கள் தான் சேர் எனக்கு உதவி செய்ய வேணும்.”

ரவிந்திரனின் உள்ளக்கிடக்கையை உணர்ந்த மாஸ்டர் சற்று யோசித்தார்.

“தம்பி..... உம்முடைய பிரச்சினை எனக்குப் புரியுது. அதோட இந்தப் பிரச்சினை தீரக் கையோட ஒரு

வழியும் இருக்கு. உங்கடை வீட்டார் என்னிலை பழியைப் போடுவார்களோ என்டு தான் பயமாக கிடக்கு.”

“அதைப்பற்றி யோசிக்காதையுங்கோசேர். அறநளைஞ் சவனுக்குக் கூதலென்ன குளிரென்ன எண்ட மாதிரித் தான் என்னுடைய பாடும். நான் என்ன களவா எடுக்கப் போறன். யோசிக்காமல் சொல்லுங்கோ சேர்.”

“தமிழ், எனக்குத் தெரிந்த நில அளவையாளர் ஒரு வருக்குக் காம்ப் வேபரர் தேவையென்டு சொன்னவர். ஆராவது நல்ல பையன் இருந்தால் ஒழுங்கு பண்ணச் சொன்னவர்! உமக்கு விருப்பமெண்டால் ஒரு பிரச்சினையு மில்லை. ஆனால் ஒன்டு, காம்ப் வேபரர் எண்டால் சேவ யரின்றை கூடாரத்திலை ஓல்லா வேலைகளும் செய்ய வேணும் — சமைக்கவேணும் முக்கியமாக! அதோடை காட்டுச்சீவியம். சம்பளம் மாதத்திலை இருநூறுக்கு மேலை வரும். காட்டிலை செலவும் அதிகம் இராது! மிச்சம் பிடிக்கலாம். விருப்பப்படுவீரோ தெரியாது.”

ரவீந்திரனின் சகோதரனும், சகோதரிகளும் தத்தியோ கம் என்ற மினுக்கில் வாழ்பவர்கள்! தில் புலன்களோ தேவைக்கதிகமான வருமானமோ இல்லாவிட்டாலும் யாழ்ப்பாணத்து மத்திய வர்க்கக் குடும்பங்களைக் காலங்காலமாகத் தொற்றி வந்திருந்த உத்தியோகமோகம், மாதச் சம்பளம், அட்டவணையாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறை என்பனவெல்லாம் வாழ்க்கையின் உயர்ந்த இலட்ச யங்கள் என்று இன்னும் கருதிக்கொண்டிருக்கும் ரவீந்திரனின் குடும்பத்தினர் இந்த முடிவை நிச்சயம் அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள்! தன்னுடைய எதிர்காலத்தையிட்டு அவன் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியிருந்தது. ரவீந்திரன் கதிரையை விட்டெடுமுந்து நின்றுன். அவனின் முகத்தில் சல னம் இல்லை. வைராக்கியம் தான் தெரிந்தது!

மாஸ்டரின் மனைவி தேநீர்க்கோப்பையைக் கொண்டு வந்து நீட்டினார்.

ரவீந்திரன் கைகளில் வாங்கிக் கொண்டு.....

“எனக்கு அந்த வேலையை எடுத்துத் தாருங்கோ” என்றான் நிதானமாக.

“நான் இன்டைக்கே கடிதம் போடுறன். வருசப் பிறப்புக்கு இன்னும் ஒரு கிழமைதானே கிடக்கு! அதற் கிடையிலூ சேவயர் தியாகராசா லீவிலை கட்டாயம் வருவார்! அவர் திரும்பிப் போகேக்கை நீரும் அவரோடு போகலாம். அந்த ஒழுங்குகளையெல்லாம் நான் செய்து தாறன். போகிறதுக்கு நீர் ஆயத்தம் பண்ணும்! நீர் விரும்பினால் வேலை கிடைச்சமாதிரித்தான்.”

தேநீர்க் கோப்பையை மேசையில் வைத்து விட்டு மாஸ்டர் குடும்பத்தினரிடம் விடை பெற்றுச் சென்றுன் ரவீந்திரன்.

அத்தியாயம் முன்று

மகன் கண்கானுத ஊருக்கு அதுவும் காட்டுக்குப் புறப்படப்போகிறான் என்பதைக் கேட்டதும் இனம் புரியாத பயமொன்று இதயத்தைச் சூழ்ந்து கொள்ள கையும் ஓடாமல் காலும் ஓடாமல் நின்ற இடத்திலும் இருந்த இடத்திலும் தலையை நிமிர்த்தி வானவெளியைப் பார்த்துக்கிட்கின்னையிலாழ்ந்திருந்தான் பாக்கியம். இறந்துபோன தனது கணவனுடன் மாணசீகமாகத் தொடர்பு கொண்டு உரையாடுவது. போனிருந்தது அவளின் இச்செயல்! கணவன் உயிரோடு இருந்திருந்தால் ரவீந்திரனுக்குஇப்படிஒரு நிலை வந்திருக்காது என்று அவள் நம்பினால். கணவனின் ஞாபகங்களும் அவனுக்கேற்பட்டிருந்த சோகத்தோடு எங்கிருந்தோ வந்து ஒன்று சேர்ந்து கொண்டன. இந்தச் சோதனையிலிருந்து தப்பிச் செல்லச் கண்ணாருத் தவிர

அவளிடம் வேறொரு ஊன்றுகோலும் இருக்கவில்லை. தனியாக இருக்கும் வேளைகளில் அழுதுதீர்த்தாள். என்றாலும், மகன் தன்மானத்தோடு நாலு பணம் உழைக்கப் போகிறான் என்ற நம்பிக்கை ஒனிக்கிற்றார் இருள் கவிந்திருந்த அவளின் உள்ளத்தில் மின்னியது!

“அம்மா! எனக்கெனை பயணம் வாற சனிக்கிழமை போறதுக்குக்காசு வேணும். சேர்ட்டும் சாரமும் வாங்க வேணும்.”

“கொண்ணைக் கேட்டுப் பார்க்கட்டே?”

“அவரை நான் கேட்டனான்! இந்த வேலைக்கு நான் போனால் ஊரிலை ஆக்களின்றை முகத்திலை தான் இனி விழிக்கமுடியாதாம். இப்படியொரு அவமானத்தைத்தேடி தாற என்னை இனிமேல் வீட்டுவாசற் படியைக்கூட மிதிக்க வேண்டாமாம்! எங்கையாகிலும் போய்த்துலையட்டாம். அப்படிச்சொன்னவறிட்டை போய்க் கேளாதையுங்கோ!”

ரவீந்திரன் சிறுவனுக் கீருத்தப் போது எவ்வளவு செல்லுமாக வளர்ந்தான்.

நாகவிங்கம் கொழும்பிலிருந்து வீலில் வந்தால் சூடுகேசை எப்போது திறப்பான் என்று அவன்ஆவல் பொங்கச்சுற்றி வருவது அவனின் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“எத்தகைய நெருங்கிய உறவுகள்.....”

காலவெள்ளத்தோடு எவ்வாறு அவையெயல்லாம் படி வலாக்கப்பட்டு இன்று அவன்றாரு தனிமரம் என்றநிலைக்காகி விட்டது. இரத்த உறவு, சகோதரபாசம் என்ற தொடர்புகளெல்லாம் அவனுக்கு நிகழ்ந்துவிட்ட நிலைக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் வெறும் தமிழ் எழுத்துக்களால் ஆக்கப்பட்ட கோதுகள் போலாகிவிட்டன! இதன் பின்பும் இந்தப் போலிக்கட்டுக்குள்ளிருந்து விடுவதால் என்ன ஆசிவிடப்போகிறது? எதற்குமே அவன் துணிந்து விட்டான்!

பாக்கியம் சற்று யோசனையின் பின், காதுகளில் அணி நிதிருந்த தோடுகளை கழற்றி—

‘‘இந்தா இதைக்கொண்டு போய் அடைவு வைச்சுப் போட்டுத் தேவையான சாமானை வாங்கிக் கொண்டு போ’’ என்று நீட்டியபோது ரவீந்திரன் தனது கையாலா காத்தனத்தை எண்ணிக் கொண்டான். அவற்றைக்கையை நீட்டி வாங்கிக் கொள்வதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை! பாக்கியம் தனது கணவனின் சொத் தென்ற செருக்கோடு அவற்றை கழற்றிக் கொடுத்தாள்.

இந்தத்தருணத்தை எதிர்பார்த்துத் தான் இது கால வரை அவளின் காதுகள் அவற்றைச் சுமந்தளைப்பது போல் பெருமை பொங்கிட அந்தத் தாய்மை உயர்ந்து நின்றது!

‘‘அம்மா நான் வெளியே போட்டு வாறன். திரும்பி வரக்கொஞ்ச நேரம் செல்லும்! மாஸ்டரை சந்திச் சூழுங்கு எல்லாம் பண்ணியாச்சுதா எண்டு கேட்டு விட்டு, சரி வந்துதெண்டால் யாழ்ப்பாணத்திலை தேவையான சாமான்களையும் ஒரேயடியாய் வாங்கிக் கொண்டுவாறன். பிறகு போக நேரமிராது! ’’

‘‘போட்டு வா கவனமாக! உதைப் பேப்பரிலை மாடச் சுக்கொண்டு போ.’’

ரவீந்திரன் படிலையைத் திறந்து செல்லும் திக்கைப் பார்த்த வாறு நின்றுள்ளபாக்கியம்.

அத்தியாயம் நான்கு

பொலன்றுவையின் பராக்கிரம சமுத்திரத்திலிருந்து வடிந்து, கிளானிட்டோடும் இரண்டாம் வாய்க்காலோடு ஓட்டினற்போல் செல்லும் பாதையில் ரவீந்திரன்

புதிதாக வாங்கிய சூட்கேசை ஒரு கையிலும், தியாகராசாவுடைய சூட்கேசை மறுகையிலும் கூமந்துகொண்டு தியாகராசாவின் பின்னால் நடந்துகொண்டிருந்தான். அவனின் கைகளிரண்டிலும் தசைநார்கள் கயிறுபோல் முறைக்கேறியிருந்தன. கதுருவெலையில் இறங்கி இரண்டு மைக்கஞ்சுக்குமேல் நடந்துவிட்டான். மத்தியான வேளை. வியர்வை கன்னங்களால் வடிந்துவந்து தோன் பட்டை எலும்புக்குழிக்குள் புகுந்தது. முழங்கால்கள் வரைக்கும் இழுத்துவிடப்பட்ட கால மேஸ், காக்கிக் களிசான், தொப்பி ஆகியாவற்றுடன் தியாகராசா கம்பீரமாக முன் வல் நடந்துகொண்டிருந்தார். இடைக்கிடை நடையை நிறுத்திச் சேட பக்கட்டில் வைத்திருந்த சிகரட் பெட்டியிலிருந்து ஒரு சிகரட்டைப் பற்றவைத்து விட்டு மீண்டும் நடப்பார். பாதையின் ஓரத்தில் தெரிந்து கொண்டிருந்த சூட்கை வீடுகள் மறைந்துவிட்டன. தன்னிச்சையாக வளர்ந்திருந்த காட்டு மரங்களும் பற்றைகளும் பாதையின் இருமருங்கிலும் அவர்களைக் கைநீட்டி அழைப்பது போன்று இலையுதிர்த்தி நிற்கின்றன. ஜீப் வண்டி மட்டும் போகக் கூடிய பாதையொன்றின் முன்னால் இருவரும்நின்றனர்.

“ரவீந்திரன்! இந்தப் பாதையாலே இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் போனால் காம்ப் வரும். இதெல்லாம் காடில்லை. அந்தா பார் வாய்க்கால் தண்ணீரிலே ஏருமைச்சஞ்சுக்குளிக்க வார்க்கிறோன் ஒரு மனிசன். புதிசாக குடியேற்றப்படுகிற ஆக்கள் இவன்கள். அந்தா பார் குடிசைகள் தொட்டந் தொட்டமாகத் தெரியுது. நாங்கள் பின்னே ரங்களிலே. இந்த வாய்க்காலுக்குத்தான் குளிக்க வாறது. அப்ப பார்த்தாயானால் இப்பிடி முழிச மாட்டாய்.”

‘‘நான் பயப்படேல்லை’’—என்று சூட்கேஸ்களை நிலத்தில் வைத்துவிட்டுக் கொகளை நீட்டி முடக்கி நோவைப் போக்கிக் கொண்டான் ரவீந்திரன்.

“உந்த சூட்கேசை ஒருக்கால் தா” என்று தனது சூட்கேசை வாங்கினார் தியாகராசா. மர நிழவில் நின்றவாறு சூட்கேசை நிலத்தில் வைத்துவிட்டுத் திறந்துவிட்டார். சூட்கேசின் மேலே பரப்பியிருந்த டவல், சாரம், பற்பசை, பிறஷ் ஆகியவற்றினாடாக அவரின் விரல்கள் மேய்ந்து போத்தலொன்றை வெளியே எடுக்கின்றன. இரட்டை வடிச்சாராயப் போத்தலில் அரைவாசிக்குமேல் சாராயம் இருப்பதைக் கண்டார் தியாகராசா. அந்தத் திரவத்துக் குத்தான் எத்தனை மகத்தான சக்தி இருக்கிறது? அவர் போத்தலைத்திறந்து தலையை நிமிர்த்தியவாறே இரண்டு மிடறுகள் குடித்தார். குரலைச் செருமி, வாயை அலங்கோலமாகச் சுழித்து (ஏதோ மற்றையோர்களின் வற்புறுத்த ஆக்காக இந்த விரும்பாத செயலைச் செய்கிறேன் என்பது போல) ஏப்பம் விட்டார். பின்னர் போத்தலில் சாராய மட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் சூட்கேசில் வைத்தார். ரவீந்திரனும் தான் கொண்டுவந்த போத்தலில் இருந்த தண்ணீரினால் தொண்டையை நனைத்துக் கொண்டான்.

வாக்காப் போக்குவரத்தில்லாத அந்த காட்டுப் பாதையில் இருவரும் இறங்கி நடந்துகொண்டிருந்தனர்.

தியாகராசா ஊருக்குப் புறப்படுமுன்னரே புதிதாகக் கூடாராம் போலுவதற்குரியஇடத்தை மேலிடத்திலிருந்து அவருக்குக்கிடைத்த வரைபடத்தில் காட்டியவாறுதனது கூலியாட்களுக்குப் பணித்துவிட்டுப் போயிருந்தார். நீர்ப் பாசனத் திட்டத்தின் கீழான் காணிகளை அளந்து குடியேற்றப் பகுதிகளிலுள்ள மக்களுக்கு எல்லைக் கற்கள் போட்டுக் கொடுக்குங் வேலையை அவர் தொடங்க வேண்டியிருந்தது. கூடாரத்தை வேலைத்தலங்களுக்கு இலகுவாகச் செல்லக்கூடிய இடத்தில் அமைத்துக்கொள் வது வழக்கமாகும். கூடாரங்கள் அமைக்கும் போது தன்னீர் வசதிக்காக ஆறுகள், நீரோடைகள், அருவிகள், குளங்கள் என்பனவற்றிற்கண்மையில் அமைத்துக்கொள்ளர்கள்,

தியாகராசா வலது கையைத் தூக்கிச் சுட்டுவிரலைநீங் டிக் காட்டிய திக்கில் பார்க்கிறோன் ரவீந்திரன்.

காட்டு மரங்களின் கிளோகள் சடைத்து, குடைபோல் நிழல் பரப்ப, வெளவாலின் இறக்கைபோல அழுகுப் பச்சை நிறத்தில், நீரோடைக்கப்பால் ஏதோ தெரிகிறது.

‘அதுதான் எங்கடை காம்ப். கூளி ஆட்களுடைய வாடி அந்தா தெரியுது’ என இன்னொரு கூடாரத்தைச் காட்டினர் தியாகராசா. அவர்கள் இருவரும் கூடாரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“மாத்தயா!” உரத்த குரலில் அமரதாசா கத்துவது கேட்கிறது. கூடாரத்தைச் சுற்றியிருந்த பற்றைகளையெல்லாம் வெட்டித் தீழுட்டியிருந்தார்கள் தொழிலாளர்கள். செவ்விளாநீர் நிறத்திலான் கூடாரக் கம்பங்களை இருபக்கங்களிலும் நாட்டிக் ‘கன்வஸ்’ கூடாரம் நாலாபக்கங்களிலும் கயிற்றினால் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. உள்ளே தளபதி ஓலைகளும் காட்டுத் தடிகளும் கொண்டு நில அளவைத் தொழிலாளர்களின் கைவண்ணத்தில் அனையாகவும், விருந்ததயாகவும், யன்னல் கதவுகளாகவும் அழுபடுத்தப்பட்டிருந்தது.

தியாகராசாவைக் கண்டதும் தொழிலாளர்கள் அமைதியாக வந்து நீங்கள் கொண்டனர். தியாகராசா கூடாரத்தை நிமிர்ந்து நாலா பக்கமும் பார்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றார். ரவீந்திரன் அவரின் பின்னால் குட்கேஸ்களைச் சுமந்தவாறு சென்றான்.

ஓலைச் சுவர்களினால் அமைக்கப்பட்டிருந்த அறை தியாகராசருக்குரியது. அதில் அவரின் கட்டிலில் அழுகாகப் படுக்கை விரிப்புப் போடப்பட்டிருந்தது. நூம்புவளை கூடாரத்தின் குறுக்குக் கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. விருந்ததயில் ஒரு மேசை, இரண்டு கதிரைகள், பிளாஞ்செபட்டி, அளவைக் கண்ணுடி, உருக்குச் சுங்கிலீச் சுருள் ஆகியன நறுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன, கூடாரத்தின்

அழித்தளத்துக்கு சீமென்ட் போடப்பட்டிருந்தது. தெருக்களுக்குத் தார் பூசுவது போன்று ஏதோ ஒரு வகையில் தொழிலாளர்கள் பூசிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

கூடாரத்தின் பின் புறம் சமையற்பகுதி கிடைகினால் வேயப்பட்டு கூடாரத்திலிருந்து சற்று விலகியிருந்தது. மூற்றத்து வெளியில் தடிகளினால் அமைக்கப்பட்ட பரணில் சட்டிபாணைகள் கவிழ்க்கப்பட்டிருந்தன.

ரவீந்திரனுக்குக் குசினியையும் அவனுக்குரிய மடிக்கக் கூடிய சாக்குக் கட்டிலையும் காட்டினார் தியாகராசா.

கண்ணைக் கட்டிவிட்டது போலிருந்தது ரவீந்திரனுக்கு.

“ரவீந்திரன்! குட்கேசைக் கொண்டுபோய் உள்ளே வை. உன்னுடைய சாமான்களைப் பின்னாலிருக்கிற உன்னுடைய கட்டிலோடை கொண்டுபோய் வை.”

ரவீந்திரனுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பகுதி தியாகராசாவினுடைய அறைக்கு அடுத்தாற்போல் இருந்தாலும் அதன் விஸ்தீரணம் கோவிலிப்பைக் கட்டில் போடமட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது. ரவீந்திரன் குட்கேசைகளை வைத்துவிட்டு உடுப்பை மாற்றினான். தியாகராசாவும் உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு பின்புறமாகத் தகரப் பீப்பாவில் நிறைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீரில் உடலைக்கழுவிக்கொண்டார்.

தியாகராசாவின் தொழிலாளர்களில் சிற்றம்பலம் மட்டுமே தமிழர். மற்றையோருக்கு மருந்துக்குக் கூடத்தமிழ் தெரியாது. தெரிந்திருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லைத்தான்.

தியாகராசா டவலால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு தலைமைத் தொழிலாளியைக் கூப்பிட்டார்.

“கங்காணம்! சித்தம்பலமட்ட பொட்டக் எண்டக் கியண்டு” — (சிற்றம்பலத்தை ஒருக்கால் வரச்சொல்).

தலைமைக் கங்காணி சோமபால் வாடியை நோக்கி வேகமாக ஓடினான். ஒரு சில நிமிட இடைவெளியில் சிற் தற்பலம் இடுப்பில் வரிந்திருந்த சாரத்தைச் சரிசெய்து கொண்டு தியாகராசாவின் முன்னால் வந்து கூவிக் குறுகி நின்றான்.

“இது புதிசாக வந்து சேர்ந்திருக்கிற சீ.எல். (கூடா ரக் காவலாளி) சிங்களம் கொஞ்சம் கூடத் தெரியாது.

அதுதான் இங்கை செய்யவேண்டிய வேலைகளைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொடு.”

இற்றம்பலம் ரவீந்திரனைச் சௌகர்யால் அழைத்து உள்ளே கூட்டிச் சென்றான்.

“இதுதான் ஐயாவுடைய அறை. இதை எப்போதும் சுத்தமாக வைச்சிருக்கவேணும். இந்தக் கூடாரத்திலே இருக்கிற சகல சாமான்களுக்கும் நீதான் பொறுப்பாக இருக்கவேணும். எல்லாம் அரசாங்கச் சாமான்கள். எங்களை வித்தாலும் இந்த விலையின்தசாமான்களை வாங்க ஏல்லாது. ஏதாவது காணல்ல எண்டா மறுகா ஒண்டும் சொல்லிக்கொள்ள ஏல்லாது. நாங்கள் காட்டு வேலைக்கு விடியக் காலமை போயிடுவது. ஐயாவுக்கு காலமைக் காப்பாடு சரிக்கட்டி டிபின் கரியரிலை கொடுத்திட வேணும். காலமை எண்டா நாமள் ஆறுமணிக்கெல்லாம் கிளம் பியிடுவோம். அதுக்கிடையிலை எல்லாம் முடிஞ்சுட வேணும். குசினிக்குத் தேவையான சாமான்களை இரண்டு கிழமைக்கொருக்கால் பொலன்றுவைச் சந்தைக்குப் போயிற்று வாங்கி வைக்கவேணும். உருளைக் கிழங்கு, கருவாடு ஸ்டோக்காக வைச்சிருந்தால் காய்கறி சந்திக் காட்டால் சரிக்கட்டியிடலாம். எல்லாம் உண்ணுடைய கெட்டித்தனத்தைப் பொறுத்தது. இருந்தாப் போல் வேற ஐயாமார் வந்திடுவினம். திடீரெண்டு சமைக்கச் சொல்லுவார் ஐயா. அப்ப என்ன செய்யிறது. அதுதான் கொஞ்சச் சாமான் ஸ்டோக்கிலை வைச்சிரு.”

சிற்றம்பகல் முச்சுவிடாமல் பேசிக்கொண்டேயிருந்தான். ரஸீந்திரன் அக்கறையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். சிற்றம்பலம் சமையல் பகுதியில் தலையைத்திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டியன் இன்னும் உள்ள எவா என்பதை மனதில் அடுக்கிக்கொண்டு மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“நாங்கள் வேலைக்குப் போனால் பதினெண்டரை பன்னிரண்டு மணிக்குளாகத் திரும்பிவிடுவோம். வெயில் தலைக்கு மேல வந்தால் வேலை செய்ய ஏலாது. மற்றது—ஜயாவுக்குச் சாப்பாடு பன்னிரண்டு மணிக்கெல்லாம் முடிச்சுப்போட்டு மேசையில் டிங்களில் வைச்சு இந்தக் கூடையால் முடிவிடவேணும். நேரம் செண்டாஜயாவுக்கு கோபம் வந்திடும். சமைக்கிற கொள்ளி காட்டில் போய் நீதான் கொத்திற்று வரவேணும். இவ்வளவுதான் இப்ப வேலை. கொஞ்ச நாளைக்கு நல்லா நடந்திட்டா ஆறு மாதம் முடிஞ்ச உடன மாதச் சம்பளத்திலே எங்களைப் போல போட்டுவிடுவார். எங்களைப் போல மறுகா நிரந்தரமாக வேலை செய்யலாம். ஏதாவது உதவி வேணு மெண்டால் என்னைக் கேள். ஜியாமாரோடை மரியாதை யாக நடந்தால்தான் நாங்கள் வாழலாம். எதிர்த்துப் பேசப்படாது. கோபம் வந்தாலும் அடக்கிப்போட வேணும். அது சரி தமிழ் உன்னுடைய பேர் என்ன? ”

“ரவிந்திரன்”.

“இதுக்கு முந்தி ஏதாகிலும் வேலை...?”

“சி...சி... கிடையாது. நிங்களன்னை எந்த ஊர்? ”

“நான் மட்டக்களப்புப் பக்கம்... கனுவாஞ்சிக்குடி என்ற ஊர் தெரியுமே? மட்டக்களப்பில் இருந்து கல் முனைக்குப் போற பாதையிலே இருக்கு”

“எனக்குத் தெரியாதன்னை! எனக்குச் சிங்களம் கொஞ்சமும் தெரியாது. என்னண்டு உவங்களோடை சரிக் கட்டப் போறன் எண்டு பயமாகக் கிடக்கு.”

“உனக்குச் சிங்களம் தெரியாதென்டு பயப்படாதை. நானும் உப்பிடித்தான் ஒரு மண்ணும் தெரியாமல்தான் வந்தனுன். இப்பவாடியில் வந்து என்னப் பார்த்தாயா வை நானும் ஒரு சிங்கள் ஆன் என்டுதான் நினைப்பாய். அவ்வளவு பழகியிற்றுது. நீயும் பிடிச்சுடுவாய்.”

“அது சரி ஏன் தம்பி இந்த வேலைக்கு வந்தனி. படிச் சிருந்தால் வேறை ஏதாவது நல்ல உத்தியோகம் கிடைக் கிருக்குமெல்லே? யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே இருந்து இப்பிடி இந்த வேலைக்கு வாறு ஆக்களை விரல் விட்டு என்னவை வாம். உனக்குத்தம்பி ஒருதருடைய உதவியும் கிடைக் கேல்லையா?”

“இல்லை அண்ணே! நான் எஸ். எஸ்.சி. மட்டும் படிச்சசு னேன். எல்லா வேலைகளுக்கும் அலைஞ்சபோட்டுக் கடைசியிலே இதுக்கு வந்திருக்கிறன். அதெல்லாம் பெரிய கடை. அதைப் பற்றியெல்லாம் இப்ப ஏன் கிளறுவான். அது போகட்டும்.”

சிற்றம்பலம் ரவீந்திரனிடமிருந்து விட்டபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

ரவீந்திரன் சமையல் பகுதிக்குச் சென்று சட்டி பாளைகளைக் கழுவுவதற்காக வெளியே கொண்டுவந்தான். அவனின் கைகளில் களி அப்பியிருந்தது — அவனின் தெஞ்சத்தில் மூடியிருந்த இருளைப்போல. போத்தியிருந்த விரல்கள் நிமிர்ந்த போது அவற்றில் அப்பியிருந்த சட்டி பாளைக் களி அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது. ஒரு மட்டத்திலிருந்து தன்னுடைய குடும்பத்தோடுவாழுப் பழகியவன் இன்னேரு மட்டத்துக்குத் திடீரென இறங்கி வாழுப் பழகுவதில் எவ்வளவு சிரமம் ஏற்படுகிற தென் பதை அப்பொழுது தான் அவன் யதார்த்தமாக உணர்ந்தான். மனவேகத்தோடு எடுத்துவிடும் திடீர் முடிவுகள் செயற்படுத்தப் படும்போது சிதைவுறத் தான் செய்யும். அவனைப் பொறுத்தளவில் இது புதாகாரமாக அவனின்

உள்ளத்தில் உருவெடுத்துத் தனது மனைவராக்கியத் தைச் சிறைத்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளத் தன்னைத் தயார் பண்ணுவதே அவனின் முக்கியவேலையாக இருப்பதை அறிந்துகொண்டான்.

சட்டிபாணகளைக் கழுவி அடுக்கிவைத்துவிட்டுத் திரும்பினான். தியாகராசாவின் அறைக்குள்ளிருந்து சிகரட்டுக்கொட்டுத் தடிகளிலானயன்னிலூடாகவெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. பயணத்தின்போது இடைக்கிடை ரவீந் திரனேடு பேச்சுக்கொடுத்துக்கொண்டு வந்தவர் கூடாரத் துக்கு வந்ததுமே பேச்சைக் காணேம். மற்றைய தொழிலாளர்களோடும் அப்படித்தான். பயணத்தின்போது அவர் கதையோடு கதையாகச் சொன்ன சில வார்த்தைகள் தொண்டையை நனைத்துக்கொண்ட சாராயத்தின் வெளிப்பாடல்ல. இப்போதுதான் புரிநிறது. “இந்தா பரார் ரவீந்திரன். ஐயாயிரத்தி ஐஞாற்றி ஐம்பத்தி ஐஞ்சு எண்டால் எல்லாம் ஐஞ்செண்டு நினைக்கப்படாது. முன் ஐஞ்கிருக்கிற ஐஞ்சுக்கு ஒரு பெறுமதி. பின்னுக்கிருக்கிற ஐஞ்சுக்கு ஒரு பெறுமதி. நாலு ஐஞ்சுகளையும் ஒரு ஒழுங்கிலை அடுக்கி இருக்கேக்கை பெறுமதி வித்தியாசப் படுகுதெல்லே அதுபோலில்த்தான். குலியாள், சேவயர், சுப்ரின் டன் எல்லாரும் மனுசர்தான். ஆனால், எல்லாரையும் ஒரு ஒழுங்கிலை வைச்சிருக்கு, அதை நீ உணர்ந்து நடக்கவேணும்” —

வாய்க்காலில் யாரோ ‘கள் கள்’ என்று நீலர்க்கைகளால் அடித்துக்குளிப்பது கேட்கிறது. ரவீந்திரன் சிந்தனைக்கைந்தவனுக்கு சிற்றம்பலத்தின் உதவியோடு சமையலுக்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் ஐந்து

அன்றைய பகற்பொழுது ஏதோ ஒழுங்கில்லாமல் கழிந்தது.இருள் கவிந்து இராக் குருவிகளும் 'சிள்' வண்டு களும் இரைந்து தள்ளின.

தொழிலாளர்களின் வாடி சில யார் தூரத்திலிருந்து.யாராவது தொழிலாளியாருவன் உரத்துக் கதைத் தாலோ சிரித்தாலோ மட்டும் சேவயின் கூடாரத்துக்குக் கேட்கும்.அரிக்கன் லாம்பு வாடியின் நடுவில் தொக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரியின் வார்ட் போல சாக்குக் கட்டில்கள் நிரையாகக் கிடந்தன. அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்களின் உடைமைகள் சூட்கேஸ்களில் அடக்கமாகி ஒவ்வொரு கட்டிலின் கீழும் இருக்கின்றன. இரண்டு முழு நீளம் கொண்ட மரக் கைப்பிடி போட்ட காடு வெட்டும் கத்திகள் பவுத்திரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கத்திகளின் சுரைப் பாதுகாத்துப் பேப்பரினுல் சுற்றிக் கட்டியிருந்தார்கள்.

ரவிந்திரன் வாடியை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான்.நான்கு பேர்கள் நிலத்தில் அமர்ந்தவாறு அந்த 'டிம்' வெளிச்சத்தில் கடதாசிக் கூட்டத்தில் மூழ்கியிருந்தனர்.மற்றைய நால்வரில் இருவர் வாடிச் சமையல்காரனுடன் அடுப்பைச் சுற்றிக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அடுப்பின் சவாஸை மேலெழும்போது அதன் ஒளியில் சிவப்பாக இடைக்கிடை யினுங்கிக்கொண்டு பீடியை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். வாடிச் சமையல்காரன் ஏதோ கறி யைத் துளாவிக்கொண்டிருந்தான். ஜின்ஜென்று தொழிலாளி உள்ளே முகம் குப்புற விழுந்து படுத்திருக்கிறான். கவலையோ,சுகலைமோ, கணப்போ அல்லது குடிவெறி போதையோ ரவிந்திரனுக்கு எதுவுமே நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை.அன்றைய இரவுச் சாப்பாட்டை எப்படி

ஒப்பேற்றப் போகிறேன் என்று ரவீந்திரன் சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தபோது சிற்றம்பலம் அங்கு வந்து இடியப் பம், உருளைக் கிழங்குக்கறி, சம்பஸ் எல்லாம் வெசு ஒழுங்காகச் சமைத்து உதவினான். இனிமேல் ரவீந்திரன் தனியாகச் சமைக்கக்கூடிய அளவுக்கு அவனுக்கு இன்று நிறைய அனுபவம் கிடைத்திருக்கிறது. ரவீந்திரனைக் கண்டதும் சிற்றம்பலம் முன்னுக்கு வந்து,

“என்ன ரவீந்திரன்! சாப்பாடு மேசையில் எடுத்து வைச்சாச்சா?” என்று கேட்டான்.

“ஓ...ஓரு மாதிரி உங்கடை உதவியோடை இன்டைக்குப் போயிட்டுது.”

கடதாசி விளையாடிக்கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“மேயா அனுத்தெக்கனக். மாத்தயாகே கந்தவரு கம்கரு. அத இந்தலா பத்கறல தியனவா. (இவர் புதாள். ஜயாவினுடைய கலியாள். இன்றிலிருந்து சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்.) என்றான் சிற்றம்பலம்.

“ஹோந்தாய்.....ஹோந்தாய்” (நல்லது நல்லது) எனச் சிரித்துவிட்டு மீண்டும் கடதாசியில் மூழ்கினர் அந்த நால்வரும்.

ரவீந்திரன் சாக்குக் கட்டிலொன்றில் சிற்றம்பலத்தின்குகே போய் அமர்ந்துகொண்டான். கடதாசிக் கூட்டத்தில் என்னதான் புதிதாகக் கண்டுவிட்டார்கள்? பார்த்த கடதாசிகளைத்தான் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கிறார்கள். ஏன்தான் இப்படி மண்டையைப் போட்டு உடைக்கிறார்கள்? ரவீந்திரனுக்கு வியப்பாகவும் விளங்கிக்கொள்ளமுடியாத புதிராகவும் இருந்தது.

சிற்றம்பலம் கடதாசி விளையாட்டைச் சுவாரஸ்யமாக சுசித்துக்கொண்டிருந்தபோது தியாகராசா கூடாரத்துக்கு வெளியே நின்று ரவீந்திரனை அழைக்கும் குரல் கேட்கிறது. கட்டிலிலிருந்து இறங்கி ஓடினான் ரவீந்திரன்.

“கங்காணத்தை ஒருக்கால் வரச் சொல்லு” என்றார் தியாகராசா.

வந்த வேகத்தோடு திரும்பி வாடியை நோக்கி ஒழுங்கள் ரவீந்திரன்.

“அண்ணே! சிற்றம்பலம்! கங்காணத்தை ஐயா வரட்டாம். ஒருக்கால் சிங்களத்திலே அவரிட்டைச் சொல்லி விடுங்கோ.”

“கங்காணமுனுயி.....மாத்தயா கத்தாக்கறனவா” (கங்காணம்! ஐயா கூப்பிடுகிறூர்) என்று கடதாசிகளைக் கையில் சுருக்கிப் பிடித்தவாறு கேட்டான் சோமபால்.

“(ஓம்.)”

“(சிற்றம்பலம்! இந்தக் கடதாசிகளை நீ வைத்து விளையாடிக்கொண்டிரு. நான் போய் என்னவென்று கேட்டு வீட்டு வந்துவிடுகிறேன்.)”

சிற்றம்பலத்திடம் கடதாசிகளைக் கொடுத்துவிட்டுத் தியாகராசாவின் கூடாரத்தை நோக்கி நடந்தான் சோமபால். ரவீந்திரனும் அவனைத் தொடர்த்து சென்றான்.

சோமபால் அங்குள்ளவர்களில் வயதிலும் அனுபவத்திலும் கூடியவன். அடக்கமாக நற்பண்புகளுடன் கடமையாற்றி மேலதிகாரிகளின் நன்மதிப்போடு பதவி உயர்வு பெற்றிருந்தான். நரைத்துவிட்ட தலை, குள்ளமான உடற் கட்டு. காடுகளில் அவனின் பெரும்பான்மை வயது கழிந்திருக்கிறது. எல்லாரைப் போலவும் அவனுக்கும் உற்றார் உறவினர், சமூகச் சடங்குகள், தனது பிள்ளைகளுடிகளின் வருங்கால வாழ்க்கை பற்றிய கணவுகள், குடும்பச் சுமை எல்லாமே திரண்டு ஒரு தளி உலகமாக அவன் பின்னால் இது காலவரை மென்னமாக நகர்ந்து வந்திருக்கிறது. வாடிக் கட்டில்களில் கூடாரத்தின் முகட்டைப் பார்த்தவாறு அந்த உலகில் வாழ்ந்ததை அவனின் சக தொழிலாளிகள்

அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்களும் அவனைப் போன்றே ஒவ்வொரு உலகத்தில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். சோமபாலாவுக்கு இப்பொழுது வயது ஜம்பதிருக்கவாம். ஏனைய தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் பற்றியோ அல்லது மறு நாளைய வேலை பற்றிய முன்னேற்பாடுகள் குறித்தோ சோமபாலாவை அழைத்துத்தான் தியாகராசா. பேசுவார். தியாகராசா லீவில் நின்ற நாட்களில் வந்திருந்த கடிதங்களை அவர் வந்ததுமே அவரின் காம்ப் மேசையில் வைத்துப் பாரக் கல்லும் வைத்திருந்தான். என்ன விஷயமாக அழைக்கிறூர் என்ற சிந்தனை முனைவிட தியாகராசாவின் முன்பாக வந்து நின்றேன் சோமபாலா.

“(கேர்ணன்னைக் கூப்பிட்டுர்களாமே!)”

மேசை லாம்பின் வெளிச்சத்தில் புரட்டிக்கொண்டிருந்த ஃபைலை மேசையில் வைத்துவிட்டுச் சிகரட் ஒன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்தார் தியாகராசா. கதிரையை விலக்கி எழுந்து நின்று வாசல் வரைக்கும் வந்து வேறு யாராவது தொழிலாளர்கள் நிற்கிறூர்களா என்பதைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் கதிரையில் வந்து அமர்ந்து காலுக்குமேல் கால் போட்டார். சிகரட் சாம்பலை சாம்பல் சேகரிக்கும் தின்னாத்தில் தட்டிவிட்டு,, சிங்களத்தில் பேசுத் தொடங்கினார்—

“(கங்காணம்! எங்களுடைய பாட்டிக்கு ஒரு தொழிலாளி குறைவாக இருக்கிறூர் என்று நான் மேவிடத்துக்கு அறிவித்திருந்தேனல்லவா? அந்த இடத்துக்குப் புதிதாக ஒரு தொழிலாளியை அம்பன் கங்கைக்கு அடுத்தாற்போல் கொட்டப்பிட்டிய என்கிற இடத்தில் இருக்கும் நில அளவையாளரிடமிருந்து திட்டிரென மாற்றியிருக்கிறூர்கள். கடிதம் வந்திருக்கிறது. வீரக்கோன் என்பது பெயர். வந்திருக்கிறான்?)”

“(ஓம் ஜயா! இன்று காலையில்தான் வந்தார். வாடியில் படுத்துக் கிடக்கிறூர். அழைத்துக்கொண்டு வரவா?)”

‘‘(வரச் சொல்! அத்துடன் அவனைப் பற்றி உனக்குச் சொல்லி வைப்பது நல்லது. கொட்டப்பிடியவிலிருந்து இவன் அந்த நில அளவையாளருக்கும் ஏனைய தொழிலாளர்களுக்கும் நிறையக் கரைச்சல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தமையால் எங்களுடைய பாட்டிக்குத் தற்காலிகமாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி சுப்பிரின்டன் வற்புறுத்தினார். எனக்கு விருப்பமில்லை என்று சொல்லியும் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறோன். இவன் அம்பன் கங்கையில் மாணிக்கக்கல் தோண்டு வதற்குப் போய்விடுவானாம். அங்கு கல் தோண்டும் புறலூர் மக்களோடு சண்டை போடுதல், அடிபிடி, பொலிஸ், குடி வெறி எல்லாம் பழக்கப்பட்டவன். மிகவும் கஷ்டமான பேர்வழி. எலஹரப் பகுதியிலேயே இவன் தலைகாட்டமுடியாதவாறு பிரச்சினைகள் இறுகியிருக்கின்றன. இங்கு இவனைச் சரியாக நடத்தவேண்டியபொறுப்பு உன்னுடையது. மற்றைய தொழிலாளர்களோடு பிரச்சினைகள் என்று என்னிடம் வரக்கூடாது. சரிதானே சோமபால)’’

கடந்த இருபத்தைந்து வருட சேவையில் இப்படி எத்தனையோ தொழிலாளர்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன் சோமபாலா. ஆனாலும் தியாகராசாவின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு அச்சத்தை ஊட்டின.

காட்டுமரக் கொப்பொன்றிலிருந்து ஆந்தையொன்று தனது பாரிய இறக்கைகளைப் படப்படவென அடித்துச் சென்று இருளோடு கலந்தது. சோமபால வாடியை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

வாடிக்குள் சென்று சாக்குக் கட்டிலில் முகம் குப்புற படுத்துக்கொண்டிருந்தவனின் அருகில் போய் நின்றேன் சோமபாலா. அவன்தான் தியாகராசா குறிப்பிடிருந்த புதிய தொழிலாளி வீரக்கோன். அரிக்கன் லாம்பின் வெளிச்சத்தில் அவனின் கைகளி லும் கால்களி லும் முரடுத்தனம் இப்போது தெரிவதுபோலிருந்தது சோமபாலா வுக்கு. அவனின் முதுகில் தட்டினான். அசைந்து முறுகிக்

கொண்டு மீண்டும் படுத்துவிட்டான். மீண்டும் அவனின் பெயரைக் காதில் சத்தம் போட்டுச் சொல்லி முதுகில் தட்டிடுன் சோமபாலா.

சோமபல் முறித்து எழுந்திருக்கிறான் வீரக்கோன். கேசம் கலைந்து கண்கள் வீங்கியிருந்தன. அவன் வாயைத் திறந்து கொட்டாவி விட்டபோது சாராய நெடி. வீசிற்று. சந்திரமண்டலப் பரப்பில் தெரியும் பள்ளங்கள் போன்ற முகப்பரு வடுக்கள். செவ்விந்தியனின் தலை அவனின் புஜைத்தில் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தது. தியாகராசா கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அவனின் உடல்வாகு நிருபிப்பது போலிருந்தது சோமபாலாவுக்கு. அன்றைய பகற் பொழுதெல்லாம் அவனையொரு சாதாரண தோழிலாளி யாகவே நினைத்திருந்த அவனுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. சூட்கேஸ், தலையணை, காட்டுக் கத்தி ஆகியனவற் றைச் சுமந்து அன்று காலையில் வாடியின் முன்பாக நின்ற போது எவ்வளவு அப்பாவியாகக் காட்சியளித்தான். அந்த எண்ணங்களெல்லாம் மறைந்து அவனைப் பற்றிப் புதியவொரு தோற்றம் ஆழமாகப் பதிகிறது சோமபாலா வின் மனதில்.

வாடியில் சமையல் முடிந்து இரவுச் சாப்பாட்டுக்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தனர் தோழிலாளிகள். வாடிச் சமையற்காரன் பீங்கான் கோப்பைகளில் சோற்றை முகடு போல் குவித்திருந்தான். ஒருமுறை கோப்பையில் போட்டுக்கொண்டால் சரி. திரும்பவும் பரிமாறும் பழக்கம் அவர்களிடம் கிடையாது. கறிகள், சோறு எல்லாவற்றையும் ஒரேயளவாக எல்லாருடைய கோப்பைகளி லும் பரிமாறி யிருந்தான் வாடிச் சமையற் தோழிலாளி. ஒரு முழுப் பூசினிக்காயை வாங்கி வந்துவிட்டார்களானால், அது முடிந்துபோகும்வரை தினமும் பூசினிக்காய் கறி சமைத்துச் சலிக்காமல் உண்பார்கள். கறுவாப்பட்டை, கடுகு சேர்த்து இடித்த தூளும், மிளகாய்த் தூள், மாசிக் கருவாடு எல்லாம் இட்டு மிகவும் காரமாகப் பூசினிக் கறி

சமைப்பார்கள்.இன்றும் பூசினிக்காய் கறிதான். கோப்பையின் காற்பங்கை நிரப்பி முண்டத் துண்டுகளோடு பூசினிக்காய் கறி போடப்பட்டிருந்தது. நடுவே சோற்றைச் சற்று அமுக்கிக் குழியமைத்து, மணலைமீன் கருவாட்டுக்குழம்பு ஊற்றியிருந்தான்.

தொழிலாளிகள் அனைவரும் மாலையில் இரண்டாம் வாய்க்காலுக்குப் போய்க் குளித்துவிட்டு வந்திருந்தார்கள். பசி நன்றாக இருந்தது. இடது கரங்களில் பீங்கான் கோப்பைகளை வாங்கிக்கொண்டு மூலைக்கு மூலை ஸாம்பின் வெளிச்சத்தைச் சுற்றி அமர்ந்துகொண்டனர். இடைக் கிடை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் பேசிக் கொண்டு சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் உணவில் மனமொன்றிப் போயிருந்ததால் தொடர்பாகப் பேச முடியவில்லை.

வீரக்கோன் எல்லாருக்கும் முன்பாக எழுந்து முற்றத் திலிருந்த தண்ணீர்ப் பீப்பாவை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். சோமபாலாவின் பார்வை அவன் பின் ஞாலேயே சென்றது.

அமரதாசாவுக்கு மாலையும் வந்து வயிறும் நிரம்பிவிட்டாலோ பாட்டு வந்துவிடும். தியாகராசா காம்பில் இல்லையென்றான் அவளின் உண்மையான குரலைக் கேட்கமுடியும். அமரதாசா அந்தத் தொழிலாளர்களில் இளையவன். அவனுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டும், வயதாகிறது என்ற எள்ளாவும் யோசனையில்லாத தனது பெற்றுரைச் சில சமயங்களில் வாய் திறந்தே சமித் திருக்கிறான். நெலோன் சேட்டும், பழையகாட் சாரமும், பட்டி பெல்டுமாகத் திரிவான். சம்பளமெடுத்தால், தாயாருக்குச் சுகமில்லை, தகப்பனாருக்குச் சுகமில்லையெனச் சொல்லி இரண்டு நாட்கள் வீவு விண்ணப்பித்துத் தியாகராசாவின் முன்பாக வந்து பிடரியைச் சொறிவான். அவன் தன்னுடைய பாட்டனையும் பாட்டியையும் லீவு எடுப்பதற்காக எத்தனையோ தடவைகள் இறக்க வைத்திருக்கிறான்.

தியாகராசாவுக்கு எல்லாம் விளங்காமல் போவதில்லை. இருந்தும் இரண்டொரு கண்டனங்களுடன் வீவு வழங்கி விடுவார். சோமபாலா விசாரித்தால் இரகசியமாகச் சொல்லுவான் ‘ஜோவி’ பண்ணவேண்டிய வயதில் ‘ஜோவி’ பண்ணவேண்டும் கங்காணமையா—என்று.

இரவு நேரங்களில் அவனது மனதில் இயற்கையாகவே குடிகொண்டிருக்கும் குதாகலம்சிதறிவிடாமல் இருந்தால் சாப்பாடு முடிந்ததும் டோலக் அடித்துப் பாடு வான். அவனின் இனிமையான குரல் காட்டு வெளியில் வீணை ஒலிக்கும். தியாகராசா கூடாரத்தில் இல்லாத சமயங்களில் அவனின் பாட்டுக்குத் தாளம் போட்டு குடி போதையிருந்தால் கலகலவெனச் சிரித்து ஆடுவார்கள் மற்றைய தொழிலாளர்கள். சோமபால அவர்களைச் சபித தவாறே கட்டிலில் படுத்துவிடுவான். சோமபாலவுக்குக் குடிப் பழக்கம் இல்லை.

அமரதாசா டோலக்கை கால்களை மடித்துக் கீழே இடுக்கி வைத்துக்கொண்டு பாடத் தொடங்கினான். அவனின் தலை டோலக்கின் ஒரு புறத்தை நோக்கித் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தியாகராசா சாப்பிட்டுவிட்டுத் தனிமையைப் போக்க அந்த மாத ‘ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட்’ டைப் புரட்டிடுக்கொண்டிருந்தார். அமரதாசாவின் பாடலும் அவரின் காதுகளில் கள்ளமாக விழுந்துகொண்டிருந்தது.

ரவிந்திரன் தியாகராசாவிடம் சொல்லிவிட்டு ‘டோலக்’ சத்தத்தை நோக்கிப் போனான். சிற்றம்பலக்கு னருகே போய் அமர்ந்துகொண்டான்.

அமரதாசா பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

‘பனுமூரே! பனுமூரே! பனுமூரே... அத்ராஜா.....

(பனுமூரே! பனுமூரே! பனுமூரே..... யானைகளின் அரசனே!

உனது சகோதரர்களின் விடுதலைக்காக உன்னை அற்பணித்த தியாகியே!

பனமுரே.....பனமுரே.....

நாம் அதை என்றும் மறவோம்

உனது வீரச் செயலை.....

நீயொரு மிருகமாகப் பிறந்திருந்தாலும்.....

மூர்க்கத்தன மனிதனைருவனின் துப்பாக்கிக்கு

நீ இலக்கானுய...பனமுரே...காடுகளில் நீயே அர

சனக இருந்தாய.....பனமுரே!பனமுரே!பன

முரே!!!)''

அவன் பாடிக்கொண்டிருந்த பாட்டின் இசையைத் தவிர வேறொன்றையும் ரசிக்கமுடியவில்லை ரவிந்திரால். புதிய சூழலில் அவனைச் சுற்றியிருந்த கவலைகளையெல் லாம் சற்று நேரம் விலக்கி நிம்மதி கொடுப்பதாக இருந்தது அந்தப் பாடல்.

“அண்ணை சிற்றம்பலம்... உதென்ன பாட்டு... படங்களிலை வந்ததே? ஒன்றும் விளங்காதாம்.”

“சீ...சீ...இது படங்களில் வரல்ல. இந்தப் பாட்டுக்குப் பின்னலை ஒரு கதையிருக்கு. அதென்னான்டு தெரியுமே. பனமுரே எண்ட யானையின்ற கதை இது. சேர்மொலமுரே எண்ட சபாநாயகரைத் தெரியுமே? இருந்தாப்போல செத் தவர். நீ சின்னப் பையாகு இருந்திருப்பாயோ அல்லது பிறக்கேல்லையோ தெரியாது. அவர் திடீரெண்டு செத்த தும் இந்த யானையின்ட சாபம் எண்டு பலமாதிரிக் கதைக் கிருஞ்சுகள். மொலமுரே எண்ட பெயருக்குப் பொருத்த மாகப் பனமுரே எண்டு வைச்சு இந்த நாட்டுப் பாடலை ஆரோ பாடியிருக்கின்றன.”

“ஏன் அண்ணை யானைக்குப் பாட்டுப் பாடினவங்கள்?”

“இந்தப் பனமுரே எண்ட யானை மிகவும் பொல்லாத தாம். காடுகளில் யானையைத் தடம் வைச்சுப் பிடிக்கிறவங்கள் பழகின வேற ஒரு யானையைக் கொண்டுவந்து கட்டித் தான் தடம் போடுவாங்கள். அதுக்கு இந்த யானை இடை-

ழுருக இருந்ததாம்.தடம் வைச்ச இடங்களில் போய் எல் ஸாத்தையும் முறிச்சுப்போடும்.மறுகா அவங்களால் ஒன் டுமே செய்ய ஏலாம் போயிற்று.கடையில் சேர் மொல் முரே கூடச் சொல்லி ஒடர்போட்டாராம். சுட வந்தவங்கள் அடையாளம் தெரியாமல் மற்ற யானைகளையெல்லாம் சுட்டுப்போடுவாங்கள் எண்டு இந்த யானை தானாக முன் வருக்கு வந்து குட்டை வாங்கின்று எண்டது கதை.அது சாகிறபோது முன்னங் கால்கள் மடக்கி நிலத்தில் விழுந்த போது போட்ட சாபத்திலதான் மொலமுரேயும் திமை ரெண்டு செத்தவர் எண்டு இவங்கள் கதைப்பான்கள். நேரை நின்டு பாத்தவங்கள் மாதிரிச் சொல்வான்கள். சம்மா கதைதானேயெண்டால் கோபம் வரும்''—என்று பனுமுரேயின் கதையை விளக்கின்ற சிற்றம்பலம்.

“என்னன்னை!யானைக்கு உவ்வளவு அறிவு கிடக்கே. சம்மா இவங்கள் தங்கடை மனதிலை பட்டதை எழுதி வைச்சிருப்பாங்கள்.”

“அதென்னவோ நம்மருக்குத் தெரியாது.நாங்கள் என் அந்த ஆராச்சிக்குப் போவான்.பாட்டைக் கேட்டுப் போட்டு இருக்கிறது.சரிதானே ரவீந்திரன்?”

ரவீந்திரன் சிரித்துவிட்டுக் கூடாரத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அத்தியாயம் ஆறு

வீரக்கோன் கூடாரத்தில் இல்லாத சமயமாகப் பார்த்துக் கங்காணி சோமபாலா மற்றைய தொழிலாளர் களிடம் வீரக்கோனின் பூர்வாங்கம் பற்றி அறிவித்து எச் சரிக்கையாக இருக்கும்படி சொல்லினவத்தான்.

தியாகராசாவின் கூலியாட்களில் முதியான்சே ஒரு தனிரகமானவன். நடுத்தர வயது. திருமணமாகிப் பத்தாண்டுகளாகியும் பிள்ளைப் பாக்கியம் அவனுக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. அவன் மலடா அல்லது அவனின் மனைவி மலடா என்பது இன்னும் தீர்மானமாகவில்லை. பிள்ளைப் பாக்கியம் தனக்கு கிடைக்கவில்லையே என்ற கவலை அவனை வாட்டுவதின் அறிகுறியொன்றும் வெளிப்படையாக இல்லை. மனமென்னும் பாலைவன வெளியில் தண்ணீருக்காக ஒடிக்கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ மனிதர்களை மிகவும் சாதாரண மனிதர்களாகவே புறத் தோற்றுத்தைக் கொண்டு முடிவு கட்டி விடுகிறோம். அவர்களில் ஒருவனைக் கூட இவனும் இருக்கலாம்.

முதியான்சே எவருடனும் சண்டை சச்சரவுக்குப் போகமாட்டான். இருந்தபோதிலும் அவன் பின்னணியில் இல்லாத பிரச்சனையொன்றும் அந்தத் தொழிலாளர்களிடம் என்றுமே எழுந்ததில்லை. ஒரு சாதாரண விஷயங்கூட அவனின் மனமென்னும் ஆலைக்குள் புகுந்து வெளியே வரும் போது பிரச்சனைபொன்று தானுகவே முளைக்கும்.

வேலைத்தலத்துக்கு எல்லைக்கற்களை ஒவ்வொருவராகச் சுமந்து கொண்டு சென்றனர். எல்லைக்கற்களைக் குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டு அறிவித்ததும் தியர்கராசா அளவுக்கு வருவார். வீரக்கோன் சுமந்து கொண்டு வந்த கல்லை வைத்துவிட்டு தியரித்த போது முதியான்சே வழக்கமான புன்னக்கேயோடு எதிரே திற்கிறுன்.

“(வீரக்கோன் அண்ணோ! எல்லைக்கற்களை டிப்போவிலிருந்து இங்கு கொண்டுவர ஜீப்பை அவ்வது மாட்டுவன்டி யைப் பாவிக்காமல் கேவயர் ஜயா எங்களை வருத்துகிறோர். நாங்கள் செய்த பாவம் இல்லையா அண்ணோ?)” என்றால் முதியான்சே.

“(ஓம் - வேலை செய்யவென்று புறப்பட்டால் இவற்றைப் பார்க்க முடியாதே)’’

“(சோமபாலா... கங்காணம்... நேற்று உங்களைப்பற்றி நிறையச் சொன்னார்: அவருக்கேன் இந்த வேலை. பெரிய மனிதர்களுக்குப் பந்தம் பிடிக்கும் பழக்கம் எப்பொழுதுதான் அந்த மனிதனை விட்டுத் தொலைகளின்றதோ அன்றுதான் எமக்கு விடிவுகாலம்)”

வீரக்கோன் எல்லைக்கல்லை குழியில் தாழ வைத்து மன்னை நிரப்பினான். அவனின் கண்களில் குபுகுபுவெனச் சிவந்த கோப நெருப்பு முகத்தில் வீசியது.

“(என்னைப் பற்றிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது எனக் குங் புதிதாக ஒரு தலை முளைத்திருக்கிறதா? இன்று காலையில் என்னுடன் அதிகமாக ஒருவரும் பேசாமல் இருந்த காரணம் இப்போது தான் புரிகிறது. எல்லாம் சேவயர் ஜியாவினுடைய வேலை. ஒருவணிப்பற்றி ஒரு சேவயர் ஒரு முடிவு கட்டினால் அதை எழுத்தில் போட்டுச் சீவியகாலம் முழுக்கத் தொடர்ந்து வரும் அந்த ஃபைல் எங்களை ஆட்டிப்படைக்கிறது. எவ்வளவு அநியாயம் இது. அங்கே ஒரு தமிழன் கரைச்சல் கொடுக்கிறான் என்றால் இங்கும் ஒரு தமிழன்... நாங்கள் ஆரிடம் போய் நியாயம் கேட்பது)”,

“(அது சரி வீரக்கோன் அண்ணை! இவன் சோமபாலா தமிழ்நேடு சேர்ந்து ஒரு சிங்களவனுடைய வயிற்றில் அடிக்கப் பார்க்கிறது எவ்வளவு துரோகம்?)”

“(முதியான்சே என்னைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது. நான் எதற்கும் துணிந்தவன். என்னைப் பற்றி அவதாரை கப் பேசி மேவிடத்துக்கு அறிவித்து எனக்குக் கரைச்சல் கொடுத்தான் நான் சும்மா இருக்கப் போவதில்லை. வெட்டிப் புதைத்து விட்டுத் தூக்குமேடைக்குப் போவேன். அதை மட்டும் நீ நம்பலாம்.)”

* * *

தொழிலாளர்களைல்லோரும் வேலை முடிந்து கூடாரத்துக்குத் திடிம்பிய போது பகல் இரண்டு மனிக்கு மேல் ஆகியிருந்தது. களைப்பும், பசியும் மிகுந்திருந்தது. ஆவு

வேளையில் ஒருவரோடொருவர் எதுவும் போமல் வாடிக் குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தனர்.

வீரக்கோன் தன்னீர் பீப்பாவினருகே போய்த் தலையைக் குணிந்து இருக்ககளாலும் அள்ளிய தன்னீரை முகத்தின் முன்பாக வைத்திருந்த போது சோமபாலா சற்றுத் தூரத்தில் நிற்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. தலையை நிமிர்த்திக் கொள்ளாமல் அவனின் கருவிழிகள் பாதிக்குமேல் கண்களின் மடல்களுக்குள் செருகியிருந்தமையும், நெற்றியில் கோடு விழுச் சுருக்கியிருந்த புருவங்களும் சோமபாலாவுக்கு எல்லாவற்றையும் விளங்கவத்தன. அன்று காலையில் வீரக்கோனைப் பற்றிப் பேசிய அத்தனை விஷயங்களையும் அவனுக்கு யாரோ சொல்லி விட்டார்கள் என்பது மட்டும் புலனுயிற்று. யார் சொல்லியிருப்பார்கள் என்ற சர்ச்சையில் மன்றையைப் போட்டு குழப்பிக் கொள்ள விரும்பவில்லை சோமபாலா.

வீரக்கோன் தன்னீரை வாய்க்குள்ளிட்டு கொப்பவித்த போது 'தூ...!' என்று சற்றுப் பழமாகத் துப்பினான்.

முகத்தில் காறித் துப்புவது போவிருந்தது சோம பாலாவுக்கு. " (இவன் ஒரு பிரச்சனைக்குரிய ஆள் என்பது உண்மைதான்)" சோமபாலாவின் உத்திகள் முனுமுனு) த் துக் கொண்டன.

முதியான்சே மௌனமாக ஒரு மூலையிலிருந்து உணவு ருந்திக் கொண்டிருந்தான். வீரக்கோனும் சாப்பாடு முடித்ததும் கூடாரத்துக்கு வெளியேயிருந்த வீரர் மர நிழலில் வந்தமர்த்துக்கொண்டான். மடியில் வைத்திருந்த பீடியைப் பற்களுக்கிடையில் நெருக்கிப் பிடித்தவாறே தீப் பெட்டியைத் தட்டினான். அவன் உள்ளத்திலும் தீ கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

ரவித்திரன் தியாகராசாவின் கூடாத்திலிருந்து வாடிக்கு வந்து கொண்டிருந்தபோது வீரக்கோனை மரத் தீன் கீழே கண்டான். அவனும் தன்னைப்போல ஓரு தீாழி

லா ஸி என்ற எண்ணத்தில் கள்ளம் கலவாப் புண்ணகை யோன்றை உதிர்த்தான். பதிலுக்கு அவனும் ஒரு புண்ணகையை உதிர்ப்பான் என எதிர்பார்த்தான் ரவீந்திரன்.

அந்த முரட்டு மனிதன் அதை ஏற்றுக் கொண்டதாக இல்லை. வஞ்சம் குடிகொண்ட காட்டுமிருகம் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உள்ளங்கையில் பாக்கை வைத்துக் கூரிய கத்தியொன்றுல் பின்து கொண்டிருந்தான். காம்பு நுள்ளிய வெற்றிலை அவனின் மடியில் இருந்தது. அவன் அந்தக் கத்தியினால் பாக்கைத் துண்டு களாகப் பின்து கொண்டிருந்த லாவகமும், அவனின் உள்ளங்கையின் முரட்டுத்தனமும் அங்கிருந்த அத்தனை பேருக்கும் வெளிப்படையாகச் சவால் விடுவது போன்றுந்தன. உதடுகளே உள்ளே சுழித்து, நெருக்கி பாக்கைப் பின்த வாறு ரவீந்திரன் போன திக்கை ஒரு கணம் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் பாக்கை வெட்டிக் கொண்டிருந்தான் வீரக்கோன். மற்றைய தொழிலாளர்களும் காணக் கூடியதாக வில்லுக்கத்தியை மடித்து இடுப்பில் செருகி னுன்.

ரவீந்திரன் வழக்கம் போலச் சிற்றம்பலத்தினருகே போய் அமர்ந்து கொண்டான்.

“அண்டை! என்ன பலமான யோசனையில் இருக்கிறியன். வீட்டு நினைப்பு வந்திட்டுதோ” என்றான் ரவீந்திரன்.

“இல்லை... இல்லை... நீ வீட்டு நினைப்பு எண்டு சொல்லத்தான் வீட்டு நினைப்பு வருகிறது. நான் சும்மா இங்க வேலை செய்கிற ஆக்கனைப் பற்றி நினைச்சன். அதோட் நீயும் வந்திட்டாய். யோசனையும் நின்டு போக்கு.”

“உங்களிட்டை ஒரு உதவி கேக்கலாமெண்டு தான் வந்திருக்கிறன் அண்டை. நெடுக வந்து கரைச்சல் குடுக்கிறன் எண்டு குறைநினையாதையுங்கோ. நான் வாய்விட்டுப் பேச இஞ்சை ஆர் இருக்கினம்.”

“என்ன தமிழ்... விஷயம்?”

“நான் விட்டுக்கொரு காசிதம் போடவேணும். வந்து சேர்ந்ததுக்குக் கூட ஒரு காசிதம் போடேல்லை. அம்மா யோசிப்பா எண்டுதான் எழுத யோசிக்கிறன். இல்லாட்டி விட்டு விடுவன்.”

“அதுக்கென்ன எழுதிப் போடுறது...” என்று சிறு றம்பஸம் எழுந்து சென்று தனது சூட்கேசைத் திறந்து முத்திரை, தபா நுறை, காசிதம், பேனு என்பவற்றை நீட்டினான்.

“கையோட் எழுதிற்றுத் தந்தா நாளீக்கு நான் வேலைக்குப் போற போது அனுப்பி விடுறன்.”

தவிந்திரன் சூட்கேஸ் பெட்டியை மடியின் மேல் வைத்துவிட்டு எழுதத் தொடங்கினான்.

அவன் சிறுவனுக்குத் தொட்டு விளையாடிய பள்ளமரங்களும், ஓடித்திரிந்த ஒற்றையடிப் பாதைகளும் கண் மூன்றால் மிகவும் கிட்ட வந்து நின்றன. பொழுதைப் போக்குவதே சிரமமாக இருந்த நாட்களில் அவன் நண்பர்களோடு குந்தியிருந்த தெரு மதகுகள், வாசிக்காலைகளில் புரட்டிப் பார்ந்த புத்தகங்கள், விளையாட்டு மைதானங்களில் கால்களால் எத்தி உதைத்த பந்துகள் எல்லாமே அந்தக் காசிதத்தில் படமாக விரிந்து கொண்டிருந்தன. தாயைப் பற்றிய நினைவுகளும், நாகவிங்கத்தின் குழந்தைகளின் கெஞ்சன் சிரிப்புகளும் அவனின் கையிலிருந்த பேனுவை அசையாமல் வைத்திருந்தன.

எத்தனையோ ஊற்றுக்களாக அவனின் உள்ளத்தில் பீறிட்டுக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளையெல்லாம் எழுத்தில் வடிக்க அவன் என்ன கவிஞரு? மொட்டையாக நான்கைத்து வரிகளில் எழுதி முடித்தான். கடிதத்தை உறைக்குன் வைத்து ஒட்டிவிட்டுச் சிற்றம்பலத்திடம் நீட்டினான் ரவிந்திரன்.

“அப்ப அண்ணே! நான் போட்டு வாறன்...”

“ரலீந்திரன்! உனக்கொரு சங்கதி சொல்ல வேணும், எங்கட வாடியில இப்ப புதுசா வந்திருக்கிற ஆளைப்பற்றி. அவன் வந்திருக்கிற நேரகாலம் சரியில்லப்போல இருக்கு. இஞ்சு கூடாரத்தில இருக்கிற நிம்மதியக் குலச்சிடுவான் போல... அவன் தமிழன் சிங்களவன் எண்டநியாயம் பேசு ருன். நானும் ஒரு தமிழன் இருக்கிறன் என்டு யோசியா மல் எப்பிடி மரசாதிகேடாகப் பேசுருன் பாவிப்பயல். மற்றவங்களும் இந்த விசயத்தில அவனேடதான் நிப்பா னுகள். எண்ணயும் தண்ணியும் ஒரு போத்தல்ல அடைச்ச வைச்சாப் போல ஒண்டாப் போயிடுமா?!”

“அதுசரி அண்ணே... நான் இப்ப இதாலே வரேக்கை எண்ணே ஒரு மாதிரி பாத்து முறைச்சான். உதுக்கு நான் பயப்படுவன் எண்டு நினைச்சிட்டார் போலே. உதுகளுக்கு நான் பயப்படமாட்டன். அதுக்கு வேறை ஆளைப் பாக்க வேணும். தமிழனெண்டால் நெடுக அடி வாங்குறவன்— பயந்தாங்கொள்ளி எண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருக்கினம் உவையன்.”

“தம்பி உனக்கு அனுபவம் போதாது. நாங்கள் அவங்களை எதிர்த்து நின்டால் சிவிக்க ஏற்றுமே? ஹாரிலை நின்டு கதைக்கிற மாதிரிக் கதைக்கிறோய். இது அவங்கட இடம் தம்பி. எங்களுக்கு இங்கு என்ன பாதுகாப்பிரிருக்கு? காட்டில் அவங்கள் வெட்டிப் புதைச்சால் கூட ஒண்டும் நடந்துவிடாது. ஆரிட்டையும் நியாயம் கேக்கேலாது. உழைக்க வெண்டு இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிற நாங்கள் உழைக்கிற வழியைப் பாக்க வேணும். வீண் வம்புக்குப் போனு மறுகா நம்மருக்குத்தான் கரைச்சல்.”

“என்னவோ அண்ணே! உங்களைப்போல எல்லாத் துக்கும் பயந்து சாகிறதிலைதான் இப்பிடி இருக்கிறம்.”

“நீ தம்பி பொறுப்பில்லாமல் கதைக்கிறோய். உனக்கு வயசும் போதாது. அனுபவமும் போதாது. இளங்கள் ரு

பயமறியாது என்டு சொல்றதப் போல. இல்லையா ரவீந் திரன்.''

“சரி சரி உந்தக் கதையை விடுங்கோ, மற்றதுவிட டிலை இருந்து இண்டைக்குக் காகிதம் போட்டால் எப்ப இங்கை வரும். அம்மாவிட்டையிருந்து மறுமொழி வரும். அதுதான் கேட்கிறன்.”

“இரண்டு நாட்களில் யந்திடும். அம்மாவின்ர நினோப்பு இன்னும் போகேல்ல போல இருக்கு.”

“சரியண்ணே நான் வரப்போறன்” என்று விடை பெற்றுன் ரவீந் திரன்.

அத்தியாயம் ஏழு

மாலை நேரமாகிக் கொண்டிருந்தது. தொழிலாளிகளைவரும் மத்தியானச் சாப்பாட்டின் பின் கண்ணயர்த்துவிட்டு அப்பொழுதுதான் எழுந்திருந்தார்கள். வாடிச்சமையற்காரன் மட்டும் பாத்திரங்களைக் கூடாரத்துக்கு வெளியே வைத்துக்கழுவிக் கொண்டிருந்தான். வீரக்கோண் கட்டிலைவிட்டெழுந்து தலையைக் கோதிவிட்டுக்கூடாரக் கம்பில் தொங்கிய சிறு கண்ணுடியில் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். துவாயையும் சாரமொன்றையும் சூட்கேசிலிருந்து எடுத்துச் சுருட்டிக் கையிடுக்கில் வைத்துக் கொண்டு பீடியொன்றைப் பற்ற வைத்தான்.

மற்றைய தொழிலாளர்களின் பக்கமாகத் திரும்பி—

“(குளிக்கப் போவோமா?)" என்றுன் வீரக்கோன்.

“(இதோ ஒரு நிமிடத்தில் வருகிறேன்)" எனத்துள்ளி எழுந்தான் அமரதாசா. கங்காணி சோமபாலா ஜெ சா ன காய்ச்சலோடு குப்புறப்படுத்திருந்தான்.

அவனை ஒளினம் செய்யும் நோக்கத்தேசுடுதான் “குளிக் கப்போவோமா” என்று பொதுவாகுளல்லாரையும் பார்த்துக் கேட்டான் வீரக்கோன். தொழிலாளர்களைவரும், சோமபாலரவைத்தவிர, முகங்களில் குதுகலம் நிழலாட துவாய்களையும், சாரங்களையும், சவர்க்காரப் பெட்டிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வாய்க்காலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

மாலை நேரங்களில் வாய்க்காலின் நெளிவுகளிலும், முடிக்குகளிலும் நீர் ஆழமுள்ள இடங்களாகப் பார்த்துக் கொலனி மக்கள் கூடிவிடுவார்கள். உடைகளைத் துவைப்பதற்காகப் போடப்பட்டிருக்கும் கற்கள் உள்ள இடங்களிலிருந்து சவர்க்கார நுரை வாய்க்கால் நீரோடு கலந்து கொண்டிருக்கும். மைல்கணக்கில் நீண்டு செல்லும் இந்த வாய்க்காலை நம்பி எத்தனையோ மக்கள் வாழ்கிறார்கள். கோடை காலங்களில் பராக்கிரம சமுத்திரத்தின் வடிகால் அரைசுறையாகத் திறந்துவிட்டிருக்கும் போது கன்னுக்கால்களை மறைக்கும் உயரத்தில் தான் நீர் அசைந்து கொண்டிருக்கும். மாரி காலங்களில் வடிகால் முழுமையாகத் திறந்திருக்கும் வேளைகளில் இந்த வாய்க்காலில் நீர் கரை புரண்டோடும். நெற்றி மட்டத்துக்குக் கூடச் சில இடங்களில் நீர் உயர்ந்து விடும்.

பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று குளிப்பார்கள்.

ரவீத்திரனும் சிற்றும்பலத்துடன் பேச்சுக் கொடுத்த வாழு நடந்து கொண்டிருந்தான். வீரக்கோனும், அமரதாசாவும் ஏந்கனவே போய்விட்டார்கள். முதியான் சேயும் மற்றைய தொழிலாளர்களான சிரிபாலா, உக்குபண்டா, தியோனிஸ், கர்னேவிஸ் ஆகியோருடன் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

வாய்க்காலில் மேளனமாக ஒடிக்கொண்டிருந்த நீரைப் பார்த்தவாறு நின்றுன் ரவீந்திரன். பள்ளிக்கூடத்

துக்குக் 'கட்' பண்ணிவிட்டு கீரிமலைக் கேணியில் குதித்துச் சுழன்று நீந்திய நாட்கள் அவனின் நினைவுக்கு வந்தன.

தகப்பனின் அந்தியேட்டிக் கிரியைத்தினத்தன்று மடத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த சடங்குகளைக் கூட அசட்டை செய்து கேணியிலும், கடவிலும் மாறி மாறிக் குளித்து உலகை மறந்திருந்த இன்ப நாட்கள் அவை, இப்போது உழைப்பைத் தேடி பல மைல்களுக்கப்பால் எங்கோ ஒரு மூலைக்கு வந்திருக்கும் ஒரு தொழிலாளி அவன்.

அமரதாசா கடந்த ஓரிரு வாரங்களில் கூடாரத்தின் சுற்றுடல் பாதைகள், மனிதர்கள் என்று, எவ்வாவற்றை யும் ஓரளவு அறிந்து வைத்திருந்தான். பலநாடு பரிச்சயம் உள்ளவன்போல கற்களில் மிதித்து நீரில் இறங்கினான். நீர் மார்புமட்டத்துக்கிருந்தது. முகத்தைத் தாழ்த்தி நீரில் மூழ் கித்துலையைச்சிலுப்பிக் கொண்டு எழுந்த போது வீரக்கோ னும் நீரில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அமரதாசாவும் வீரக்கோவும் அருகருகாக நின்று குளித்துக் கொண்டிருந்தனர். ரவீந்திரனும், சிற்றம்பலமும் சற்றுத் தொல்லைல் இறங்கியிருந்தார்கள்.

ரவீந்திரன் அந்த வாய்க்காலில் இறங்கிக் குளிக்கச் சற்றுத் தயங்கினான்.

‘என்ன தம்பி யோசிக்கிறோ? மாடு குளிக்கிற தண் னியில் மனுஷன் குளிக்கிறதா என்டு தானே? உப்பிடிப் பார்த்தா மறுகா நீ சரிப்பட்டு வரமாட்டாய். ஒடுற தண் னியில் குற்றம் இல்ல. இறங்கடா தம்பி பயப்படாம—’’ என்ற சிற்றம்பலத்தின் வற்புறுத்தலின் பின்பே இறங்கி னன் ரவீந்திரன்.

‘தங்பி ரவீந்திரன் காடுகளில் குடிப்புதற்குத் தண் னீர் தேவைப்படுகிற போது பில்டர் போத்தலை (நீர்வடிகட்டும்போத்தல்) சேரும் சுக்கியமுள்ள நீர்க் குட்டைகளில் தாழ்த்தி வைச்ச அதில் சேருகிற தண்னியத்தான் குடிப்

பம்! எத்தனை பில்டர் போத்தல்கள் சரியாக வடிகட்டா மல் இருக்கும். அதையெல்லாம் செமன்டத்தாக்கள் கவனிக்கப் போரூங்களா? குடிச்சுத்தள்ள வேண்டியதுதான். அப்பிடித் தண்ணீரைக் குடிச்சும் நாங்களென்ன செத்தா போயிட்டம். இதுதான் எங்கடசினியம். இதுக்கு நீ பழகிக் கொள்ளவேணும்!'

ரவிந்திரன் மெளனமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

வீரக்கோனும், அமரதாசாவும் நின்று தண்ணீரில் மூழ்கி எழுந்து கொண்டிருந்தனர்.

புல் சடைத்து வளர்ந்திருந்த வாய்க்காலின் விளிம்பொன்றில் புற்கள் மெத்தையாக நன்றாக கொள்ள அழகான இரண்டு பாதங்கள் நடந்து வருவதைக் காண்கிறார்கள் வீரக்கோனும், அமரதாசாவும். அந்தப் பெண் தனது கைக்குழந்தையைப் பாதுகாப்பாக இருத்திவிட்டு மட்பாளையான்றுடன் கற்களில் மிதித்து வாய்க்காலில் இறங்கினான். அவள் தலையைக் குனிந்து இறங்கிய போது அவள்மட்டும் தலைகுனிந்து தனது மேற்சட்டையின் கழுத்திடை வெளியினுராகப்பார்க்கக்கூடியதாக இருந்த தசைப்பகுதி வீரக்கோனும், அமரதாசாவும்பார்க்கக்கூடிய கோணத்தில் இருந்தது. அவள் தண்ணீரை அள்ளிக் கற்களில் மிதித்து ஏறிச் சென்ற போது பாம்பின் அசைவு போன்ற உடல் நெளிவுடன் அவர்களிருவரையும் கிறங்க வைத்திருந்தாள். அவள் குழந்தையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு சுற்றுத் தூரத்திலிருந்த குடிசைக்குள் போய் மறையும் வரைக்கும் வீரக்கோனும், அமரதாசாவும் நீரில் மூழ்கவில்லை. உடலைத் தேய்த்துவிடும் பாவனையில் அந்தப் பெண்ணையே பார்த்தவாறு நின்றனர்.

"(அமரே! யார் இந்தப் பெண்?)"

"(என்ன வீரக்கோன் அண்ணை வந்தவுடனேயே பார்வை சரியான இடத்தில் விழுந்திருக்கிறதே!)"

“(ஏன் அப்படிச் சொல்கிறோய்? சம்மா யார் என்று அறிவதற்காகக் கேட்டேன். அவ்வளவுதான். நீ பொல் லாத ஆன்டு!)”

“(இந்தப் பெண்ணுடைய கஜை முழுக்க எனக்குத் தெரியும். புருஷன் எங்கேயோ புற ஊரில் வேலையாம். அவன் எப்போதாவது வருவான். அவன் வீட்டில் நிற்கும் நாட்களில் ஒரே சண்டையும் சச்சரவும் தானும். இவனும் மூன்று பிள்ளைகளும் இங்கு தனியாகச் சீவியம் நடத்துகிறார்கள். இவனுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்த தகப்பனாரும் சென்ற வருடம் செத்துப்போய்விட்டாராம். அதன் பின் இவனுடைய பாதுகாப்புக்கும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் இங்கே புருஷன் இருப்பதில்லை. அவள் ஒரு மாதிரியாக மாறிவிட்டாள் என்று ஊரில் கேள்வி. இங்கே வந்து தண்ணீர் இந்த நேரத்தில் அள்ளிச் சென்றதும் ஒரு சுய அறி முகம் தான். என்னவோ நான் அறிந்த அளவில் இவ்வளவுதான். இன்னும் எத்தனை விஷயங்கள் உண்டோ?)”

“(அமரோ!... நான் நினைத்தது எவ்வளவு சரியாக இருக்கிறது. ஒரு பெண்ணுடைய முகத்தைப் பார்த்தே பட்டெனச் சொல்லிவிடலாம். இல்லையா!)”

“(அது சரி...எல்லோராலும் முடியுமா? உங்களைப் போல...)” என்று கனத்த சிரிப்பொன்றுடன் தண்ணீரில் தலையைத் தாழ்த்தினான் அமரதாசா. மீண்டும் தீரின் மேல் தலையை நியிர்த்தி வாய்க்கருள்ளிருந்த நீரைக் கொப்பளித்துவிட்டு அமரதாசா பேசினான்.

“(அன்னை! எனக்கு இப்படிக் குடும்பங்களில் போய் ஊடுருவல் செய்கிற அளவுக்குத் துணிவுமில்லை, விருப்பமுமில்லை. பிரச்சினைகள் தானாக வரும். இல்லையா?)”

“(.....)”

“(கையில் காசிருந்தால் கதுருவெலையில் இருக்கி ஞானே நெலோன் அக்கா. அவளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோயா? மிகவும் பிரபலமானவள். கசிப்பு இல்லையாபா

ரம், விபசாரம் எல்லாம் அவனுடைய மேற்பார்வையில் நடக்கிறது)''

“(அமரே! நீ சீவியகாலம் முழுக்கப் பிரமச்சாரியாக இருக்கத் திட்டம் போட்டுவிட்டாய் போலிருக்கிறது. யாரோ ஒருவன் சொன்னது போல தேநீர் குடிப்பதற் காக எதற்காக தேநீர்க்கடை வைத்திருக்க வேணும் என்று நம்புகிறேய் போலிருக்கிறது)'' என்றான் வீரக் கோன் கிண்டலாக.

“(அப்படியல்ல... நான்தான் தனிக்கட்டை எப்படியாகிலும் போகட்டும். குடும்பஸ்தரான உங்களைப் போல ஆட்கள் எத்தனைபேர் நேர்மையாக இருக்கிறார்கள்? இங்கே நீங்கள் இப்படி? இரண்டு மூன்று மாதத்திற்கொரு முறை மனைவி மக்களோடு இரண்டு மூன்று நாட்கள் வாழ் வது தான் குடும்ப வாழ்க்கையா? உங்களுடைய தேவைகளை நீங்கள் போகிற வருகிற இடங்களில் பார்த்துக் கொள்கிறீர்கள். அவர்களும் அங்கே என்ன செய்கிறார்களோ)''

வீரக்கோனின் கண்கள் ஓடிச்சிவந்தன. அமரதாசாவின் பிடரியில் பிடித்து நீரின் மேல் தூக்கினான். அமரதாசாவின் உதடுகள் நடுக்க முற்றன.

“(அன்னை... மன்னிக்கவும். சும்மா ஒரு கதைக்குச் சொல்ல இப்படிக் கோபப்படலாமா?)'' அமரதாசாவின் வார்த்தைகள் அடித்தொண்டையிலிருந்து வந்தன.

“(அமரே, என்னைப்பற்றி நீ என்ன சொல்லியிருந்தாலும் நான் பொறுத்திருப்பேன். என்னுடைய மனைவி மக்களைப் பற்றி இனிமேல் ஏதாவது வாயைத் திறந்தால் அன்று தான் உனக்குக் கனத்த காலம், தெரியுதா?)''

“(இனிமேல் உங்களின் குடும்ப விஷயத்தைப்பற்றி வாயே திறக்கமாட்டேன். சரிதானே! இப்படித் திடை ரெண்டு கோபம் உங்களுக்கு வருமென்று தெரிந்திருந்த

தால் அப்படிப் பேசியிருக்கவே மாட்டேன். என்னுடைய ஒட்டை வாய் சும்மா உள்ளிட்டது. வீண் மனஸ்தாப மாகப் போய்விட்டது.)”

“(அமரே... நீ கவலைப்படாதை. நாம்எல்லாத்தையும் மறந்திடுவோம். உன்னேடு சிநேகிதனாக இருக்கவே விரும்புகிறேன்.)” என்று தண்ணீரைவிட்டு வெளியேறி ஞன் வீரக்கோன்.

* * *

ரவீந்திரனும், சிற்றம்பலமும் குளித்துக் கொண்டிருந்த இடத்துக்கருகே இளம் பெண்ணெருத்தி உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு குளிப்பதற்குத் தயாராகி நின்றான். அவன் தனது சிறிய தாயின் பக்கமாகத் திரும்பி “(சற ருத் தள்ளிப்போய்க் குளிங்போமா?)” என்றான். அவன் வழக்கமாக நீராடும் இடத்தில் ரவீந்திரனும், சிற்றம்பலமும் நிற்பதைக் கண்டதால் அப்படிக் கேட்டாள்.

நீர்த் திவலைகள் உடலில் உருண்டோட, வைரம் பாய்ந்திருந்த உடற்கட்டுடன் தண்ணீரிலிருந்து எழுந்து கற்களில் மிதித்து வெளியேறினான் ரவீந்திரன்.

“தம்பி ரவீந்திரன் நாங்கள் தள்ளிப்போய் அங்கால குளிப்பம்”

“குளிச்சது கானும் இனிப் போவமா அண்ணேன்”

“ஓம் போவம்—இந்தா வந்திடுறன்” என்று சிற்றம் பலம் கரையை நோக்கி வந்தான்.

ரவீந்திரன் துவாயினால் தலையைத் துவட்டிக்கொண்டு சிற்றம்பலம் ஏறிவருவதைப் பார்த்து நின்ற போது தண்ணீரில் இறங்கி நின்ற அப்பெண்ணீன் தலை குளிந்திருந்தது. அவன்—

இருக்ககளையும் வீசித் தண்ணீரில் மூழ்கும் போது சள், சள்ளென ஒரு தனித்துவ ஒசை கிளம்பிற்று. அவளின் கண் ஜங்களிராண்டி ஒழும் கூந்தால் தண்ணீரில் கரைந்து

வழிந்து கொண்டிருந்தது. கன்னங்களையும், தோள்களையும் முதுகுப்புறத்தையும் மறைத்திருந்த கூந்தலின் பிளவுகளுக் கிடையில் அவளின் செந்நிற மேனி பளிச்சிட்டது. இந்தக் கொல்லி மக்களிடையே இப்படியொரு அழகியா?

நகக்கீற்றுப் புருவங்களும், முடிய கணகளுமாக அவள் சள், சள்ளென நீரை வாரி அடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பருவப் பெண்ணெருத்தி, ஆண்கள் எதிரில் நிற்கிறார்களே என்ற எதுவிதக் கூச்சமோ தயக்கமோ இன்றி, காற்றில் பறக்கப் பறக்க உடைகளைக் களைந்துவிட்டு நீரில் இறங்கியது ரவீந்திரனுக்குப் புது அனுபவமாக இருந்தது. கிரிமலைக் கேணியில் பெண்களுக்குப் புறம்பாக ஆண்களின் பார்வை புகாதவாறு ஒதுக்கி வைத்திருப்பதை நினைத்துக் கொண்டான்.

சிற்றம்பலமும் உடையை மாற்றிக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானன். ரவீந்திரன் அவன் பின்னல் புறப்படு முன் வாய்க்காலை ஒருக்கணம் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுப் புறப்பட்டான். அப்போது அவளின் பார்வையும் தற் செயலாக அவன் பக்கம் விழுந்திருந்தது.

ஏதோ தவறிமூத்து விட்டோம் என்பது போன்ற குற்றவுணர்வு அவளின் நெஞ்சை நிறைத்தது. மற்றைய தொழிலாளர்கள் ஏற்கனவே புறப்பட்டு விட்டார்கள்—

*

*

*

அதன் பின் ஓவ்வொரு நாளும் மாலை வேளை வந்தது. ரவீந்திரனும் குளிக்க வந்தான்—

அவனும் குளிக்க வந்தான்—

சள், சள்ளென ஓசை கேட்கும் இடத்தின் பக்கம் அவளின் பார்வை சென்று கொண்டிருந்தது.

அந்த ஓசை அவளைத் தொண்டில் போட்டிமுத்தது.

அவனின் மனம் அந்த வாய்க்காலின் நீரோடு ஒடிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

அப்பொழுது முதியான்கே சாட்சியாக நின்று இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டான்.

அத்தியாயம் எட்டு

அன்று விடியற்காலையிலேயே வானம் இரு ஸ் டோடிக் கறுத்திருந்தது. தெற்கு மூலையிலிருந்து இடிமழுக்கம் வடக்கு நோக்கி ஒடிக்கொண்டிருந்தது. வானம்களத்துச் சொட்டுச் சொட்டாக நீர்த்துளிகள் நிவத்தில் வந்து சேர்ந்தபோது குளிர்ந்த காற்றென்று வீசிக் கென்றது. பழுத்த இலைகள் மரங்களிலிருந்து கழன்று காற்றேடு கென்றன. கூடாரக் கன்வஸ் படப்படத்தது. காட்டுக்குருவிகள் கீ...கீ...யென வேகமாகப் பறந்து வானத்தைக் கிழித்தன. குரங்குகள் மரக்கொப்புகளில் தாவித் தாவி மரங்கள் அடர்ந்திருக்கும் பகுதிகளுக்கு உடின.

“இன்டைக்குச் சரியான மழை வரப்போகு அ. வேலைக்கு வெளிக்கிட வேண்டாமென்டு கூவியாக்களுக்குச் சொல்லிப்போட்டு வாரவீந்திரன்” என்று தியாக ராசா ரவீந்திரனை அனுப்பிவிட்டு அறையினில் வைக்கப் பட்டிருந்த கபினடைத் திறத்து பீங்கான் கோப்பைகள் அடுக்கிவைத்திருந்த தட்டிவிருந்த போத்தலை ஏடுத்தாரிக்

மழைக்குறி அவருக்கு ‘ஜியா’ கொடுத்தது.

—‘சா... ஒரு காப்போத்தல் கட இல்லையே’ அன்டைக்கும் யோசிச்சுப் போட்டு வேலைப் புலாதிகளிலை மறந்து போனன். இவன் ரவீந்திரனையெண்டா ஒழும் கதுகு

வெல்க்கனுப்பி அந்திரிஸ் முதலாளியிட்டை ஒரு போது தலை எடுத்து வைச்சிருந்திருக்கலாம்'—என்று மனதினுள் அடுக்கிக்கொண்டே போத்தலை வெளியே கொண்டுவந்து மேசையில் வைத்தார் தியாகராசா.

—'வெறு வயிற்றிலை சாராயம் குடிச்சால் ஈரல் கரு கிப்போம். சாப்பிட்டுப் போட்டு ஒரு பத்து மணிபோல ரெண்டு 'ஷாட்' அடிச்சால் இந்த மழை மப்புக்கு...நல்லா இருக்கும். அது வரைக்கும் ஏதாவது பிளான் வேலை செய்வாம்'—என்று நினைத்துக்கொண்டு, அளவைக் குறிப்பேடு களை எடுத்து மேசையில் வைத்தார்.

ரவீந்திரன் வாடிக்குப் போய் த திரும்பியபோது பொல்ளறுவைக்குக் கடிதங்கள் கொண்டுவரச் சென்ற தியோனிஸ் வந்துகொண்டிருந்தான். கூடாரத்தின் பின் புறமாகவிருந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் வந்தவன் திடை ரெனத் துடித்தபடி ஒற்றைக் காலைத் தூக்கியவாறு ஒரே கத்தாகக் கத்தினான்.

“அனே! மாத்தயா மம் மருண வா...! சர்ப்பயக்காவா...!”(ஜேயோ! நான் சாகிறேன்! பாம்பு கடித்து விட்டதே! இனிமேல் நான் எங்கே தப்பப் போகிறேன். ஜயா... எலும்பில் ஆணி வைத்து அடித்தது போவிருக்கிறதே) என்று அமர்க்களாப் பட்டதைக் கண்டதும் எல்லாத்தொழிலாளர்களும் ஓடிவந்தார்கள். தியாகராசாவும் ஓடிவந்தார். சோமபாலா துணியொன்றைக் கிழித்துக் காலின் மேற்பகுதியில் வரிந்து கட்டி இரத்தோட்டத்தைத்தடை செய்தான். அதன்பின் அவனுல் அந்தக்காலை நிலத்தை நோக்கி நீட்டி முடியவில்லை. சண்டியிமுத்து வலித்தது.

வாடியிலும் பார்க்க தியாகராசாவின் கூடாரம் அண்மையில் இருந்ததால் அவனைக் கையிடுக்கில் பிடித்தவாறு அங்கு கொண்டு சென்றனர்.

“(சோமபால எல்லாம் சற்று விலகியிருங்கள்)” என்று சிங்களத்தில் கூறிவிட்டுத் தியாகராசா மேசைலாக்கியைத்

திறந்து நீர்கொழும்புப் பாதிரியாரிடம் பெற்ற விஷக் கல்லை எடுத்தார். அந்தக் கல்லைப் பாவிக்கும் முறைகள் பற்றி எழுதியிருந்த குறிப்பையும் பார்த்துக்கொண்டு “(தியோனிஸ்! பயப்பட வேண்டாம். இந்தக்கல்லை மின்சி விஷம் ஒன்றும் செய்துவிடாது. அந்தக் காலைத் தூக்கி இந்தக் கதிரையில் வை. சோமபாலா புது பிளேட் ஒன்று எடுத்துக் கொண்டு வா)’ ரவீந்திரன் நீங்களிடப்போய் தேங்காய் திருவிப் பால் ஒரு கோப்பையிலை எடுத்துக் கொண்டு வா’ என்று சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மாறி மாறிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார் தியாகராசா.

காயத்தில் பிளேட்டினால் கூட்டல் அடையாளத் தைப் போல வெட்டி இரத்தம் ஒடைச் செய்ய வேண்டும். வெட்டி இரத்தம் வரச்செய்வதற்குத் தயங்கிக்கொண்டிருந்த சோமபால பிளேட்டை வீரக்கோனிடம்தீட்டினான். அவன் டாக்டரூக்குப் படித்தவன் போல கிச்கிகவன வெட்டி விட்டான்.

இரத்தம் வடிந்தது. விஷக்கல்லை பஞ்சினால் துடைத்து விட்டுக் கடிவாயில் வைத்து அழுக்கினார். சற்று நேரத்தில் அக் கல் ஒட்டிக்கொண்டது. மேற்காலில்கட்டியிருந்த கட்டை அவிழ்த்து விட்டார்கள். அந்த மழை நேரத்திலும் தியோனிஸ் பயத்தினால் வியர்த்துப் பிகபிகத்தான்.

“(ஜூயா நான் பிழைக்க மாட்டேன். என்னுடைய உடலை வீட்டாரிடம் சேர்த்துவிடுங்கள் ஜூயா)’ என்று கைகளைச் சேர்த்துக் கும்பிட்டான் தியோனிஸ்.

“(இப்பிடிப் பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பேசாதே. இன்னும் சற்று நேரத்தில் விஷம் இறங்கினிடும். பிறகு நாட்டு வைத்தியரிடம் சிரித்தலைக்கு உண்ணைக் கொண்டு போவோம்)’ சற்றுநேரத்தின் பின் அந்தக் கல்லீன் பிடிப்பு விலகியிருந்தபோது கடிவாயிலிருந்து எடுத்து அதைத் தேங்காய்ப் பாலின் போட்டார் தியாகராசா. பால் ஏதோ மங்கலான நிறமாக மாறியது.

“(பார்த்தீர்களா! விஷம் இறங்கியிருக்கிறது)’’ என்று மீண்டும் அந்தக் கல்லைப் பஞ்சினால் துடைத்துவிட்டுக் கடிவாயில் வைத்து அழுத்தினார். மீண்டும் அக் கல்காயத் தைப் பற்றிக்கொண்டது. தியாகராசா மேசையினருகே வந்து அதிலிருந்த சாராயப் போத்தலை எடுத்து தியோனி ஸிடம் நீட்டினார். “(இதைக்குடி... உன்னுடைய வருத்த மெல்லாம் போய்விடும்)’’ என்று நீட்டிய போத்தலை வாங்கிக் கொண்டான் தியோனிஸ். தலையை நியிர்த்தி வாய்க்குள் வார்த்துக்கொண்ட பின்பு சற்றுத் தெம் புடன் காணப்பட்டான்.

மீண்டும் கல்லையெடுத்துப் பாவில் இட்டுத் துப்புரவாக்கி முன்புபோல் தொடர்ந்தார்.

“(தியோனிஸ!... உள்ளதைச் சொல். இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறது)’’

“(மாத்தயா!... நான் தப்பிடுவேன் போலிருக்கிறது. இப்பொழுது சற்று விஷம் இறங்கியிருப்பது தெரிகிறது)’’

தியோனிஸ் சற்று நேரத்திலெல்லாம் பழைய நிலைக் குத் திரும்பிவிட்டான். நாட்டு வைத்தியரிடம் அவனை அழைத்துச்சொல்லப் பணித்துவிட்டுத் தியாகராசா மேசையருகே வந்தார்.

தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் போய்விட்டனர். சாராயப் போத்தலைப் பார்க்கிறார் தியாகராசா. மேசையில் வெற்றுக் காராயப் போத்தல் இடக்கிறது. மழை ஒரு பாட்டம் பெய்து ஓய்ந்திருந்தது. நூரத்தே எங்கோ இடி மழுக்கம் கேட்கிறது. தியோனிஸ் கொண்டுவந்த கடிதங்களைப் பார்வையிட்டார். ரவீந்திரன் பெயருக்கு ஒரு கடிதம். அவன் வேலைக்கு வந்த நாளிலிருந்து இது வரை அவனுக்கு யாரும் கடிதம் ஏழுதுவதில்லை. அவன் தனது தாயிடமிருந்துகூட ஒரு பதிலும் கிடைக்கவில்லையே என நொந்து போயிருந்ததைத் தியாகராசா நன்கறிவார்,

“ரவீந்திரன் இங்கை வா! உனக்கொரு கடிதம் வந்திருக்கு.”

ரவீந்திரன் சமையற்கட்டிலிருந்து ஓடி வந்தான்.

—“அன்புள்ள தம்பிக்கு- கடவுள் கிருபையை முன் விட்டு வாழும் தம்பிக்கு உனது அம்மா எழுதுவது”— என்று தொடங்கிற்று. ரவீந்திரனின் தாய் எத்தனையோ கடிதங்கள் போட்டிருந்தும் அவனின் கைக்கு வந்து சேர வில்லை என்பது தெரிந்தது. அவனின் தாய் விலாசத்தைத் தமிழில் எழுதியதாலோ அல்லது தவருக எழுதியதாலோ கூடாரத்துக்கு வந்து சேரவில்லை. இந்த முறை யாரோ ஆங்கிலத்தில் விலாசம் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

அவனது அண்ணனின் கையெழுத்தாக இருக்குமோ எனக் கடித உறையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான்.

நிச்சயமாக அது நாகலிங்கத்தின் கையெழுத்தில்லை—

அவர் ரோசக்காரர் என்பது ரவீந்திரனுக்கும் தெரியும்.

அந்தக் கடிதத்தைப்பல தடவைகள் படித்தான்.

‘தம்பி நல்லாச் சாப்பிட வேணும். பிற ஊரிலே இருக்கிற நீ கவனமாக இருக்க வேணும். கிழமைக்கு ஒரு தபா வெண்டாலும் கட்டாயம் எழுதிப் போடு’— திரும்பத் திரும்பத் தாய் அகுவிகிருந்து பேசுவது போனிருந்தது.

அத்தியாயம் ஒன்பது

திபாகராசாவுக்குக் குடிபி பழக்கம் வந்ததே ஒரு தனிக் கதை. இருபது வருடங்களுக்கு முன் நில அளவையாளராகக் கற்றிழக்காத காட்டு நிலங்களில் மிதித்த போது எந்தவிதத் தீய பழக்கங்களும் அவரிடம் இருக்கவில்லை. மேலதிகாரிகள் பறிசோதனையென்று மாதமொரு முறை தவறுமல் வருவார் சன். அவர்களைத் திருப்பிப்

படுத்தும் நோக்கத்தோடு நண்பர்கள் சொல்லிவிவத்தது போல் சாராயப் போத்தலொன்றை எடுத்துவைத்தார். அடுத்த பரிசோதனைக்காக மேலதிகாரி யாராவது வரும் வரை மிகுதிச் சாராயம் போத்தவில் அப்படியே பவுத்திரமாக இருக்கும். இது பழங்கதை.

அவரின் நண்பனென்றுவன் தனிமையின் அவலத்தைப் போக்கவும், உடலுழைப்பின் சோர்விலிருந்து உற்சாகம் பெறவும் “இதில் ஒரு ‘டரிங்’ எடுத்துப்பார் மச்சான்” என்று கண்சியிட்டிச் சொன்னது நாளாக நாளாக அவரின் மனத்தை அரித்துக் கடைசியில் ஒரு நாள் மேலதிகாரி ஒருவரின் பிரிவுபசாரப் ‘பார்ட்டியில் நண்பர்களின் மத்தியில் ‘சீயர்ஸ்’ என்று சொல்லிக் கிளாஸை உயர்த்திக் காட்டியவர் இன்று குடிப்பழக்கத்தின் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள முடியாது தவிக்கிறார்.

அன்று வெளிக்கள் வேலைக்குப் போயிருந்தமையால் மத்தியானச் சாப்பாட்டின் பின் கண்ணயர்ந்தவர் இப்பொழுதுதான் எழுந்திருக்கிறார்.

வானம் சிவப்பேறும் நேரம்—

தியாகராசா ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவராகிக் கூடாரத்தின் வெளியே வந்து பார்க்கிறார்.

வாடியின் பின்புறத்தினிருந்து கிளாம் பிய புகை வரனத்தில் அழிந்துகொண்டிருந்தது.

சோமபாலா வீரர் மரத்தில் முதுகைச் சாத்திய வாறு குடிமலை உள்ள திக்கை நோக்கியவாறு சுருட்டைப் புகைத்துச் சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தான். எத்தனையோ மைல்களுக்கப்பால் வாழும் மலைவி மக்களை நினைத்துக் கொண்டாலு? அவனைக் குரல் கொடுத்து அழைத்தால் சுருட்டை திலத்தில் விசியெறிந்துவிட்டுத்தான் ஒடி வருவான் என்பது தியாகராசாவுக்குத் தெரியும். தொழிலாளர்கள் அவரின் முன்பாகப் புகைப்பதில்லை. எல்லாத் தொழிலாளர்களும் அநேகமாக அப்படித்தான். அப்படி யொரு எழுத்தில்லாப் பழக்கம் அவர்களிடமுண்டு.

அவன் சுருட்டைப் புகைக்கும் வரைக்கும் அவளைக் கூப்பிட விரும்பாதவராய் மீண்டும் கூடாரத்தினுள் வந்தார் தியாகராசா. சோமபாலாவை எதிர்பார்த்திருந்த தியாகராசாவின் முன்பாக முதியான்சே வந்துநின்றன.

மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த நாட்களிலும் பார்க்க இந்தத் தொழிலாளர்களோடுதான் பெரும் பான்மையான நாட்களைக் கழித்தவர் தியாகராசா. அவர்களின் குணவியல்புகள், உணர்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் ஓரளவு சரியாக சில நாட்ட பழக்கத்திலேயே நாடி பார்த்துவிடும் திறமை அவருக்கிருந்தது. அவரின் கணிப்பில் முதியான் சேயும் தப்பியிருக்க முடியாது, ஒருவன் மற்றவர்களைப் பற்றி அதிகமாக வந்து எப்படிப் புகார் செய்கிறானால் அதேபோல அவரையும் பற்றி இப்படித்தான் குறை கூறுவான் என்பதை அறிவார்.

“(என்ன முதியான்சே! யோசிக்கிறேய்? என்ன விஷயம்?)”

“(இல்லை மாத்தயா...) எனத் தலையைச் சொற்றிந்த வாறு வீவு கோரும் விண்ணப்பத்தை நீட்டினான்.

“(இரண்டு நாட்கள் வீவு தேவைப்படுகிறது. எனது மக்களுக்குக் கல்யாணம் மாத்தையா...)”

“(சரி— உந்த விண்ணப்பத்தைக் கொண்டுவா. வீட்டுக்குப் போய்ன்டிடுச் சுகவில்லை...அது இதுவென்று தந்தி அடிக்கக் கூடாது. திங்கட்கிழமை வந்துவிடவேணும். வேலைகள் நிரம்ப இருக்கின்றன)”

“(சரி ஜயா)“ என்று விடைபெற்றுத் திரும்பக் கால்டி எடுத்து வைத்தவன் தியாகரன் ஏதோ நினைத்தவனுகித் திரும்பினான்.

“(என்ன முதியான்சே..... ஏதாவது இருந்தால் சொல்ல)“

“(வாடியில் இன்னென்று பிரச்சினை...) என்று தலையைச் சொற்றிந்து அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்து ஆவலைத் தூண்டி விட்டுத் தொடர்க்கின்றன.

“உங்களுக்கு மறைத்து வைத்திருக்க விருப்பமில் ஸாததால்தான் சொல்கிறேன். எங்களுடைய வாடியில் நேற்று நீங்கள் கொழும்புக்குப் போன சமயம் பொலிஸ் காரர்கள் வந்து விசாரித்தார்கள். வீரக்கோன் அந்த காய்காளின் ஒரத்தில் குடியிருக்கும் ஒரு பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதாயும் அவளின் கணவனை இவன் பயமுறுத்தியிருந்தமையால் அவன் பொலிஸ்க்குப் போயிருக்கிறேன். வீரக்கோன் தனக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் ஒருவிதத் தொடர்புமில்லையென்றும் அந்தப் பெண்ணையும் பிள்ளைகளையும் கணவன் துன்புறுத்தி விரட்டியபோது இருவரையும் விலக்கிவிட்டதே ஒழிய வேறொன்றும் தெரியாது என்றும் சொல்லியிருக்கிறேன். ஊர் மக்களைவிட்டாருக்கும் இவன் அங்கு போய்வருவது நன்கு தெரியும். இதனால் ஊர்மக்கள் எல்லாத் தொழிலாளர்களுடனும் பணக்கத்து வீண் சண்டைக்கு ஆயத்தப்படுத்துகிறார்கள். எங்களுக்கெல்லாருக்கும் இதனால் ஆபத்தாகப்போகிறது. இதைத்தான் உங்களிடம் சொல்ல நினைத்தேன் ஐயா”

அடர்ந்த காடுகளில் கொம்புகளை ஈட்டிபோல் சரித்து மனிதர்களின் வயிற்றுக்கு நேராகக் குறிபார்த்து பயங்கர மூச்செறிந்து, காற் குழம்புகள் மிருக பலத்தோடு மண்ணையும் புல்லையும்கிறிச் சிழிக்க வேகம் கொண்டிருக்கும் காட்டெருமை, மனிதர்கள் பயந்தோடி மரத்தில் ஏறினாலும் அந்த இடத்தைவிட்டு இலேகில் அகவாது. ஒரு நாள் பூராக அடிமரத்தைக் கொம்புகள் சிதறி இரத்தும் வடியும் வரைக்கும் தாக்கும்.

வீரக்கோனை நினைத்தபோது ஏனோ காட்டெருமையின் ஞாபகம்தான் வந்தது அவருக்கு. என்றாலும் நீர் வாகம் சிதைந்து போகவிட அனுமதிக்கக் கூடாது. ஊர் மக்களோடு சண்டை உச்சரவுகள் என்றால் எல்லாமே

விபரீதமாகிவிடும். அதற்கிடையில் அணை போட்டுச் சீராக்காவிட்டால் அவர்களுக்கும் ஆபத்து, அவருக்கும் ஆபத்து.

“(சரி முதியான்கே நீ போகலாம்...நான் எல்லாவற் றையும் கவனிக்கிறேன்)’’ என்று கூறிவிட்டு தியாகராசா சிந்தனையிலாழ்ந்தார்.

“இது ஒரு தொழிலாளியின் சொந்தப் பிணக்கு. இதில் நான் எதற்காக அவனிடம்போய் மோதவேண் டும். அவனின் கடமைகளைப் பாதிக்காதவிடத்து அவன் மீது எப்படி நடவடிக்கை எடுப்பது? அப்படியானால் சுமுக மாக ஒடிக்கொண்டிருந்த உறவுகளையெல்லாம் முறித்து விட்டானே! ஊர் மக்களே கிளர்ந்து சண்டைக்கு வந் தால்...? கூவியாட்களை மேற்பார்வை செய்யும் திறன் இல்லையென எனது மேலதிகாரிகள் கழுத்தைச் சுற்றி எத்தனை கயிறுகளைப் போடுவார்களோ?” — தியாகராசா சிந்தனைகள் முடிவு ரூமுன்பே கூடாரத்தின் பின்புறமாகச் சென்று ரவீந்திரனை அழைத்தார்.

“புதன்கிழமை இஞ்சை பொலிங்காறங்கள் வந்தவங்களாம். ஏன் நீ எனக்குச் சொல்லேல்லை. ஆரேனும் சொல்லித்தந்தவங்களை எனக்கு ஒண்டும் சொல்லவேண்டாமென்டு”.

“அது சேர், அவன் வீரக்கோளிட்டை வந்து ஏதோ விசாரிச்சவங்கள். அவனும் ஏதோ சொன்னான். எழுதிக் கொண்டு போச்சினாம். விபரமாக எனக்கொண்டும் தெரியாது. அவன்றை பிரச்சினையளை நான் கேட்டு என்ன செய்யப்போறன் எண்டு அக்கறைப்படுத்தேல்லை. அதோடு உங்களுக்கும் நான் இதுகளை வந்துசொல்ல என்னை வித்தியாசமாக நினைச்சுப்போடுவியன் எண்டுதான் சொல்லேல்லை. இதையெல்லாம் எனக்கேன் வந்து சொல்லுகிறேய். உண்ணட்டை ஆர் கேட்டது எண்டு நான் இதுகளைச் சொல்லியிருந்தால் சொல்லியிருப்பியள்”.

“இங்கை ஆராகிலும் இந்த ஊர்ச்சனம் வந்து கதை வெளிப்பட்ட சிலமன்ன்?”

“சா... ஒருத்தரும் வரேல்லை”

—இவன் முதியான்சேயும் ஒன்றென்றால் ஒன்பதாக்கிக் கதைப்பான்.

“ரவீந்திரன் நீ போய் கங்காணத்தை ஒருக்கால் வரச் சொல்லு” என்று பிளான் மேசையை நோக்கி நடந்தார். மேசை லாம்பைக் கொளுத்திவிட்டு மேசையில் அரைருறையாகவிருந்த பிளான்களையும் பதிவேடுகளையும் பிளான் பெட்டியில் வைத்து மூடினார். இனி ஒரு வேலையும் செய்யமுடியாது. நுளம்புகள் ‘குவியங்’ குவியங்’ என்று காதைச் சுற்றுத்தொடங்கிவிட்டன.

சோமபாலாவும் ரவீந்திரனும் வாடியிலிருந்து வருவதை டோர்ச் லைட்டின் பளிச் பளிச்சென்ற ஒளியில் அறிந்துகொண்டார்.

“(கங்காணம்! நாளைக்கு நான் மின்னேரியாவுக்கு எனது நண்பரொருவரின் காம்புக்குப் போகிறேன். மாலையில்தான் திரும்பி வருவேன், நாளைக்கு மழை பெய்யாது விட்டால் தொப்பவெவாவில் அன்றைக்குப் போய் பார்த்துவந்த இடத்தை அளவைக்குத் தயார் பண்ணி வைக்கச் சொல்லி எல்லாரிடமும் கூறுவேண்டும். வாடியில் சும்மா படுத்துக்கிடப்பதல்ல. சரியா கங்காணம்)”

“(சரி ஐயா... நான் வரட்டுமா?)”

“(நில் கங்காணம்... இன்னேஞ்சு விஷயமும் உன்னேஞ்சு பேசவேண்டும். வீரக்கோன் விஷயமாக நீதான் ஏதாவது அவனுக்குப் புத்திமதி சொல்லி பிரச்சினையில் மாட்டிக் கொள்ளாது பார்க்கவேண்டும். அளவுக்கு மின்சிப் போன்ற மேலிடத்துக்கு முறைப்பாடு கொடுத்துச் சட்டநடவடிக்கைக்கு உள்ளாக நேரிடும். அதன் பிறகு என் மீது பழி சொல்லக் கூடாது.)”

சோமபாலா இருண்ட வானத்தையும் அதில் பூத் திருந்த நட்சத்திரங்களையும் பார்த்தவாறு நின்றுன். விட்டிற் பூச்சிகள் வாம்பின் சிம்னியைச் சுற்றி மொய்க்கின்றன.

நாளைக்கும் மழை பெய்யத்தான் போகிறதா? மழை பெய்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால்? இந்தத் தொழிலாளர்களைத் தனியாக நில அளவையாளர் இல்லாமல் சரிக்கட்டுவது எவ்வளவு சிரமமாகப் போய் விடும். முக்கியமாகத் தன் மீது எதற்கெடுத்தாலும் ஏரிந்து விழும் வீரக்கோணிடம் வேலை வாங்குவது சுலபமான காரியமா? — இந்த நிலையில் அவனிடம் போய் அதைச் செய்யாதே இதைச் செய்யாதே என்று கட்டளைகள் இட்டால் என்னுடைய நிலை என்னவாகும்?"

சோமபாலா மௌனமாக அவர் கூறியவற்றைக் கேட்டுவிட்டுத் தன் மனதில் எழுந்த எதையுமே அவரிடம் சொல்லாமல் காலம் காலமாகப் பழகியதுபோலஅடங்கிப் போயிருந்தான்.

"(சரி ஐயா நான் அவனுக்கு முடியுமானவரை சொல்கிறேன்)" என்று கூறி விடைபெற்றுன்.

அத்தியாயம் பத்து

(புதியான்கே வீரக்கோணின் அருகில் வந்தமர்ந்து அவனின் உள்ளத்தில் கிளை விட்டுக்கொண்டிருக்கும் சிந்தனைகளுக்கெல்லாம் தீர்வோன்றைக் கொடுத்துதவுவது போல நயமாக அவனுடன் பேச்கக்கொடுத்தான்.)

"(வீரே! என்ன யோசனை பலமாக இருக்கிறது?)"

"(இரு முதியான்கே)" என்று சாக்குக் கட்டிலைக் காட்டினான். நிலத்தில் அமர்ந்துகொண்டவன் எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டான்.

வீரக்கோனும் அவனருகே அமர்ந்தான்.

“கங்காணம் நேற்று வந்து என்னேடு ஒரு மாதிரியா கட்பேசிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். சேவயர் ஜியா எச்சரிக் கச் சொல்லி அனுப்பியவராம். நான் என்ன களவெடுத் தேனு அல்லது கொள்ளையடித்தேனு. நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும். சேவயர் ஜியாவுக்கு எங்களில் யாரோ போய் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தமிழன்கள்தான் இப்படி செய் திருப்பான்கள். அவன் சிற்றம்பலம் ரவீந்திரனுக்குச் சொல்ல அவன் அவருக்குச் சொல்லியிருப்பான். எங்களுடைய வாழ்க்கையை நிர்மூலமாக்க இவர்களுக்கேன் இவ் வளவு ஆசை? சிற்றம்பலம் நிற்கும் இடத்தில் நாங்கள் ஒன்றுமே பேசக் கூடாது”)

“(என்ன இருந்தாலும் நீ அந்தப் பெண்ணைக் கைவிட வேண்டும். அப்படியானால் இந்த விஷயம் அவ்வளவோடு முடிந்துவிடும். அது போகட்டும். இவன் ரவீந்திரன் செய் வதைப் பற்றியெல்லாம் அவர் என்ன நடவடிக்கை எடுத் திருக்கிறார்? அவன் அவருடைய ஆளாயிற்றே) என்றால் முதியான்சே.

“(என்ன புதிதாகச் சொல்கிறாய்? அது ஒன்றே போதுமே நான் இந்த நெருக்கடியில் இருந்து தப்புவதற்கு)“

“(அவன் வாய்க்காலில் குளிக்கப் போகுமிடத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் றப்பியேல் பாஸினுடைய கடைசிப் பெட்டையும் குளிக்க வருவாள். இரண்டு பேரும் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்ததை என்னுடைய கண்களாலேயே கண்டிருக்கிறேன். இவனுக்கேன் இந்தவேலை? ஒரு சிங்களக் குமர்ப்பின்னையை நாசமாக்கப் போகிறான் போல, ஒரு தமிழன் சிங்களப் பெட்டையைப் பார்த்துச் சிரித்து உறவு கொண்டாடுகிறது என்ன கல்யாணம் முடிப்பதற்கா?)“

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பக்கமாக அமர தாசா வருகிறோன். ‘துக்க சப்ப நீதி பெரலே’ என்ற பறைய சினிமாப்பாட்டை முன்முனுத்துக்கொண்டு வந்து நிற்கிறோன். அவன் பாடிய அந்த வரிகள்— ‘இன்ப மும் துன்ப மும் மாறி மாறி...’ எத்தனை பொருத்தமாக இருந்தது வீரக்கோனுக்கு.

“(அமரே...இங்கேவா... ஒரு புதினம் சொல்கிறேன்)’ என ரவீந்திரனைப் பற்றிப் போட்டு வைத்தான் வீரக்கோன். அதன் பின் தியோனிஸ், உக்குபண்டா எல்லா ருமே வந்து சேர்ந்து “(என்ன? ...என்ன?)” என்றார்கள். சிற்றம்பலம் கண்கள் சிவக்க ரவீந்திரனின் முகத்தை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். வீரக்கோனின் பிரச்சினைகளைவிட ரவீந்திரனின் செயல் பூதாகாரமாக அந்தத் தொழிலா ளர்களிடம் உருவெடுத்தது.

“(கங்கானம்! நான் ஏதோ முறைகோக நடந்து விட்டேன் என்று சேவயர் ஜயா கூச்சவிடுகிறூர் என்றிரே இதற்கு என்ன சொல்லப்போகிறீர். இதைப்போய் ஜயா விடம் கேட்டுவாரும். அவருடைய நிர்வாகம் சிங்கள மக்களுக்கு மட்டும்தானு?)” என்று கர்ச்சித் தான் வீரக்கோன்,

“(என்னுல் முடியாது. விரும்பினால் நீ போய்க்கேள்)’ என்று விலகிச் சென்றான் சோமபாலா.

“(எங்களுக்கென்ன வாயில்லையா? நான் கேட்கத் தான் போகிறேன். அத்துடன் எங்களுக்கொரு நியாயம் உங்களுடைய ஆட்களுக்கொரு நியாயம் என்பதுதான் உங்களுடைய நேர்மையா என்று கேட்கப்போகிறேன்)’ என்று தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான் வீரக்கோன்.

அத்தியாயம் பதினெண்று

“விந்திரன் என்றை துவக்கை எடுத்துஒருக்கால் ஓயில் பண்ணி வைச்சுவிடு. கன்நாளாகப்பாவிக்கவுமில்லை. கறன் பிடிச்சுப் போடும். முயலுகளெல்லாம் பின்னேரத் திலை உதுக்காலை ஒடுது. தோட்டா இருந்துதெண்டால் சுடலாம்’ என்று விஞ்சிஸ்டர் துவக்கை பெட்டியோடு எடுத்துக்கொடுத்தார் தியாகராசா. துண்டு துண்டாகத் துவக்கின் பாகங்களும், குழாய் துப்புரவு செய்யும் நீண்ட தடியும் பெட்டியில் இருந்தன.

துப்புரவு செய்து எவ்வாறு எண்ணெய் போடுவது என்பதைச் சுருக்கமாக விளக்கித் துவக்கின் பாகங்களை ஒன்று சேர்த்துப் பொருத்திக் காட்டினார் தியாகராசா.

ரவிந்திரன் துவக்கின் பாகங்களையெல்லாம் துடைத்து விட்டுச் சன்னம் பாயும் குழாயைக் கையிலெத்துக் கண் ணெதிரே பிடித்தான். வெள்ளி வளையச் சுருள்கள் அடுக்கடுக்காக ஒடிவருவன போல் குழாயினுள் பளிச்சிட்டது.

எண்ணெய் போட்டு முடிந்ததும் எல்லாப் பாகங்களையும் தானுசப் பொருத்தி துவக்கைக் கையிலேந்திப்பிடித்தான். அபாரத் துணிவொன்று அவனின் நெஞ்சினில் புகுவது போலிருந்தது.

“இஞ்சை உடைக் கொண்டு வா” என்று துவக்கை முறித்துக் குழாயைப்பார்த்தபடி தியாகராசா கேட்டார்.

“உனக்குத் துவக்குச் சுடத்தெரியாது. என்ன?”

“ஓம் சேர். தூரத்திலைதான் பாத்திருக்கிறன். இன்டைக்குத் தான் வடிவாகப் பார்த்தனேன்.”

“இப்பிடித்தான் சுடுறது. இந்தா இதிலை இருக்கு. இதிலை தோட்டவை வைச்சு குழாயை நிமித்திப் போட்டு

மேலுக்கிருக்கிற லொக்கை விலக்கிப் போட்டு இந்த வில் லைத்தட்டினால் வெடிக்கும். லொக்கைத் தட்டா விட்டால் வில்லை அமத்த ஏலாது. இந்த லொக் இப்பிடிச் சாதித் துவக்குக்கு இருக்கு பாதுகாப்புக்காக. துவக்கைப் பிடிக் கிற விதத்திலை கன விஷயமிருக்கு. துவக்கின்றை அதிர்ச்சி யைத் தாங்க இப்பிடித் தான் பிடிக்கவேணும். இந்தக் குழாயின்றை நுனியிலை மேல் பக்கமாக ஒரு ஆணித் தலப் புப்போல தெரியுதல்லே. அதை வைச்சுத்தான் குறி பாக்கவேணும். இந்த ஆணி குறி வைக்கேக்கை எவ்வளவு உயரத்திலை இருக்கவேணுமென்டு அனுபவத்திலை தான் தெரியும்" என்று தியாகராசா வழமையிலும் பார்க்க அதிகம் பேசியிருப்பது ரவீந்திரனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவரின் சமுகமான மனைநிலையைச் சாதகமாக்கி ரவீந்திரனும் சற்று அளவுக்கதிகம் பேசினான்.

"சேர்! காடுகளிலை போகேக்கை துவக்குக் கையிலை இருந்துதெண்டால் ஒண்டுக்கும் பயப்படத்தேவயில்லை இல்லையா சேர்?"

"இல்லையெடாப்பா. காட்டு வாழ்க்கைக்கு இந்தத் துவக்கே சில நேரத்திலை ஆபத்தாயும் போறதுண்டு.

ஹெரல்ட் எண்டெரு கப்பிரின்டன் அந்தக்காலத் திலை இப்பிடித்தான் சேவயர் ஒருவரைப் பார்க்கவென்டு காரை ரேட்டிலை நிப்பாட்டிப் போட்டுத் துவக்கையும் எடுத்துக் கொண்டு காட்டுக்குள்ளை இருந்த காம்புக்கு நடந் து போயிருக்கிறோர். அது ஒரு இரட்டைக் குழல் துவக்கு. எந்த ஆபத்தையும் சமாளிக்கலாம் எண்டுபோயிருக்கிறோர். வழியிலை கரடியொண்டு இவரைத்தாக்க வந்து தாம். உடனை இவர் திரும்பிச் சுட்டிருக்கிறோர். கரடி சாகேல்லை. இரத்தம் வடிய வடிய அவரைப் பயங்கர மாகத்தாக்க வந்ததாம். அடுத்த குழலில் இருந்ததோட்டாவை அமத்த அது வெடிக்கேல்லை. ஒண் டு ம் செய்யவழியில்லையென்டு துவக்கைப் பின் பக்கமாகத் திருப்பிக் கைப்பிடியாலை கரடியின்றை நெத்தியிலை

அடிக்கத் தொடங்கினாம். அப்ப துவக்கும் வெடிச்சது. அவருடைய வயித்தைப் பிச்சுக்கொண்டு சன்னம் போட்டுது. பிறகு ஆசப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறதுக்கிடையில் செத்துப் போனாம். இது சும்மா கடையில்லை. உன்மையாக நடந்தது. பழைய எஸ். ஐ. ஒருவர் இதைத் தனது அனுபவத்திலை குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.”

“காட்டு வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கேட்கும் போதெல் வாம் ரவீந்திரனுக்குச் சற்றுப் பயத்தைத்தான் கொடுத்தது. எத்தகைய மனத்துணிவிருந்தாலும் வெஞ்சினத்துடன் எதிர்கொள்ளும் காட்டு மிருகத்துடன் நடக்கும் போராட்டம் எப்படி முடியும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. அதுவே அவனின் அச்சத்துக்குக் காரணமாக இருந்தது.

தியாகராசா துவக்கை மீண்டும் அவனிடம் பெற்று பெட்டியில் வைத்து தனது கட்டிலின் கீழ் வைத்தார்.

தியாகராசா துப்பாக்கியை வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது, வீரக்கோன் கூடாரத்தின் கம்பத்தைப் பிடித்தவாறு நிற்பதைக் கண்டார். அவனின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. புருவங்களின் நெளிவில் அவனின்கோபம் பளிச்சிட்டது. இவ்வளவு துணிச்சலாக நேருக்கு நேர்நியாயம் கேட்க எந்தத் தொழிலாளியும் துணியமாட்டான். தியாகராசா தமிழனுக் கிருந்ததும் அவனின் துணிவுக்கு ஒரு காரணமாகும். பேசப் போகும் வார்த்தைகளை உதடு கள் தயார் செய்து கொள்ள முன்னால் வந்து நின்றுன்.

அவனின் தோற்றத்திலிருந்து ஏதோ பிரச்சினையோடு தான் வந்து நிற்கிறுன் என்பதையறிந்த தியாகராசா மிகவும் அடக்கமாகப் பேசினார்:

“என்ன வீரக்கோன்! உனக்கேதாவது பிரச்சினை இருந்தால் கொல், என்னுலான உதவி செய்கிறேன். நீ

கரைச்சல் இல்லாமல் இங்கு ஒற்றுமையாக இருப்பதையே நான் விரும்புகிறேன்.)'

தியாகராசாவின் வார்த்தைகள் வீரக்கோவின் எண் ணத்துக்குக் குறுக்கே வந்து விழுந்து தடை போட்டன. அவனுள் அதற்கு மேல் பேசமுடியவில்லை. உணர்ச்சிகள் மெளனமாகி அவனுள் மடிந்தன.

தலைகுளிந்தவாறே,

'(ஐயா... நான் சும்மா வந்தேன். அமரதாச இங்கு நிற்கிறான எனப் பார்க்கவே வந்தேன். நான் போய் வருகிறேன்)' என வாடியை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கி குன் வீரக்கோன்.

அந்த ஏற்றையடிப் பாதையில் சிற்றம்பலம் வீரக்கோனுக்கு விலகி இடம் கொடுத்துவிட்டுச் சேச வயரின் கூடாரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். சிற்றம்பலத்தின் முகத்தில் வழமையாகத் தெரியும் அமைதி இருக்கவில்லை.

கூடாரத்தின் முன்பாக வந்து,

'ஐயா ரவீந்திரனே ஒருக்கால் காணுவதறும்' என்று சமையல் பகுதியை நோக்கிப் போனால் சிற்றம்பலம்.

அம்மியில் நான்கைந்து செந்தவும் மிளகாலை வைத்து அரைத்துக் கொண்டிருந்தான் ரவீந்திரன்.

சிற்றம்பலம் அருகில் திற்பாதத்தெண்டான். தலையைத் திருப்பிச் சிரித்த போது சிற்றம்பலம்—

'ரவீந்திரன் நீசெய்திருக்கிற வேலை உனக்கே நல்லா இருக்காடு நான் உன்னப் பற்றி எவ்வளவு மரியாதையான பையன் எண்டு நினைக்கிறுந்தன். இருபத்தைஞ்சு வயக்கூட ஆகேல்லை. உனக்குக் கவியான ஆசை வந்திடுத்து, இல்லாட்டா நீ அந்தப் பெட்டையோடு சிரிச்சிரிப்பியா? இப்ப உன்ற கதயத்தான் வாடில் எல்லாரும் பேசிற்று இருக்கிறானாகள். வீரக்கோன் இப்ப ஐயாட்டக் கேக்கம்

போறன் எண்டுகூடிவத்தான். என்ன பேசிற்றுப்போருடே தெரியாது. தன்னுடைய பிரச்சினையெண்டா எல்லாரும் கா, கூ எங்கிருங்க. உன்ற விஷயமெண்டா பேச்சு முச் சில்ல! தமிழனுக்கு ஒரு நியாயம். தனக்கு ஒரு நியாயம் எண்டல்ல கேக்கிறுன்.''

ரவீந்திரன் சிற்றம்பலத்துக்குக் கொடுத்து வந்த மரியாதை காரணமாகச் சற்றுத் தடுமாற்றத்துக்குள்ளான். அவன் நெருங்கிய உறவினன் ஒருவன் தட்டிக் கோபது போலிருந்ததால் எல்லாவற்றையுமே சிற்றம்பலத்திடம் சொல்ல விரும்பினான்.

“எனக்குத் தெரியாம குளிக்கப் போறன் போறன் எண்டு அந்தக் குட்டியின்ர சிரிப்பில மயங்கிற்றுய்!”

“என்னென்னை ஏதோ பாரதூரமான பிழை விட்டுட்டன் எண்ட மாதிரி பேசுறியன். அவன் முதியான்சே அந்தப்பெட்டை என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கேக்கை கண்டுவன். அவன் தான் எல்லாத்துக்கும் கால்.”

“அவன் சிரிச்சாள், சரி..... நீ ஏன் சிரிச்சா?”

“அது என்றை பிழைதான் அண்ணை. நூன் தெரிஞ்சு கொண்டு பிழைவிடேல்லை அண்ணை. ஏதோ என்னையறியாமல் பிழைவிட்டுட்டன்.”

“அவன் சிரிச்சகில பிழை அவங்கள் சொல்லமாட்டாங்க. நீ ஏன் சிரிப்பான். ஏன் கலியானம் கட்டப் போறியா அல்லது அந்தக் குமரிப்பெட்டையை அநியாயம் பண்ணைப் போறியா எண்டு தான் பேசுறனுங்க!”

“அண்ணை! சத்தியமாய் சொல்லுறன். நான் இனி மேல் அந்த இடத்துக்குக் குளிக்கப் போகவும் மாட்டன்; அவளை பார்க்கவும் மாட்டன். சரிதானே அண்ணை.”

“அதைச் சொல்லத் தான் நானும் வந்தனன். இன்னைக்கு இங்கை இருக்கிறம். நானைக்கு எங்கை சூடாரத்

தக்கொண்டு போய் அடிக்கப்போறமோ தெரியாது. போறபோற இடங்களில் இப்பிடிப் பிரச்சினைகளத் தூக்கிற்றுப் போகப்படாது. ஒரு இடத்தை விட்டுப் போன எல்லாத்தையும் மறந்து விடவேணும்.”

தியாகராசாவுக்கும் அவர்களின் உரையாடல் இலேசாகக் காதில் விழுகிறது. சிற்றம்பலம் கூடாரத்தைவிட்டுப் போகும் வரைக்கும் அமைதியாக இருந்தவர் கதிரையை விலக்கி எழுந்து நின்றார். அவரின் கால்கள் ரவீந்திரன் இருந்த திசையை நோக்கி அர்த்த புஷ்டியோடு நடந்து செல்கின்றன.

“அவன் சிக்கவில் மாட்டப் போகிறான்....?”

இளவும் அனுபவமில்லாதவன்—புதிய அனுபவங்கள்—எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ‘அவனும் நம்மினத்தவன் தானே’என்ற மனப்பான்மை அவசரையும் அறியாது மேலோங்கி நிற்பதை உணர்கிறோ தியாகராசா. இளைஞருக இந்த வாழ்க்கையில் காலடி எடுத்து வைத்திருக்கும் அவசின் வெள்ளைத்தான் போன்ற மனதில் அழகான ஒளியமே திட்டப்படவேண்டும். இப்படியான கிறுக்கள்களுக்கு இடமில்லை கூடாது—

“ரவிந்திரன் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? ஏன் சிற்றம்பலம் வந்து ஏதோ கடுபுடுவென்டு உங்களை டேபேகிப்போட்டுப் போருங்? ஏதேனு சூழிக்கல்வா ஸ்கீலர் என்றார் தியாகராசா.

“இல்லை சேர்” என்று தலை குவிந்தவாறே நடந்த வற்றையெல்லாம் ஒன்றும் விடாது அவரிடம் சொன்னான் ரவிந்திரன். அவனின் கண்கள் கலங்குவது போவிருந்தன. தியாகராசாவின் உள்ளத்தையும் அவனின் நேர்மை நெகிழு வைத்திருந்தாலும் அதை அவர் காட்டிக்கொள்ள வில்லை. வீரக்கோன் எதற்காகச் சுற்று முன் வந்திருக்கிறான் என்பதையும் அறிந்து கொண்டார்.

“உந்து வேலையை விட்டுவிட்டு இங்காலை வா. உன் ஞேட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்.”

ரவீந்திரன் கை க லோ கு கழுவிக் கோண்டு வெளியே வந்து அவரின் முன்பாக நின்றான்.

“இஞ்சைபார். நீ இப்பகாசவல் லேபரர். உன்னை இங்கை சேர்த்து ஒரு மாதம் கூட ஆகேல்லை. இந்த ஒரு காரணத்தை வைச்சே நான் உன்னை ஒரு அறிவித்தலுமில் லாமல் வீட்டை அனுப்பலாம். உன்னை அவன் வீரக் கோண் என்னட்டை வந்து நியாயம் கேக்கிற நிலை வந்திட்டுது.”

“சேர் என்னை வீட்டை மட்டும் அனுப்பி விடாதை யுங்கோ. நான் மனசார அவளை விரும்பினதாலே தான் சேர் அப்பிடி நடந்திட்டன். நான் அவளைப் பாத்துச் சிரிச் சது பிழைதான் சேர். நான் அவளைக்கவியாணம் கட்டக் கூடத் துணிஞ்சிருந்தன். ஆனால், இப்பால்லாத்தையும் யோசிக்கேக்கை அதெல்லாம் வெறும் கனவு என்னுடைய சேர். அவளின்றை சிரிப்பிலை என்னை மறந்திட்டன் சேர். நீங்கள் என்றை நிலையிலை இருந்தால் என்ன செய்திருப்பீங்கள் சேர். நான் இப்பிடி விபரீதமாக இவங்கள் தமிழன் சிங்களவன் என்னுடைய பாப்பங்கள் என்னுடைய நினைச்சிருக்கேல்லை. ஒரு ஆம்பிளையும் பெம்பிளையும் என்னுடைய செய்திருப்பீங்களாம். அப்பிடிப் பெருந்தன்மை ஒருநாளும் வராதென்னுடைய தெரியுது சேர். இனிமேல் சேர் நான் அவளைப் பாக்கவும் மாட்டன் சேர். என்று முச்சுவிடாமல் பேசித் தீர்த்தான் ரவீந்திரன். அப்படிப் பேசியதுமே அவனின் உள்ளத்துக்கு ஆறுதல்லிப்பது போலிருந்தது.

“ரவீந்திரன் நீ சொல்லுறது எனக்கு விளக்குது. இந்த மாதிரி வயசிலை இப்பிடியான அனுபவங்கள் வாறது இயற்கைதான். என்னேட நீ வேலைசெய்யிறதாலே உணக்குவாற பிரச்சினைகளிலை எனக்கும் ஏரளவு பங்கிருக்கு. நீ ஏதாவது முறைகேடாக நடந்தால் அது உணக்கு மட்டும் பிரச்சினை

யாக வராது. நானும் அதிலே எப்பிடியோ தள்ளப்பட்டு வீண் கரைச்சலுக்கு ஆளாக வெண்டிவரும். இப்படியான எண்ணங்கள் இனிமேல் உன்றை மனசிலே வராதென்டு நினைக்கிறன். அப்பிடி நீ உன்னைக் கட்டுப்படுத்திச் சீவிக்க முடியாவிட்டால் இன்டைக்கே போய்விடு. உனக்குச் சேரவேண்டிய சம்பளத்தைக் கணக்குப் போட்டுத் தாறன் விளங்கிச்சுதா?''

“ஓம் சேர்! நான் இனிமேல் அப்பிடி நடக்கமாட்டன் சேர்.”

“சரி நீ போய் வேலையைக் கவனி! என்று தியாக ராசா மேசையின் அருகேயிருந்த புத்தக அலுமாரியைப் பார்க்கிறூர்.

தியாகராசா நிறைய வாசிப்பவர், காடுகளில் கடந்த இருபது வருடங்களாக இந்தப் புத்தகங்களும் போத்த லும் இருந்திராவிட்டால் அவருக்கு எந்தப் பொழுது போக்குமே இருந்திராது. அதற்கு மாருக தனிமையினி ருந்து ஏதோவாரு திக்கில்சிந்தித்து மனம் சோர்வடைந் திருப்பார்.

அவரின் புத்தக அலுமாரியில் பலதுறைகளிலும் புத்த கங்கள் பிரிவு பிரியாக அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மாக்களில் வித்தாந்தங்களையும் படிப்பார்—

கிருஷ்ணரூபத்தியின் தத்துவங்களையும் படிப்பார்—

புராண இதிகாசங்களும், சித்தர் பாடல்களும் இன்னும் பல வகையான புத்தகங்களும் உண்டு. எல்லா வற்றையும் படித்திருந்தாலும் அவருக்கென்று பார்வையோ, இது தான் சரியென்ற மனத்தெளிவோ எதிலும் ஏற்படாத ஒரு குழப்பநிலை அவரின் மனதில் இருப்பதைத் தியாகராசாவே அறிவார்.

ரலீந்திரனுக்கும் தனக்கும் நடந்த உறையாடலை மன தில் மீட்டுப் பார்க்கிறூர்.

“Nothing, but class interest.” (வர்க்க நலனைத் தவிர வேறென்றுமே இல்லை) என்ற கோட்பாடு எவ்வளவு தூரம் பொருந்துகிறது என்று ஆராய முனைந்தார்.

நான் ஒரு வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி—அவனே இன்னெங்கு வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியென்றால் நான் எதற்காக அவனுக்காக இரண்கவேண்டும்.

அவனும் நம்மினத்தவன் என்பதால் இந்த முரண் பாட்டையே இல்லாமல் செய்துவிட்டதா? எதற்காக இந்தக் கூவியாட்களெல்லாரும் வகுப்பு வாதிகளாக இருக்கிறார்கள்? நான் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பதால் என்மீது பொருமைப்படுகிறார்கள்! அவர்கள் வாழுக்கஷ்டப்படுகிறார்கள். நான் வசதியாக இருக்கிறேன் என்ற ஏக்கமா? என் அவர்களும் என்னைப் போல் படித்து முன்னேறக் கூடாதென்று யார் தடை போட்டார்கள்?— தியாகராசா இந்தணிகள் முற்றுப்பெருமலே கதிரையில் வந்தமருகிறார்.

“இந்த நாட்டின் செல்வத்தை அதாவது உழைப்பைக் கூறுபோடுவதில் தமிழன் எல்லாவற்றையும் கொண்டு போகிறுன் என்று சிங்களவனும், சிங்களவன் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கிறுன்னன்று தமிழனும் பரஸ்பரம் வளர்த்துக் கொண்ட ஒருவகை ‘உறவு’ தான் வகுப்பு வாதமாக முனைவிட்டு இன்று எத்தணியோ திக்குகளில் புரையாடி புதியபுதிய முரண்பாடுகளையெல்லாம்தோற்று வித்து நிற்கிறது. இவற்றிற்கெல்லாம் ஆணிவேராக ஒன்று இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆணிவேரைப் பிடிங்கி யெறியும் வரைக்கும் மழையைக் கண்டபோதல்லாம் மூலைக்கு மூலை முளை விட்டுத் துளிர்க்கத் தான் செய்யும்.”) தொழிலாளர்களைப் பார்வையிட வந்த தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதியொருவன் (அதிகம் படிக்காதவன்) ஒரு நாள் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகள் தியாகராசாவுக்கு ஞாபகம் வந்தன.

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

வாடிச்சமையற்காரன் பொலனரு வை வக்குச் சென்று மரக்கறி வலைக்களும் தேங்காயும் மூட்டையாகக் கட்டி தலையில் சுமந்து பராக்கிரம சமுத்திரத்தின் வரம்பு ரேஞ்சில் நடந்துகொண்டிருந்தான். அந்த வரம்பில் நின்று ஒருபக்கம் பார்த்தால் சிவப்பேறியிருக்கும் வானத் தைத் தொடும் பராக்கிரம சமுத்திரமும் இன்னும் தொலையில் அதோடு சேர்ந்தாற் போனிருக்கும் தொப்பவொக்குளமும் தெரிகின்றன.

தொப்ப வெவாக் குளத்தில் பட்ட மரங்கள் மொய்த் திருக்கின்றன. கண்ணாய் கரேலெனக் காகங்களின் கால்கள், தண்ணீரில் முனைத்து, வாணை ஏந்தி நிற்பன் போலக் காட்சித்தரும் பட்டமரக்கொப்புகளிலும் அழகு இருக்கத் தான் செய்கிறது. மறுபுறம் திரும்பினால் பார்வையைச் சறுக்கிவிடும் வரம்புக்கட்டும் அதனாடியில் பரந்து கிடக்கும் வயல் வெளிக்கும்— குடிசை வீடுக்கும்! இத்தனை மைல்களுக்கு இவ்வளவு உயரத்தில் அணை போடுவதற்கு எவ்வளவு மனிதர்களுடைய உழைப்புத் தேவைப்பட்டிருக்கும்!

வாடிச்சமையற்காரனை அந்த ரம்யியமான மாலைகவரவில்லை. விசுக், விசுக்கென நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனின் மனதில் இரவுச் சாப்பாடியின் வேலைப்பழு ஊன்றி அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் வந்து கொண்டிருந்த பாதையில் அவனை மறித்துக் காதோடு ஏதோ சொல்கிறுன் ஓருவன்.

வாடிச்சமையற்காரன் வரம்பிலிருந்து கீழே இறங்கி அவன் காட்டிய குடிசையைநோக்கிச் சென்றான்.

மரை இறைச்சி விற்பனைக்கிருந்தது. மூன்று ரூத்துலம்பட்டில் வாங்கி அதையும் சேர்த்து மூட்டைக்கட்டிலிட்டுக்

கூடாரம் இருந்த திசையை நோக்கி வரம்பில் ஏறி நடக்கலானான்.

(அட்சா! இப்படித்தெரிந்திருந்தால் நெலோன் அக்காவின் கடையின் பின்னுக்குப் போய் ஒரு அரை டிராமா வது அடித்துவிட்டு வந்திருக்கலாம்)

அவனின் வாய் முனுமுனுத்துக் கொண்டது.

முடிச்சை அவிழ்த்து இறைச்சிப் பார்சஸீ வெளியே எடுத்ததும் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் விசாரணையில் இறங்கினார்கள்.

அவன் எவ்ரோடும் பேசாது ஒருவிதப் பெருமிதம் அவனின் நடையில் தொனிக்க சமையல் பகுதியை நோக்கிச் சென்றுள்ளது.

லீவில் சென்றிருந்த முதியான்சே அப்பொழுதுதான் வந்திருந்தான். வீரக்கோன் பலத்த சுத்தத்தோடு ஏப்பம் ஷிட்டவாறு கூடாரக் கம்பத்தில் தொங்கிய அரிக்கன் லாம்பைக் கழற்றித் தரையில் வைத்தான். அமரதாசா வும் தியோனிசம் அருகில் வந்து குந்தினார்கள். அமரதாசா முழந்தாழ்களைக் கட்டிக்கொண்டு வீரக்கோனிடம் பேக்குக் கொடுத்தான். சமையற்கட்டில் பாத்திரங்கள் கடபுடசுத்தம் போடுவது இடைக்கிடை அங்கு நிலவிய அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டிருந்தது.

வீரக்கோன் வாய் திறக்காமல் ஏதோ வேலையில் மூழ்கியிருந்தான். அவன் முன்பாகவிருந்த இரண்டு 'ஃபோர் ஏசஸ்' சிகரட்டுகளின் புகையிலைத் தூளைக் குண்டு சியால் பவுத்திரமாக ஒரு கடதாசியில் கிளரிக் கொட்டி வருன். ஈற்றில் காகிதத்துக்குழாய்கள் மட்டுமே சிகரட்டுகளில் இருந்தன. சேட்பக்கற்றில் இருந்த இன்னெஞு சிறிய கரையை எடுத்து நிலத்தில் விரித்து வைத்துக் கொண்டான். பெருவிரலா ஓம், சுட்டுவிரலா ஓம் அந்தத் தூளைப் பொடியாகவிட்டு முக்களென்றுகே எடுத்து முகர்ந்து பார்த்துள்ள வீரக்கோன்—புன்னாக ஒளிக்கீற்றாக அவனின்

முகத்தில் வறிந்தொடிற்று. சிகரட் புகையிலைத்தூளில் காற் பங்களவில் எடுத்து மற்றத் தூளோடு சேர்த்துக் கலவையாக்கி விட்டு மீண்டும் சிகரட் குழாயினுள் சிறிது சிறிதாக மிகவும் பொறுமையோடு அந்தக் கலவைத் தூளை உட்செலுத்தினான். இரண்டு சிகரட்டுக்களும் இறுக்கமாக நிறைந்ததும் ஒன்றை எடுத்து வாயினில் பொருத்தி நெருப்பைப் பற்ற வைத்தான் வீரக்கோன்.

‘(வீரே... கஞ்சா அடித்தால் சிரித்துக்கொண்டு அடிக்க வேணும். அப்போதுதான் வெறி முடியும் வரைக் கும் சிரித்துக் கொண்டே இருக்கலாம்)’ என்றான் தியோனிஸ்.

வீரக்கோன் மூச்சை நன்றாக உள்ளிழுத்துப் புகையை வெளியே விட்டான்.

அவனின் கண்கள் அகல விரிந்திருந்தன ஆந்தையைப் போல்.

வீரக்கோன் தியோனிஸை தோக்கிச் சிரித்துவிட்டு.....

‘(வாழ்க்கையில் சிரிக்க முடியாதவர்களாகிய நாங்கள் இப்பொழுதாவது சிரிப்போம். இதோ..., நியும் ஒரு ‘தம்’ அடித்துப் பார் மக்சான்)’ என்று அடுத்த சிகரட்டை எடுத்து தீடியினான். அமரதாசாவுக்கும் மனதார ஆசையாக இருந்தது. இருந்தபோதிலும் அவன் தனது ஆசையை வெளியிடத் தயங்கினான். வாடியில் அவனை அனுபவம் குறைந்த இளைஞன்னாற் மட்டில் இப்படியான கேளிக்கைகளில் அவனை ஒதுக்கி வைத்து விடுவார்கள்.

அரிக்கன் வாம்பைச் சுற்றியிருந்த தொழிலாளர் களின்பக்கமாகச் சோமபானா வந்து எட்டிப்பார்த்துவிட்டு வாய்விட்டு எதையும் பேசமுடியாது நகர்ந்து சென்றான்.

‘(இந்த வாடி நன்றாக முன்னேறிவிட்டது. இது ஏம் தொடங்கியிருக்கிறது. இன்னும் எங்கே போய் முடியப் போகிறதோ?)’— சோமபாலாவின் ஏக்கங்கள் கூடாரத்

தின் வெளியே இருளோடு கலந்தன. தூரத்தே நரிகள் ஒன்றுசேர்ந்து சூக்குராலிடுவது கேட்கிறது. வாடியினுள் வீரக்கோள், அமரதாசா, தியோனிஸ், சிரிபாலா, உக்கு பண்டா, முதியான்சே ஆகியோரின் சிரிப்பொலியில் காடு அதிர்கிறது. தியாகராசா சூடாரத்தில் இல்லாமையால் அவர்களின் இயக்கங்கள் தன்னிச்சையாக இருந்தன. அமரதாசா 'டோலக்' அடித்து உற்சாகமூட்டிக் கொண் டிருந்தான். மரை இறைச்சிக் கறியை சுண்டுக்கோப்பையில் எடுத்து வந்து நடுவே வைத்தான் சிரிபாலா. இறைச்சித்துண்டை எடுத்துச் சுவைத்துவிட்டுச் சிரிபாலா வீரக்கோணின் அருகில் வந்து.—

“(என்ன வீரோ! ஏதோ இதோ ஐயாவிடம் போய் நியாயம் கேட்டுவிட்டு வருகிறேன் என்று ஒடிப்போ னுயே! திரும்பி வந்ததும் பேச்சு முச்சைக் காணுமோ!)”

“(சிரி அண்ணை—நான் போன நேரம் சரியாக இல்லை. என்னை ஏதாவது பிரச்சினையில் மாட்டியோ அல்லது ஏதாவது தண்டனையோ தந்து அல்லது ஒரு நாள் இரண்டு நாட்கள் சம்பளத்தில் வெட்டினால் பிறகு பார்ப்போம். அதுவரைக்கும் நானுக எதுவும் தொடங்கப் போவதில்லை)!”

“(அன்றைக்கும் நாங்கள் வேலைக்குப் போனதற்கு ‘பட்டா’ப் பணம் தர முடியாதென்று சொல்லியிருக்கி ரூராயே) என்றான் ஒருவன்.

“(முதியான்சேக்கும் போனமாதம் நான்கு நாட்கள் சம்பளத்தில் வீவு முடிந்துவிட்டதென்று வெட்டிவிட்டார்)!”

“(நாங்கள் கஷ்டப்படவென்றே பிறந்தவர்கள். அவர்களுக்குத்தான் எல்லா வசதிகளும்)!”

“(அளவுக்கு மிஞ்சிப் போனால் ‘பெட்டிசம்’ எழுதிப் போட வேண்டியது தான்)!”

“(இவன் சோமபாலா ஒத்துவரமாட்டானே. அதோடு சிற்றம்பலமும் குறுக்கே நிற்பான். எல்லாவற்றையும் சேவயரிடம் சொல்லி விடுவான்)’

“(இவர்களுக்குத் தெரியாமல் தயார் பண்ணவேண்டும்)’

வாடிச் சமையற்காரன் பீங்கான் கோப்பையில் சோரும், இறைச்சிக் கறியும், இட்டு அவர்களை அழைத்த போது அரிக்கன் லாம்பைக் கூடாரக்கம்பத்தில் கொழுவி விட்டுச்சென்றார்கள்.

அத்தியாயம் பதின்மூன்று

காலை ஏழுமணிக்கெல்லாம் காலைச்சாப்பாட்டைத் தயார் செய்து மேசையில் வைத்துக் கூடையினால் முடிவிட்டுக் கோடரியை எடுத்துக்கொண்டு கூடாரத்தின் பின்புறமாகச் சுற்றுத் தொலைவில் இருந்த காட்டுப் பகுதியை நோக்கிப் போனால் ரவீந்திரன். அரைகுறையாக மரங்கள் வெட்டப்பட்டிருந்த சேனைப் பகுதி அது. குதிரை வால் புற்கள் பற்றையாக வளர்ந்திருந்தன. இளங்காலை வெயிலில் மினுங்கி அந்தப் பிராந்தியத்தைச் சாமரை வீசிக்கொண்டிருந்தன. பனியில் நனைந்திருந்த தலையும் ஊதற்காற்றும் இனிய நினைவுகளை மனதில் எழுச்செய்ய நடந்துகொண்டிருந்தான் ரவீந்திரன். காட்டு மரக்கொப்பொன்றில் ஏதோ சிந்தனையிலாமுந்திருந்த குரங்கொன்று ரவீந்திரனைக் கண்டதும் மரக்கிளைகளில் ‘சர்க்கல்’ விளையாட்டுக்காட்டி எங்கோ மறைந்து சென்றது. துண்டாகத் தறிக்கப்பட்டுக் கிடந்த பாலை மரக்குத்தியின் மேல் கோடரியை வைத்துவிட்டு, உள்ளங்கைகளைப் புற்றரையில்

பதித்து சரமாக்கிக்கொண்டு கோடரிப் பிடியைப் பற்றி னன். தசைநார்கள் முறுக்கிப் புடைக்க ஒங்கி ஒரு போடு போட்டான் மரக்குத்தியில்.

டங்கென்று மரத்தில் இறுகியது கோடரி. கோடரிப் பிடியை அசைத்துக் கழற்ற மனம் ஏவாதவனும் அதனைப் பற்றியவாறு தலைக்கு மேல் குவிக்கொண்டிருந்த குயிலைப் பார்த்தான் ரவீந்திரன்.

‘எவ்வளவு சுதந்திரம்! எவ்வளவு காவலையற்ற வாழ்க்கை!’—காட்டுப் பூக்களாக அவனின் மனதில் சிந்தனைகள் சிலிர்த்துக்கொண்டன. ஊழையாய்க் கிடந்த நிலத்தில் இரண்டு நாட்கள் பெய்த மழையோடு குருத்திலைகள் வாள்போல் நிலத்தைப் பின்நிடுகொண்டு வெளியே வருவதும், அதன்பின் சின்னஞ்சிறு பூக்கள் எங்கும் படர்ந்து நிலப்பரப்பை ஆக்கிரமித்து, வெயிலைத்தாங்காது மீண்டும் காய்ந்து, கருகி, இருந்த இடம் தெரியாமல் போவது போல், அவனின் உள்ளத்திலும் வெறுமை வந்து நிறைகிறது.

‘நான் எதற்காக அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தேன்?’ மீண்டும் மீண்டும் தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். அது அவனுக்கே புரியாத ஒன்றாக இருக்கிறது. ‘நீ அவளைக் கல்யாணம் கட்டப் போகிறோயா’ என்ற கேள்வி எவ்வளவு பயங்கரமாக அவனை உறுக்கிவிட்டது. அப்பொழுதுதான் எவ்வளவு பாரதாரமான விஷயம் இது வென்று அவனுக்குப் புரிந்தது.

—எவ்வளவு மடைத்தனம். நடக்கிற காரியமா இது— கோடரியைக் கழற்றி மீண்டும் கொத்தினான். சீரான நேர இடைவெளியில் ‘பளார்’—‘பளார்’ என்று மரத்தில் கோடரி விழுந்துகொண்டிருக்கிறது.

—‘அம்மாவின் நினைப்பே இப்பொழுது வருவதில்லை. நான் எவ்வளவு சுயநலக்காரன். ‘அம்மா உன்னுடைய மூக்தத்தில் சிரிப்பை வரவழைப்பேன். நீ ஒன்றுக்கும் கவலை

கொள்ளாதே' என்று எழுதியதெல்லாம்—வெறும் வார்த்தைகள்தான்!—கோடரியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு மூச்செறிந்தபோது அனற்காற்று வெளியே தன்னியது. உடலும் ரூடாகத்தானிருந்தது. விறகுகளைக் கயிற்றினால் கட்டித் தலையில் வைத்துக்கொண்டு கூடாரத்தை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான் ரவீந்திரன்.

விறகுக்கட்டை முற்றத்தில் போட்டுவிட்டுச் சமையற் பகுதிக்குச் சென்றுன். அன்று சம்பள நாள். தியாக ராசா உதவி நில அளவை அதிகாரியின் ஜீப்பை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஓவ்வொரு உதவி நிலஅளவை அதிகாரிகளுக்கும் கீழ் எட்டுப் பத்து நில அளவையாளர்கள் கடமையாற்றவார்கள். தனது பொறுப்பின்கீழுள்ள வர்களுக்குச் சம்பளப்பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் போவார் உதவி நில அளவை அதிகாரி. சம்பள விநியோகத்துக்காக உதவிச் சுப்பிரின்டன் வந்து பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப்போகப் பத்துமணியாகி விட்டது. வாடியிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வந்து 'காம்பைச்' சுற்றிமரநிழல்களில் ஒதுங்கியவாறு தங்களின் பெயர்க்கூப்பிடும் வேளைவரை அழைத்தியாக நிற்கின்றனர். ரவீந்திரன் முதன் முதலாகச் சம்பளம் எடுக்கப் போகிறான். அவனின் மனதில் இனம்புரியாத பரபரப்பு இருந்தது. தியாகராசா ரூபா நோட்டுக்களை என்னி மேசையில் வைத்து விட்டுச் சம்பளப் பட்டியல்களைப் பிரித்து ஓவ்வொருவராக அழைத்தார்.

"(சோமபாலா...முத்திரை ஒட்டியிருக்கிறாயா? ஓம்...இந்தா இருநூற்றி எழுபத்திரண்டு ரூபா எண்பது சதம் இருக்கா என்றுபார்)"

"(தியோனிஸ்...!)"

"(உக்குபண்டா!)"

"(வீரக்கோன்)" வீரக்கோன் முன்பாக வந்து முத்திரையை ஒட்டிவிட்டு "(என்ன மாத்தயா எனது சம்பளம் குறைவாக இருக்கிறதே)"

“அது வீரக்கோள் நீ முன்பு வேலைசெய்த இடத்தில் ஏதோ அரசாங்கப் பொருளைத் தொலைத்ததால் உ ன து சம்பளத்தில் மாதாமாதம் பதினைந்து ரூபா வெட்டும்படி மேலிடத்தில் உத்தரவு)’’ என்று தியாகராசா விளக்கி விட்டு ரவீந்திரனை அழைக்கிறார். ரவீந்திரனுக்கு நாட்சம் பளம். நாளொன்றுக்கு ஐந்துரூபா அறுபதுசதம். சிற்றம் பலத்திடம் தனக்குக் கிடைக்கப்போகும் சம்பளத்தின் விபரத்தை முன்னேற்பாடாக அறிந்திருந்தான்.

‘‘இந்த முத்திரையிலே கையெழுத்தைப் போடு’’— என்றுவிட்டு ‘‘இந்தா உனக்குச் சேரவேண்டிய சம்பளத் திலீஸ் உன்றை சாப்பாட்டுக்காகக் கழித்தது போக மிச்சம் நூற்றியேழுரூபா இருக்கு.’’

ரவீந்திரனுக்கு அந்தப் பத்துப் பச்சை நோட்டுகளும் பல லட்சம் போலத் தெரிந்தன. முகத்தில் இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி. ரவீந்திரன் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதும் சம்பள ஏட்டின் மீது மீண்டுமொருமுறை பார்வையைச் செலுத்தினான்.

‘‘என்ன யோசிக்கிறோய்... சொல்லன் விசயத்தை.’’

‘‘இல்லை சேர்... என்றை பேருக்கருகிலை எவ்வளவு காக் சம்பளமென்று நீங்கள் எழுதேல்லைப் போல கிடக்கு.’’

“போ...போ... அதுதான் எழுதுவன்” என்று ரவீந்திரனை அனுப்பிவிட்டார். தியாகராசாவுக்கு ரவீந்திரனின் இந்தக் கேள்வி அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை. இவன் இப்பொழுதே, சேர்ந்த முதல் மாதத்திலேயே இவன் வளவு கேட்கிற துணிவுள்ளவன் இனிமேல் போகப் போக... அது ஏதும் இப்படிக் கேட்பது அவனுடைய சுயசிந்தனையால் நிச்சயமாகக் கேட்டிருக்க மாட்டான். யாரோ இவனை ஏவி விட்டிருக்கிறார்கள். யாராக இருக்கலாம் என்ற சிந்தனையின் மனதை அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள வில்லை. சிற்றம் பலத்தின் மீது வஞ்சம் மொன்னமாகக் குடி கொண்டது

அவரின் மனதினில். சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தொழிலாளர்களைல்லாரும் வாடிக்குப் போய்விட்டனர்.

“ரவீந்திரன்” தியாகராசாவின் குரல் கடுமையாகது காரத் தொனியுடனிருந்தது.

“என்ன சேர்?”

“உனக்கு ஆர் சொல்லித்தந்தது உன்றை பேருக்கு அருகிலை எவ்வளவு சம்பளமென்டு எழுத வேலை மெண்டு?”

அவன் மெளனமாகித் தலைகுனிந்து நின்றான்.

“ரவீந்திரன்! அவர் மாஸ்டர் கேட்ட படியால் தான் உன்னை இந்த வேலைக்கு எடுத்தனன். எத்தனையோ பேர் நான் வாறன் நீ வாறன் எண்டு நிக்கேக்கை உன்னை எடுத்தது நீ எனக்குப் பணிவாக என்றை சொற்படி நடப்பாயெண்டு. நீ என்னடாவெண்டால் வாடியிலைபோய் அவங்கள் பேசுற வீண்பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் ஏதோ கள்ளம் செய்கிறேன் அதைப் பிடிக்கப்போறன் எண்ட மாதிரி வாழும். ரவீந்திரன் நீ கையெழுத்தை முத்திரையில் போட்டா உனக்குச் சேரவேண்டிய தொகையிலும் பார்க்கக் குறையைத் தந்துபோட்டு மறுகாக்கணக்கு முடிக்கேக்கை சரியான தொகையை உன்றை பேருக்கு அருகிலை போடுவார். இதைப்பற்றிக் கேட்டா மறுகா வீட்டுக்குப் போகவேண்டித்தான் வரும். அப்பிடி ரெண்டொரு பேரை தனக்குப் பிடிக்கேல்லை எண்டு அனுப்பியிருக்கிறோர். சிற்றம்பலம் ஒருநாள் பேச்சுவாக்கில் அவனுக்குச் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகள், தியாகராசா ஏன் இப்படி எரிந்து விழுகிறார் என்பதை விளங்க வைத்தன.

“ரவீந்திரன் நீ இங்கை வத்து இன்னும் சரியாக ஒரு மாதம் கூட ஆகேல்லை. உன்னை இன்டைக்கு வேண்டுமானாலும் வீட்டை அனுப்ப எனக்கு அதிகாரமிருக்கு. ஆனால், நான் அப்பிடிச் செய்யமாட்டன். நான் உனக்குத் தந்த சம்பளம் இந்தாபார் எழுதியிருக்கு. உனக்குத் தந்த

காசம் சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு எடுத்த காசம் போக மிச் சம் முப்பது ரூபா அடுத்த மாதச் சாப்பாட்டுச் செலவுக் காக் அட்வான்ஸ் கணக்கில் வைத்திருக்கிறேன். இவிமேல் இந்தா பார்... நீ கவனமாக நடக்க வேணும். நான் கையெழுத்துப் போடெண்டால் போடுறதுக்கு வேறை என்ன கதை. நீ அந்த வாடிக்கு அலுவல் ஒண்டுமில்லா மல் போகக் கூடாது. அவங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருந்து என்ன உருப்படியாகக் கதைப்பாங்கள். போற இடமெல்லாம் சேவயர்மாரைத் தாக்கிப் பேசுவாங்கள். சேவயர் ஒருத்தனைப் பேசினுரெண்டால் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தார் இதோ சாட்சி எண்டு சிர ண் டு முண்டு பேர் கையெழுத்துப்போட்டுப் பெட்டிசன் எழுதிப் போடுவாங்கள். பெரியவங்கள் ஆராவது வந்து விசாரிச் சால் பெட்டிசன் எழுதினவனே சொல்லுவான். ‘உது என்னுடைய கையெழுத்தில்லை, நான் எழுதவுமில்லை’ எண்டு. உதுதான் உங்கை நடக்கிறது. உருப்படியாக ஒன்றையும் யோசிக்க மாட்டாங்கள், என்றை கால கஷ்டம் எல்லாராலும் கழி ச்சு விட்ட குவியாட்களைல்லாரும் எனக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறான்கள். நீ அங்கை போன்ற உனக்குக் குடியும், கூத்தியும்தான் பழக்கு வாங்கள். விருப்பமெண்டால் அவங்களோடை போய்ச்சேர். அவள் கங்காணி சோமபாலா மட்டும் நேர்மையானவன். என் இவள் சிற்றம்பலம்... நான் அவனும் தமிழன் எண் டு சாட்டயாய் இரக்கப் படுகிறது என்றை பேய்த்தனம். சரியான தருணத்திலை அவங்கள் கொடுக்குக் கட்டிக் கொண்டு நியாயம் கேட்க வரேக்கை அவனும் சேர்ந்து விடுவான். அப்பாவி போல நடிக்கத் தெரியும். அவனையும் நீ நம்பக்கூடாது. உனக்கு என்ன உதனி வேவுணு மெண்டாலும் நான் செய்வன். என்னட்டைத் துணிஞ்ச கேள்’—என்று ரலீந்திரன் முன்பாக உரக்கவே கிந்தித் தார் தியாகராசா.

“இனி மேல் போகேல்லை சீர்.”

‘‘சரி நீ போகலாம்’’என்று சிகரட் பக்கட்டைத் தேடி அர் தியாகராசா. சிகரட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு மேலும் கிழமாக நடந்துகொண்டிருந்தார். அவரின் தலை நிலத்தைப் பார்த்தவாறிருந்தது, என்னங்கள் அவரோடு சேர்ந்து அங்குமிங்கும் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தன.

—“நான்செய்ததில் என்ன தவறிருக்கிறது. ஒரு வியாபாரி பொருளை வாங்கிச் சற்றுக் கூடுதலாக விற்பனை செய்வது போல நானும் சும்மாஇருந்தவனுக்கு வேலை கொடுத்துதவினேன். அதில் ஒரு சிறு ‘கொமிஷன்’ மாதாமாதம் இல்லாவிட்டால்... —”அவரின் சிந்தனை முடிவுருமலே.....

‘‘ரவீந்திரன்... சிற்றம்பலத்தை ஒருச்கால் வரச் சொல்லு’’ என்று கதிரையில் வந்தமர்கிறூர். ‘‘ஆம்கட்’’ பெனியனுடன்! இருந்தவர் சேட்டை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டார். உத்தியோகபூர்வமாகத் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளும் செயல்களில் இதுவும் ஒன்றுகும்.

சிற்றம்பலம் வந்து பிடரியைச் சொறிந்தவாறு நின்றுன்.

‘‘என்ன சிற்றம்பலம்! மெத்த மரியாதையாக நிற்கிறுய். ஆனால், உன்றை செய்க்கெயல்லாம் மரியாதையானதாகத் தெரியேல்லை.’’

‘‘என்னையா... சொல்லுறது ஒன்றும் விளங்கல்ல. நான் அப்பிடி என்ன செய்திட்டன் ஜயா — சொல்லுங் கோவன்.’’

‘‘நான் உங்களை மனிசராக மதிச்ச நடக்கிறதுக்கு நீங்கள் எல்லாரும் செய்யிற கைமாறுதான் இது போலக் கிடக்கு. உங்களுக்கெல்லாம் திமிர். அவன் புதுப்பெடியன் ரவீந்திரன்ரை மனசையும் இல்லாதது பொல்லாததை யெல்லாம் சொல்லிக் கெடுத்துப் போட்டாய். இல்லாட்டி அவன் வந்து சம்பளம் எவ்வளவு எண்டு எழுதியிருக்கெண்டு ‘பேவிஸ்டை’ வந்து பார்ப்பனே! நீ இப்பிடியான

வேலைகளிலே இனிமேல் இறங்கினால் உன்னைத் தண்ணி இல்லாத ஊருக்குத்தான் அனுப்பவேண்டிவரும், கவனமாக இருந்துகொள்.'

'ஜயா நீங்கள் என்னவோ எல்லாம் சொல்லுறியள். நான் தமிழனாக இருக்கிறபடியால் என்மேல ஏறிக்குதிக் கிறீங்க. அந்தச் சினுப் புள்ளியள் கொலை செய்து போட்டு வந்து நின்டாலும் வாயத் திறக்கமாட்டங்க. பயம்! எங்கடை ஆக்களின்றை வீரம்—கோபம் எல்லாம் எங்களைப் போல ஆக்களிலதான் ஜயா காட்டுறது. எங்கையா இந்தவேலை பெரிசில்ல. என்ற மனதில பட்டத் நியாயமான தெண்டால் சொல்லுறதில என்ன பிழை கிடக்கு. நான் தமிழன், உங்களுக்கு வந்து எல்லாத்தையும் சொல்லிப் போடுவன் என்டு வாடியில அவங்கள் ஒருதனும் என்னை நம்புருங்களில்லை. நான் கிட்டப்போன பேசுற்றதையே நிப்பாட்டிப் போடுவாங்கள். நீங்கள் இப்பிடிச் சொல்லுறியள். என்ற பாடு மத்தளத்தைப்போல இரண்டு பக்கழும் அடி. இதுகளைப் பாத்தா ஊரில போய்ச் சிவனே எண்டு எங்கையாகிலும் குத்தகைக்குக் காணியெடுத்து நெல் லைவிதைச்சால் தேவையில்லைப் போல இருக்கையா.'

'சரி சிற்றம்பலம் நடந்தது என்னவோ நடந்து முடிஞ்சுபோச்சு. நான் நாளைக்கு ஊருக்குப் போகப் போறன். அதுக்கிடையிலே ரெண்டொரு அஹுவல் பாக்க வேணும். ரவீந்திரனையும் கூட டுக் கொண்டுபோய் இடத்தை ஒருக்கால் காட்டிவிடு, அந்தக் கூப்பன் கடை... அதுதான் பி.எஸ்.கொல்லியிலே நீ வழக்கமாகப் போற அந்தக் கடையிலே மனேச்சரிட்டை மினிந்தோரு மாத்தயா சொன்னவரெண்டு ஜஞ்ச ரூத்தல் மல்லி வாங்கி வா. எங்கடை 'பொஸ்ஸ' ரும் கேட்டவர். அவருக்கும் ஒரு மூண்டு ரூத்தலெண்டாலும் குடுத்தால் எங்கு ஒரு ரெண்டு ரூத்தல் மிஞ்சம். மற்றது சீரகம் கிடந்தால் அரை ரூத்தல் வாங்கியா. என்ன சிற்றம்பலம் பேசாமல் நிக்கிருய்' என்று பத்துருபா நோட்டொன்றை நீட்டினார் தியாகராசா.

சிற்றம்பலம் பெற்றுக்கொண்டு வாடியை நோக்கிப் போன.

*

*

*

அமரதாசா மரத்தில் ஆணியடித்துக் கொழுவியிருந்த கண்ணுடியின் முன்பாக நின்று சுவரம் செய்து கொண்டிருந்தான். கையில் காசு வந்துவிட்டது. இப்படிச் சுவரம் செய்து சூட்கேகில் மடித்து வைத்திருக்கும் நைலோன் சேர்ட்டைடையும் பளையகாட்சாரத்தையும் உடுத்திக்கொண்டு புது மாப்பிள்ளை போலப் புறப்பட்டு விடுவான். இரண்டு நாட்கள் கழித்து வந்து சேருவான், பல கிழமைகளுக்குப் பின் முகச் சுவரம் செய்திருந்தமையால் அவனின் முகத் தில் ஒளி வீசிற்று. முகத்தைப் பல கோணங்களில் திரும்பித் தனது 'போயின்ட் கட் மீசை'யை சிரித்துக்கொண்டிருந்தபோது சிற்றம்பலம் அவனைக் கடத்த சென்றுன்.

“(சிற்றம்பலம்... எங்கேயோ புறப்படுகிறும் போவ இருக்கிறது. என்ன சங்கதி?)” என்றுள் அமரதாசா.

“(நான் பி. எஸ். கொல்லிவந்தைக்கும் போய்விட்டு வருகிறேன். என்ன அமரோ! ‘ஷேவி’ எல்லாம் எடுத்து ரோம்பப் பிரமாதமாக எங்கேயோ புறப்பட ஆயத்தம் போல)“

அமரதாசா வெறுமனை சிரித்துவிட்டுக் கண்ணுடியைக் கழந்தி வராடியினுள் கொண்டு போனான். கங்காணி சோமபால் குந்தியிருந்தவாறே சூட்கேசைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தான். தனது பெரிய குடும்பத்தின் அடுத்த மாதச் செலவுக்கு இந்தப் பணம் எங்கே தாக்குப் பிடிக்கப் போதிறது என்று குழம்பிய நிலையில் என்வெப்புடன் பணத்தைச் சூட்கேகில் வைத்துப் பூட்டினான்—

“இன்றைக்குக் காசு அனுப்ப முடியாது. நேரம்போய் விட்டது. நாளைக்குக் காலையில் முதல் வேலையாக...”

அவனின் மனைவி மக்களின் முகங்கள் கண்முறை நிழற்படமாய் வருகின்றன.

ஒவ்வொருவரும் தங்களின் குடும்பம் என்ற உலகை விட்டு வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக மனித சஞ்சாரமற்றகாடு களிலெல்லாம் ஒன்று கூடுவார்கள். அதுவே அவர்களின் உலகமாக மாறிவிட்டாலும் இடைக்கிடை மனைவி மக்கள் என்ற பாச உணர்வுகள் அவர்களையும் அலைக்கழிப்ப துண்டு. அவர்களும் மனிதர்கள்தானே!

சோமபால குட்டேசைப் பவுத்திரமாகக் கட்டிலின் கீழே தள்ளிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

முதியான்சே, வீரக்கோன், தியோனிஸ் ஆகியோர் ஏதோ கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்களில் முதியான்சே சற் றுச் செல்வாக்குள்ளவன். பின்னொ குட்டிகள் தொல்லையில்லாததால் கடன்கள் அரசாங்கத்தில் எடுப்பதில்லை. அவனின் சம்பளத்தில் கழிவு தொகை அவனுடைய ஓய்யுதியத்திற்காகவும் விழா முற்பணத்துக்காகவும் மட்டுமே. முதியான்சேயிடம் மாத இறுதியில் அநேகமாக எல்லாத்தொழிலாளர்களும் கடன் வாங்குவார்கள். சம்பளம் கைக்கு வந்ததும் கண்ணியமாகத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவார்கள். அமரதாசா அங்கு வருவதைக்கண்ட 'முதியான்சே...

'(சிற்றம்பலம் எங்கேயோ விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஒடுகிறே... என்னிடம் வாங்கிய ஒந்து ரூபா கடனைத் திருப்பித்தர வில்லை)'

'(சிற்றம்பலம் பீ.எஸ். கொல்லிக்குப் போகிறோ. அவர் மறந்திருக்க மாட்டார். வந்ததும் வாங்குவது தானே. சரியான செட்டியாக இருக்கிறேயே. என்ன கூடாரத்தை விட்டுவிட்டா போகிறோன்)'

வாடியில் சாப்பாட்டுச் செலவும் ஒவ்வொருவர் கொடுக்க வேண்டிய தொகையையும் கணக்கிட்டுத் தியோனிஸ் எல்லாரிடமும் பணத்தைச் சேகரித்தான்— அடுத்த மாதச் செலவுக்காக. வாடிச் செலவுகளின் பொறுப்பு அவனுடையது.

முதியான்சே, வீரக்கோன், சிரிபாலா இருந்த திக்கில் பார்த்து, “(பார்த்தீர்களா! அந்தக் கூப்பன்கடை மனேச் சர் ஏழை மக்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சாமான்களையெல்லாம் இரவோடிரவாகத் தனியார் கடைகளுக்கு விற்றுவிட்டுத் தான் தப்பிக்கொள்வதற்காக இந்த வட்டாரத்தில் இருக்கிற அரசாங்க உத்தியோகத்துர்களைத் தனது கைக்குள் வைத்திருக்கும் லட்சணத்தை. எங்கடை ஜியா மல்லி வாங்கி வரச்சொல்லிச் சிற்றம்பலத்தை அனுப்பியிருக்கிறோர்)’’

“(முதியான்சே! அவனை என்ன செய்ய முடியும் எங்களால். அவனின் முறைகேடுகளை விசாரிப்பவன், நிர்வாக ஒழுங்குகளைப் பார்ப்பவன், பொலிஸ்காரன் என்று எல்லாரும் அவனுக்கு மடக்கம். நியாயம் போய் யாரிடம் கேட்கிறது? எங்கை பார்த்தாலும் இப்பிடித்தான் ஊழல்கள். நாங்கள் பசியாய்ப் பட்டினியாய் காடுகளில் அலைஞ்சு உழைக்கும் காசு இவங்களின் அநியாயத்தினால் வீணாகப் போகிறது. அவங்கள் சுகமாகக் கதிரைகளில் இருந்துகாச சேர்த்துவிடுகிறங்கள்)’’ என்றான் சிரிபாலா.

“(எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. நாங்களும் போய் எங்களுக்கும் மல்லி தரவேண்டும் என்று மனேச்சரைப் போய்க் கேட்போம்)’’ என்றான் வீரக்கோன்.

“(அப்படிப் போய் நேரடியாக மோதினால் சேவையாஜியா தன்மீதுள்ள ஆத்திரத்தை நாங்கள் தீர்த்துக்கொள்கிறோம் என்று எங்களைக் கரைச்சல்களில் மாட்டி விடுவார்)’’ என்று முதியான்சே அந்தச் செயலின்கணத்தை விளக்கினான்.

“(ஊரில் உள்ள ஒருவரைத் தூண்டிலிட்டு மனேச்சரைப் போய்க் கேட்க வைக்க வேண்டும். யாரை இதுக்கு அனுப்பவாம்)’’

“(அது ரோம்பச் சுலபம். எவக்குத் தெரிந்த பல பேர்கள் இருக்கிறார்கள் பி.எஸ். கெராலனியில். இதோ

போய்விட்டு வருகிறேன்)'' என்று விடைபெற்றுள்ள சிரி பாலா.

*

*

*

சிற்றம்பலமும் ரவீந்திரனும் வெறுங்கையோடு வரு வதைக் கண்ட தியாகராசா, “என்ன சிற்றம்பலம் மல்லி இந்த மாதம் இன்னும் வரேல்லையாமே? சும்மா திரும்பி வாறியன்.”

“இல்லை சேர்... மல்லி இருக்கு. அவன் மனேச்சர் சனம் கொஞ்சம் குறையட்டும் என்னுடைய சொல்லி எங்களை நிக்கச் சொன்னேன். பிறகு ஒருமாதிரி எல்லாரும் அரிசி வாங்கிக்கொண்டு போனவுடனை நாங்கள் போனம். அப்ப அவன் ‘பில் போட ஆயத்தம் பண்ணுற நெரமாகப் பாத்து ஒருத்தன் வந்து தனக்கும் மல்லி தரச் சொல்லி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினான். மனேச்சர் எங்களைப் பிறகு வரச்சொல்லி அனுப்பிவிட்டு அவனுடைய கதை சுக்க கொண்டு நின்டார். நாங்கள் வந்திட்டம். இனி அங்கை போனால் மரியாதை கெடவேணும் சேர்’ என்று விளக்கி என் ரவீந்திரன்.

தியாகராசா சிந்தனையிலாழ்ந்தார். ரவீந்திரன் நீட்டிய பத்துருபா நோட்டைத் திரும்பவும் வாங்கிச் சேட்பக்கட்டில் வைத்தார். அவருக்குத் தனது தேவையிலும்பார்க்க இன்றுகாலையில் வந்த உதவி நிலதுளவை அதிகாரி செனிவி ரத்னவுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியே மிகவும் கவலையில் ஆழ்த்தியது.

“Can't you get me few pounds of corriander?”

“(எனக்குக் கொஞ்சம் மல்லி எடுத்துத்தரமுடியுமா)’’ என்று தனது பர்சைத் திறந்தபோது—

“That is simple... Don't worry about the money.”

“(அது மிகவும் கூலபம்... காசைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்)’’ என்றார் தியாகராசா. அப்படிச் சொல்

வதை எதிர்பார்த்தவர்போல் பரசை மீண்டும் மடி தது வைத்துக்கொண்டார் செனிவிரத்து.

அவர் பரசைத் திறக்கும் போதும் பணம் அவசிய மில்லை என்று சொல்லியிருக்காவிட்டனும் அவர் பணம் கொடுத்திருக்கமாட்டார் என்பது தியாகராசா அறியாத தல்ல. அதற்குக் கைமாருக தொழில் விஷயத்தில் ஏதாவது சலுகைகள் கிடைக்கும். வெளிக்கள் வேலைக்கு இரண்டு நாட்கள் சென்றால் கிடைக்கும் பிரயாணச் செலவு அவருக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

செனிவரத்தினுடைய எண்ணிலிருவாரோ என்ற சிந்தனையில் கூடாரத்தினுள் சென்று பயணத்துக்குரிய உடுப்புக்களைச் சூட்கேசில் அடுக்கினார்.

இந்தச் செனிவிரத்தினுடைய எண்ணேடு ஒன்றாகத் தியத்து தலாவைப் பயிற்சிக் கூடத்தில் இருந்தவன். அவனுடைய அதிட்டம் சோதனையில் சித்தி பெற்றுன். நான் காடுகளில் அலைகிறேன். அவன் இப்பொழுது எனக்குத் தனது அதிகாரத்தைக் காட்டுகிறேன். அவனுடைய நான் பயப்பட வேண்டிய நிலை வந்துட்டது. அது என்னுடைய காலம் அவரின் மனம் பேசிக்கொண்டது.

சிற்றம்பலம் வெறுக்கையோடு திரும்பிவந்ததை அவதானித்திருந்த சிரிபாலாவும் ஏனையோரும் வாடிக்குள் நுழைந்துகொண்டிருத்த சிற்றம்புலத்தின் பக்கமாக கண்களைச் சிபிட்டிக்கொண்டனர்.

சிரிபாலாவுக்கு ஏதோ பெரிய காரியத்தைச் சாதித்து விட்ட இறுங்காய்ப்புடன் இலேசான சிரிப்பு வந்தது.

“(என்ன சிற்றம்பலம் அண்ணே போன காரியம் சுரிவந்ததா?)” என்றான் சிரிபாலா.

“(இல்லை... கடையில் பிரச்சினையொன்று வந்துவிட்டது. திரும்பிவிட்டோம்...)”

“(ஆ...அப்பிடியா?)”

“இதோ முதியான்சே! உன் நூல்டைய காசு” என்று ஜந்து ரூபா நோட்டை நீட்டினுன் சிற்றம்பலம்.

*

*

தியாகராசா ஊருக்குப்புறப்படு முன் ரவீந்திரனிடம் அவர் திரும்பவும் வரும்வரைக்கும் எந்தெந்தவேலைகளைவ் வாம் செய்ய வேண்டுமென்று சுருக்கமாகக் கூறிவைத் தார்; மீண்டும் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவராகி ரவீந் திரனே அழைத்தார்.

“ரவீந்திரன் நீ வீட்டுக்கு காசு அனுப்பேல்லையா?”

“இல்லை சேர்! லீவிலீ போகேக்கை அம்மாட்டைக் கொண்டுபோய் குடுப்பம். நான் காசு அனுப்பினால் அம்மா போய் போஸ்ட் ஒப்பீசிலை மாத்திரது எல்லாம் கரைச்சல். ஏன் சேர் எனக்கு ரெண்டொரு நாள் லீவு வாறுமாசமளவிலை தரமாட்டியளே.”

“நீ லீவு இப்ப எடுத்தால் சம்பளத்திலை குறையும். விரும்பினால் ரெண்டொருநாள் லீவு எடுத்துக்கொண்டு போட்டு வாவன் நான் வந்தபிறகு.”

“ஓம் சேர், அம்மா கட்டாயம் வரக்கொல்லி எழுதி யிருக்கிறோ.”

“சரி நான் போட்டு வாறன், கட்டாரத்தைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்” என்று இறங்கி நடத்தார். ரவீந் திரன் அவரின் குட்கேசைத் தெரு வரைக்கும் சுமந்து கொண்டு சென்று வழியனுப்பிவைத்தான்.

சிரிபாலாவும், சிற்றம்பலமும் லீவு எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமாகி நின்றார்கள். அமரதாசா பொலன்றுவைக்குப் போயிருந்தான். அவன் சாமத்தில் சில சமயம் வரலாம்.

தியாகராசா கட்டாரத்தை வீட்டுப் புறப்பட்டாலோ சோபமாலாவின் குரல் ஓங்காது. சாப்பிட்டுவிட்டுக் கட்டி லீல் சரிந்துவிட்டான்.

வீரக்கோன் மாலையாவதைக் கண்டவுடன் அவசர அவசரமாகத் தனது சூட்கேசைத் திறந்து சம்பளப்பணத் தில் சிலநோட்டுக்களைத் தினித்துக்கொண்டு முதியான்கே ஜயதூம் உக்குபண்டாவையும் அழைத்தான். உக்குபண்டா மூன்று பற்றறி டோர்ச்லைட் சகிதம் புறப்பட்டுவந்தான். வாய்க்காவின் குறுக்கே போடப்பட்டிருந்த மரக் குத்தி யில் மிதித்து ஒவ்வொருவராகக் கடந்து கொண்டிருந்தார். அந்தப் பாதையில் சற்றுத் தூரம் சென்றால் கப்பிறி யேல் பாவினுடைய பட்டறை. அதற்குப் பின்பாகக் கிறிய கொட்டில். அரிக்கன் வாம்புகள் தடிகளில் தொங்குகின்றன.

நிலத்தில் பாய் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஊர்க்காரன் ஒருவன் கையில் கடுதாசிக் கூட்டத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். முறுக்கு மீசைக்காரன், தொப்பிக்காரன், பவுண் பல் லுக்காரன் என்று பலதரப்பட்ட ஆசாயிகள் குழுமி நிற்கிறார்கள். அவித்த மரவள்ளிக்கிழங்கு, தேங் காய்த் துருவல், உறைப்புக்கு ஊசியிளகாய் இட்டிருந்த கோப்பை நடுவில் இருக்கிறது. பச்சைத் தண்ணீர் போல் கசிப்பு ஒவ்வொரு கிளாஸ்களிலும் விட்டு முன்னுக்குக் கொண்டுவருகிறார்கள் ஒருவன்.

சீட்டாட்டம் ஆரம்பமாகியது. பாயில் ஒவ்வொரு வராக ஐந்துருபா நோட்டுக்களை வீசி எறிகிறார்கள். கடதாசிக் கூட்டத்தைப் பிரித்துப் பார்த்ததும் யாரோ ஒரு வன் எல்லாப் பணத்தையும் வாரிச் சுருட்டிக் கொள்கிறார்கள். பீடியும், சுருட்டும், சிக்ரெட்டும் புகைந்துகொண்டிருந்தன. சுருள் சுருளான புகை வளையங்களில் போதையேறியிருந்த அங்கு மனிதர்களில் பணத்தை இழுந்தவர்களின் கண்களில் கொலைவெறி தாண்டவமாடிபது. வீரக்கோன் சுலபமாகச் சம்பாதிக்க நினைத்து முப்பது ரூபா ஷக்கு மேல் அந்த ‘ஷருவா’ ஆட்டத்தில் தோற்றுவிடான்.

‘இதோ முதலாவதாக திரும்பும் கடதாசி சிவப்பு. இதோ என் பணம் பத்து ரூபாய். விரும்பியவர்கள்

போட்டியை ஏற்கட்டும்)'' தொப்பிக்காரன் பத்து ரூபா வைப் பாயில் எறிகிறுன்.

“(இதோ! முதலாவது திரும்பும் கடதாசி கறுப்புத் தான்)'' என்று வீரக்கோன் பத்துரூபாவைப் போடுகிறுன்.

டைமன் எட்டாம்கண் கடதாசி திரும்புகிறது.

கறுப்பு என்று பந்தயம் கட்டியவர்கள் எல்லாரும் தோற்கிறார்கள், வீரக்கோனின் பத்து ரூபாவும் போகிறது. அவன் இந்தப் பத்து ரூபாவைப் போட்ட காரணமே தான் இழந்துவிட்ட முப்பது ரூபாவையும் தேடித் தான். அந்த முப்பதின் பின்னால் இதுவும் போயிற்று. பீடியைச் சேட் பக்கட்டிலிருந்து எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டு வெளியே வருகிறுன் வீரக்கோன். முதியான்சே பார்வையாளராக மட்டுமே வந்திருந்தான். உக்கு பண்டா வுக்கு ஐந்தும் பத்தென்றும் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. காசுக்கணக்கை இன்னும் அவன் பார்க்கவில்லை, அவன் அவ்விடத்தைவிட்டு விலக மனமில்லாதவனும்—

“(வீரே! இதோ நானும் இந்த ஆட்டத்துடன் வந்து விடுகிறேன்)'' என்று உரத்துக் கூறுகிறுன்!

“(அப்படிப்போக முடியாது இடையில், பணத்தை வென்றுவிட்டு இடையில் போவது என்ன கீழ்த்தரமான பழக்கம்)'' என்றான் மீசைக்காரன்.

வீரக்கோன் முன்னால் வந்து—

“(ஏன் நான் நாற்பது ரூபா இழந்துவிட்டேன். அது போதாதா வா பண்டா அண்ணே வாடிக்குப் போவம்)''

உக்குபண்டா பாயிலிருந்து எழுந்ததும் பேச்சுக்கள் காரசாரமாக இருந்தன. அதுவும் வழுமையாக நடைபெறும் நிகழ்ச்சிதான்.

வீரக்கோன், முதியான்சே, உக்குபண்டா ஆகியோர் தளர்நடையுடன் வாடியை நோக்கி வருகிறார்கள்.

"பனுழுரே..." பாட்டு வாடியில் கேட்கிறது. அமரதாசா வந்துவிட்டான். இரவு பதினெட்டு மணிக்கு மேலாகி யிருந்தது. சோமபாலா எல்லாரையும் திட்டியவாறு அரிக்கன் ஸாம்பைக் கழற்றி வாடியின் வாசலில் வைத்து விட்டுப் படுத்துவிட்டான்.

இராக்குருவிகள் கலகலத்துக்கொண்டிருந்தன. விஷபு பாம்புகள் மலிந்திருந்த அந்தப் பாதையில் குடிபோதை கொடுத்த துணிவோடு ஸாம்பின் வெளிச்சத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர் அம் மூவரும். உக்குபண்டாவின் கையில் டோர்ச்லைட். முதியான்சேயின் கையில் காட்டுத் தடி. கூடாரத்தை அணுகியதும் அவர்களின் கலகலப்பு ஓய்ந்து விடுகிறது. உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் கங்காணிக்கு அவர்கள் கொடுக்கும் மரியாதை போனிருந்தது. ஸாம்பைத் தூக்கிக்கொண்டு சமையற்பகுதிக்குள் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு அப்பொழுது சரியான பசி. சோறு வியர்த்து பிசுபிசுத்துவிட்டது. பீங்கான் கோப்பைகளில் சோற்றை இட்டு நடுவில் மீன் குழம்பை வைற்றினார்கள். செத்தல் மிளகாயில் கூட்டு அரைத்துத் தேங்காய்ப் பால் அதிகம் இடாது 'கொரக்கா'ப் புளியில் சமைத்திருந்தான் வாடிச் சமையற்காரனுள் வசமன். பாராக்கிரம சமுத்திரத்தி லும், வாய்க்காங்களிலும் மலிந்து கிடக்கும் 'யப்பான் கொறளி' மீனித்தான் இவ்வளவு பக்குவத்தோடு சமைத் திருந்தான். 'யப்பான் கொறளி' மீன் வர்க்கம் விணை மீனின் தோற்றுத்தை உடையது. தோல் மட்டும் கறுப் பாக 'விழு விழு' வென்றிருக்கும். மிகவும் மலிவானது. அடுப்பின் சாம்பலை அதன் தோலில் தடவி மீனினிருந்து தோலை உரித்தெடுத்துவிட்டுத்தான் சமைத்திருந்தான். அப்படித் தோலை உரித்தெடுக்காவிடின் சேற்று நெடி அதிகமாக இருக்கும். அவர்களுக்கிருந்த போதையில் அந்தக் குழம்பு நன்றாகச் சுவைத்தது. வாழைக்காயில் வைத்திருந்த பால்கறியில் புளிப்புத் தட்டியதால் அதைத் தொடரில்லை, கருவாட்டுப் பொரியல் மூன்று பேருக்கும்

அளவாக இருந்தது. சாப்பாடு முடிந்ததும் அரிக்கன் வாம்பைக் கொண்டுவந்து சூடாரக் கம்பத்தில் கொழுவி விட்டுத் 'தளப்பத்' ஓலையினுலான கதவை இழுத்து மூடி கமிற்றைக் கட்டினான் உக்குபண்டா. திரி தூண்டியைத் திருப்பி வெளிச்சத்தைக் குறைத்ததும் மூவரும் தங்கள் கட்டில்களில் தமது உடல்களை வீசியெறிந்துவிட்டுக்கிடந் தார்கள்.

அத்தியாயம் பதின்நான்கு

காலீ எட்டுமணிக்கேதோழிலாளர்களைவரும் ஒவ்வொரு திக்கில் புறப்பட்டு விட்டார்கள். சம்பளமெடுத் தால் அடுத்த நாள் அநேகமாக இறைச்சிக்கறி சமைப்பார்கள். அமரதாசா மாட்டிறைச்சி வாங்குவதற்காக மாணிக்கம்பிட்டிக்குப் போயிருந்தான். தியாகராசா லீவில் செஸ்றிருந்தமையால் அவர்களுக்கு வெளிக்கள் வேலையும் இருக்கவில்லை. வாடியில் வீரக்கோனும், உக்குபண்டா வுமே நின்றூர்கள். இருவரும் தேநீர் கிளாஸ்களை ஏந்திய வாறு சூடாரத்தின் வெளியே கிடந்த மரக்குத்தியில் வந்தமர்ந்து கொண்டனர். வீரக்கோன் மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் உக்குபண்டாவுக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடிய சத்தத் தில் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். இடைக்கிடை தேநீரை உறிஞ்சிச் சக்கரைத் துண்டைக் கடித்துவிட்டுப் பேச்சைத் தொடர்ந்தான் வீரக்கோன். அந்தத் தொழிலாளர்களைத் தவிர வேற்று மனிதர்களால் பாவிக்கப் படாத அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில், வாடியை நோக்கி ஒரு பெண்வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளின் இடுப்பில் ஒரு குழந்தை, வீரக்கோன் தூரத்தில் வரும் பொழுதே அடையாளம் கண்டுகொண்டான். வாய்க்காலுக்கருகில் குடியிருக்கும் அதே பெண்தான். அவனுக்குப் பிரச்சினைகளைக் கொடுத்தவள் இவள் தான். சற்றுக்காலமாக வீரக்

கோன் அவளோடு எந்தவிதத் தொடர்புமில்லாமல் தான் இருந்து வந்திருக்கிறோன். இன்று அவளின் வருகை சற்றும் எதிர்பாராததாக இருந்தது. —எதற்காக என்னைத்தேடி வரவேண்டும். நான் நேற்றுச் சம்பளம் எடுத்திருப்பேன் என்று அறிந்து ஏதாவது அறவிடலாம் என்று வந்திருக்கிறானா?

வாடிக்கு அண்மையில் வந்ததும் அவளின் பார்வை நாலாபக்கமும் திரும்பி வீரக்கோனைக் கண்டதும் அவளின் பார்வை அவன் மேல் நிலைகுத்தியது.

வீரக்கோன் எழுந்து அவளருகே சென்றான்

உக்குபண்டாவுக்கு அவர்கள் சற்றுத் தொலைவில் நின்ற தால் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்பது கேட்கவில்லை. வீரக்கோன் ஏதோ கைகளை விரித்து ஆணித்தரமாகச் சொல்லும் பாவணையில் திறந்துவைத்திருந்த இடது கையில் பொத்தியிருந்த வலது கையினுல் அடித்துக் கொள்வது தெரிந்தது. அவன் குளிந்து இடுப்பில் சுற்றி இருந்த கம்பாய் த்தினுல் முகத்தைத் துடைக்கிறானோ கண்ணீரைத் துடைக்கிறானோ?

அதன்பின் நிலத்தில் இரக்கிவிட்டிருந்த குழந்தையை இடுப்பில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு திரும்பினான். வீரக்கோன் வாடியை நோக்கி தடந்து வந்தான். நேராக வாடிக்குள் போய்த் தனது கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டான். அவன் உக்குபண்டாவிடம் எதுவும் பேசவில்லை. அவளின் பார்வை வானவெளியைப் பார்த்திருந்தது. உக்குபண்டாவுக்கு விபரத்தை அறிய ஆவல் எழுந்த போதிலும் வீரக்கோனின் மனேநிலையை அனுசரித்து எதுவுமே கேட்கவிரும்பவில்லை. அவனை ஏதாவது சொல்ல விரும்பினால் சொல்லட்டும் என்ற முடிவோடு இருந்து விட்டான் உக்குபண்டா.

சற்று நேரத்திலெல்லாம் நான்கைந்து பேர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஒருவளின் கையில் தடி இருந்தது. வீரக்

கோணத் துணிவிருந்தால் வெளியே வரும்படி சவால் விட்டார்கள். வீரக்கோணிடம் இயல்பாகவுள்ள கோபமும், வீரமும் அவனைத் துடித்தெழுந்து வெளியே வரச் செய்தன. ரவீந்திரன் கூடாரத்தின் வாசலில் நின்று வாடியில் நடந்து கொண்டிருந்தவற்றைப் பார்த்தான். வந்த வர்கள் மிகவும் கீழ்த்தரமான வார்த்தைகளில் வீரக்கோணையும் மற்றைய தொழிலாளர்களையும் சேர்த்து வசைபாடினார்கள்.

வாடிக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டுத்தான் தாங்கள் அள்விடத்தைவிட்டு அகலப்போவதாக ஒருவன் முன்னுக்கு வந்தான். உக்குபண்டா அவர்களைச் சமாதானம் செய்ய முயற்சித்தான். இது ஒரு தனி மனிதன் பிரச்சினை— அதைத்தீர்க்க வழி இருக்கிறது. ஒன்றும் சரிவராவிட்டால் பொவிஸ் இருக்கிறது—என்று மன்றுட்டமாகக் கேட்டான். இந்தப்பிரச்சினையால் தங்களுடைய வேலைக்கே ஆபத்து வந்துவிடுமோவன அஞ்சினுன் உக்குபண்டா.

வீரக்கோணின் முன்பாக ஒருவன் வந்து. அவனின் கழுத்தைத் திருகும் பாவணையில் விரல்களை வைத்தான். வீரக்கோன் அவனின் பிடியை வீசித்தள்ளிவிட்டு அவனின் முகத்தில் அறைந்தான். அதன் பின்—

எல்லாருமாகச் சேர்ந்து வீரக்கோணை அடித்தார்கள். வீரக்கோன் களைத்து, முச்சவாங்க, கணங்களில் இரத்தம் வடியச் சுருண்டு கிடந்தான். அவன் வலது கையை ஊன்றி மீண்டும் எழுந்திருக்க முயன்றபோது தடியைக் கையில் வைத்திருந்தவன் முன்னால் ஓடிவந்தான்.

முன்னால் ஓடிவந்தவன் ஓங்கிய கையை அசைக்காமல் புகைப்படம் போல வாய் பின்து நின்றான். அவன் முன்பாகச் சற்றுத்தொலைவில் ரவீந்திரன் துவக்கை ஏந்தியவாறு முன்னுக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். ரவீந்திரன் எப்போதோ பேச்சு வாக்கில் கேட்ட வார்த்தையில்,

“உம்பே அவசானுய்...மத்தக்கறன்ட” என்றான்.

அங்கு நின்றவர்களின் பலம், வீரம் எல்லாம் அந்தத் துப்பாக்கிக் குழாயைக் கண்டதும் ஒடுங்கிவிட்டன. சிறைக் கைதிகள் போலத் தலைகுனிந்தவாறு ஒவ்வொருவராக அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றனர். அவர்கள் திரும்பிப் பார்த்துப் பார்த்து நடந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த வாறு போர் வீரனைப் போல் நின்றான் ரவீந்திரன்.

வீரக்கோன் மிகுகத்தனமாகத் தன் கண்முன்னால் தாக்கப்படுவதை அவனின் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வீரக்கோனை அவன் மனதார வெறுத்திருந்த போதிலும் இப்படி அந்தியர்களால் சித்திரவதைப் படுவது அவனின் உள்ளத்தை நெகிழ வைத்தது. ஒரு தாய் வரிற்றில்பிறந்த இரு சகோதரர்களுக்கிடையில் பகை மூண்டிருந்தாலும் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் எழும் பாச உணர்வுபோல வீரக்கோன் மீதும் அவனுக்கு ஒரு பாச உணர்வு ஏற்பட்டது. துண்டுதுண்டாகக் கிடந்த துவக்கை எடுத்து ஒன்று சேர்ந்தான்.

தோட்டா இல்லாவிட்டாலும் துவக்கை கண்டால்நிச் சயம் பின்வாங்குவார்கள் என்ற அவனின் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. அளவுக்கும் மிஞ்சிப் போன்ற துவக்கை பின்புறத்தினாலாவது தாக்கலாம் என்ற துணிபோடுதான் முன்னுக்கு வந்தான். அவர்கள் இப்படிப் பெட்டிப்பாம் பாக மாறிவிடுவார்கள் என்று ரவீந்திரன் எதிர்பார்க்க வில்லை.

வீரக்கோனைத் தூக்கி இருக்கச் செய்தான் உக்கு பண்டா. ரவீந்திரன் இன்று இல்லாவிட்டால் கூடாரமே எரிந்து சாம்பராகியிருக்கும். நெற்றியில் இருந்த காயத் தைக் கழுவி முதலுதவிப் பெட்டியிலிருந்து மருந்து போட்டுக் கட்டிவிட்டான் உக்குபண்டா.

ரவீந்திரன் துவக்கை இருந்த இடத்தில் வைத்துவிட்டு மீண்டும் வாடிக்க வந்தான். வீரக்கோன் அவனிடம் ஏதோ பேச வாயெயடுத்தான்.

மொழி தடையாக இருந்தது. இவன் பேசினால் அவனுக்கு விளங்காது. அவன் பேசினால் இவனுக்கு விளங்காது.

ரவீந்திரனின் கையைப் பற்றியவாறு புன்னகை செய்ய முயற்சித்தான் வீரக்கோன். அதைத் தவிர அவனுக்குத் தனது நன்றியுணர்வைத் தெரியப் படுத்தக்கூடிய பாஸூத தெரியவில்லை. வீரக்கோனின் கண்கள் என்றுமே உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கலங்கியது கிடையாது.

அவனின் கண்களுக்குக் கண்ணீர் பழக்கமில்லாத ஒன்று. ஆனால், ரவீந்திரனின் கையைப் பற்றியிருந்த போது அவனின் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தகாட்சி நீரில் நலைவது போலிருந்தது அவனின் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்திருந்தது ஒரு புதுமைதான்.

ரவீந்திரன் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டான். பொலி வில் போய் முறைப்பாடு கொடுக்கலாம் என்ற உக்குபண்டாவின் யோசனையை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

“(நான் மனைவி மக்களுக்குச் செய்த துரோகத்திற்கு இது எனக்குத் தேவைதான். ஆனால் ஒன்று! என் மீது கைவைத்தவன் யாராவது என்னிடம் தனியாகமாட்டினால் நான் சும்மாவிடப் போவதில்லை)“

அமரதாசா மாட்டிறைச்சி வாங்கிக்கொண்டு அப்பொழுதுதான் வந்துகொண்டிருந்தான். பதினென்கு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது. கர்னேவிஸம். முதியான்சேயும் வரும் வழிமில் அமரதாசாவுடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள். அவர்கள் இரண்டாம் வாய்க்கால் பாதையில் வரும் பொழுது யாரோ ஒருவன் இவர்களைக் காட்டி ஏதோ சிரித்துப் பேசியதன் அர்த்தம் வாடிக்குள் வந்து வீரக்கோளைப் பாரித்தபின் தான் புரிந்தது அவர்களுக்கு.

அத்தியாயம் பதினைந்து

தியாகராசா ஊரிலிருந்து அப்பொழுதுதான் திரும்பியிருந்தார். தனது அறையிலிருந்த முதிரைக்குத்தியில் சூட்கேலை வைத்துவிட்டு உடுப்பை மாற்றினார். துவாய்த் துண்டைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு தன் ணீர்ப்பீப்பாலை நோக்கி நடந்தார். ஊரின் நினைவுகள், மனைவி மக்களோடு சாப்பாட்டு மேசையில் இரவுச் சாப்பாட்டின் பின் ஊர்ப் புதினங்கள் பற்றிப் பேசிய இனிய நினைவுகள் எல்லாம் அவரின் உள்ளத்தைவிட்டு இன்னும் பிரியவில்லையென்பது அவரின் நடையில் தெரிகிறது. ரவீந் திரன் அவசர அவசரமாகக் சாப்பாட்டு மேசையைத் துடைத்துவிட்டுக் கறிகளை டிங்களில் இட்டு மேசையில் கொண்டு வந்து வைத்தான். அவர் வகுவதை முன்னேற் பாடாக அறிவித்திருந்தமையால் ரவீந்திரன் பன்னிரண்டு மணிக்கே சாப்பாட்டைத் தயார் பண்ணியிருந்தான்.

தியாகராசா கறிரையில் வத்தயர்ந்து தனது விருப்பப் படியே சோதனையும் கறிகளையும் அளவு கணக்காகப் பரிமாறிவிட்டுச் சாப்பிடத் தொடர்க்கினார். கிளாசில் தண்ணீரை நிறைத்து மேசையில் வைத்தான் ரவீந்திரன். வைத்துவிட்டு அமைகியாக அவரின் முன்பாக வந்து நின்றுன்.

“ஶேர்!”

“என்ன விஷயம்?”

“ஶேர் நீங்கள் ஊரிலை நிக்கேக்கை இஞ்சை ஒரு பிரளையம் நடந்து போச்சு” என்று அவன் தொடருமுன்—

தியாகராசாவின் புருவங்கள் நெளித்து மேலே விலகிச் சென்றன.

விரல்களில் ஏந்திய சோறு அப்படியே நின்றது.

ரவீந்திரன் அன்று தடந்தவற்றையெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் அவரின் முன் உப்புவித்தான்.

“நீ சுத்த மடையனாக இருக்கிறோய். ஏன் துவக்கை எடுத்தனா? என்றை அனுமதியில்லாமல் நீ எப்பிடி எடுக்கலாம்? வந்த வங்கள் தற்செயலாக இவங்கள் சுட வந்த படியாலைதான் இப்பிடித் தாக்கினது எண்டு பொலிசிலை முறைப்பாடு குடுத்தால் நானென்லே மாட்டுப்பட வேணும். உனக்குத் தெரியுமே துவக்கைத் தூக்கினாலே கொலை செய்த அளவு குற்றமென்டு. நல்ல வேளை தோட்டா இல்லாமல் போனது. இருந்திருந்தால் நீ சுடும் இருப்பாய்.”

“அது சேர் நான் வேறை வழியில்லாமல்தான் அப்பிடிச் செய்தன். நான் சுடுற நோக்கமிருந்தால் தோட்டா இல்லாத துவக்கை ஏன் கொண்டுபோறன். நான் போகாட்டால் வீரக்கோன் செத்திருப்பான் அல்லது வாடிக்கு நெருப்பு வைச்சிருப்பாங்கள். ரெண்டும் நடந்திருந்தால் சேர் இன்னும் பயங்கரமாக இருந்திருக்கும். அவன் வீரக்கோர்ஸை எல்லோருமாக மாறி மாறி அடிக்கிற தைப் பாக்க என்றை ரத்தம் கொதிச்சிட்டுது சேர். அவனும் என்னைப்போல ஒரு தொழிலாளி. என்னதான் பகையிருந்தாலும் ஒருட்தத்தெ சீவிக்கிறது. இனிமேல் சேர் உங்கடை உத்தரவு இல்லாமல் ஒன்டையும் தொட மாட்டன்.”

தியாகராசா பிரச்சினையைச் சுற்று நிதானமாக அல்சியபோது ரவீந்திரனின் செய்கை அவருக்குப் பல வழிகளில் நன்மை புரிந்திருக்கிறதென்பது புலனுயிற்று.

வாடியைத் தீக்கிரையாக்கியிருந்தால் அல்லது வீரக்கோன் கொலையுண்டு போயிருந்தால் என்று நினைத்துப் பார்க்கவே அவருக்குப் பயமாகஇருந்தது.

வீரக்கோனும் மற்றைய தொழிலாளர்களும் முன்பு போல் துள்ளிக் குதிக்க இனிமேல் இடம் இராது. ஒரு சமூகமான உறவைத் தன்னேஞ்சு ஏற்படுத்திக்கொள்ள இந்

நிகழ்ச்சி ஏதுவாக இருக்கப் போகிறது - என்பதையிட்டு மகிழ்ந்தார். அவர்களைத் தனது கைக்குள் போட இது நன்றாக உதவப்போகிறது. 'எதற்கெடுத்தாலும் மேலிடத் துக்கு முறையீடுகளை அனுப்பி எனக்குத் தொல்லில் கொடுத்த இவர்களுக்கு இது நல்ல பாடம். எனது சொந்த அலுவலுக்காக ஒரு தொழிலாளியையும் உபயோகிக்க முடியாமல் இருந்த சூழ்நிலை இனிமேல் இருக்க முடியாது. இந்த நிகழ்ச்சியை எனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த இன்னும் ஒரு வேலை செய்யவேண்டும். அதன் பின்...? எனக்குத் தொழிலாளர் பிரச்சினையிராது...'

தியாகராசா சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு நேராக வாடிக்குள் சென்றார். இந்த வாடிக்குள் இது நாள்வரை அவரின் பாதங்கள் பட்டதே கிடையாது. தொழிலாளர்களைவரும் எழுந்து நின்றனர்; கர்ணேவி சைத் தவிர மற்றைய தொழிலாளர்களைவரும் நின்றனர். வீரக்கோனின் அருகில் கென்று தியாகராசா சிங்களத்தில் மிகவும் அடக்கமாகப்பேசினார்.

'(வீரக்கோன் நான் எல்லாம் கேள்விப் பட்டேன். நான் இங்கு இவ்வாதபடியால்தான் இல்லாவும் நடந்து விட்டது. ஜர்மக்களோடு அதுவும் கசிப்பு வியாபாரம் செய்யும் முரட்டு மனிதர்களோடு பகையேற்படுமளவுக்கு உனது பிரச்சினை வளர்த்திருக்கக் கூடாது. இனிமேல் நாங்கள் இங்கு பாதுகாப்பாக இருக்க முடியாத ஆபத்து வந்து விட்டது உன்னும். உன்னை இந்த விஷயத்தை வைத்தே மேலிடத்துக்கு அறிவித்து உன்னைத் தற்காலிக வேலை நீக்கம் செய்யமுடியும். ஆனால், நீ குடும்பஸ்தன் என்பதை நான் அறிவேன். அதனால் அப்படிச் செய்யப் போவதில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகக் காடுகளில் வாழ்பவர்கள். உங்களின் பிரச்சினை எனது பிரச்சினையும் தான். உன்னைத் தாக்கியவங்கள் மீது வழக்குத் தொடுத் தால் உனக்கு மேலும் பிரச்சினைகள் வரும். அதுதான் நீ என்னேடு புறப்பட்டு வா. எனக்குத் தொரிந்த இன்றி

பெக்டர் ஒருவர் பொலிஸ் ஸ்டேசனில் இருக்கிறார். அவர் மூலமாக உன் எதிரிகளை எச்சரித்துவிட்டால் நாங்கள் சற்று நிம்மதியாக இருக்கலாம்)'' என்று அவர் பேசிய வார்த்தைகளில் கட்டுண்டு வாய்ப்பினாற்று நின்றனர் அனைவரும். வீரக்கோன் எதுவித மறுப்புமின்றி சேட்டைத் தூக்கி மாட்டிக் கொண்டு அவரின் பின்னால் நடந்தான்.

* * *

தியாகராசாவைக் கண்டதும் இன்ஸ்பெக்டர் உடனே தனது அறைக்குள் வரவேற்று முன்னால் இருந்த கதிரையைச் சுட்டிக் காட்டினார். அவர் அமர்ந்து கொண்டார். வீரக்கோன் அறையின் சுவர் ஓரமாகச் சற்று விலகி நின்றன.

“What's the trouble Mr. Thiagarajah? (என்ன பிரச்சனை...)?”

“This fellow was brutally assaulted by..... (இவன் இந்தனார்க் காடையர்கள் சிலரால் மிருகத் தனமாகத் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவனுக்கும் சிலதொடர்புகள் காரணமாகப் பிரச்சினைகள் பெறிதாகி இருந்தமையால் இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக வந்து விட்டது. அத்துடன் இவனுடைய பிரச்சினையில் வழக்குத் தொடுக்கும் நோக்கம் எமக்கில்லை. எனக்கு நீங்கள் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால் நான் இங்கு இருக்கும் வரைக்கும் கூடாரத்துக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் பிரச்சினை வராமல் இருப்பதற்காக அவர்களை எச்சரித்து விட வேண்டும். அந்த உதவி செய்தால் போதும்)’’

“I can do that but better to leave the place as early as possible.” (நான் அதைச் செய்கிறேன். ஆனால், எவ்வளவு கெதியில் அந்த இடத்தை விட்டு போகமுடியுமோ அவ்வளவு கெதியில் போய் விடுவேன். நீங்கள் சொல்லும் விபரங்களைப் பார்த்தால் நீங்கள் மாட்டியிருக்கும் பேர்வழிகள் ரொம்பவும் பிரச்சினைகளியவர்கள், சரி நீங்கள் போய் வாருங்கள்.)’’

வீரக்கோன் கொடுத்த விபரங்களில் பொனிஸார் கூடா ரத்தில் வந்து அட்டகாசம் புரிந்தவர்களை ஒருநாள் வொக்கப்பில் வைத்திருந்துவிட்டு எச்சரித்து விடுதலே செய்தார்கள்.

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின் தொழிலாளர்கள் கணமுடித்தனமாகத் தியாகராசாவை விசுவாசிக்கத் தொடங்கினர்-முதியான்சேயைத் தவிர.

* * *

தியாகராசா அன்றைய கடிதங்களை ஒவ்வொன்றுக்குப் பிரித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவற்றில் ஒரு கடிதத்தில் தியாகராசாவின் வேலைகளைப் பரிசோதனை செய்வதற்காக நாளைக் காலை சுப்பிரின்டன் வருவதாக எழுதப் பட்டிருந்தது. மாதமொருமுறை இப்படித் திலாவையாளர்களைப் பரிசோதனை செய்வார்கள். பரிசோதனையின் முக்கியத்திலும் பார்க்க அதனால் கிடைக்கும் பிரயாணச் செலவுப் பண்டத்தையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டும் சில சுப்பிரின்டன்கள் இந்தப் பரிசோதனைக்கு வருவார்கள். நாளைக்கு வரப்போரும் சுப்பிரின்டன் தியாகராசாவுக்கு நன்கு பழக்கமானவர். அதனால் அவரின் குணவியல்புகளை நன்கறிந்து வைத்திருந்தார். ஒரு நில அளவையாளரினால் ஏதாவது காரியம் பெறவேண்டுமாயின் (அதாவது எந்தெந்தப் பொருட்களை இலவசமாக அந்த நில அளவையாளரிடமிருந்து தட்டிக் கொண்டு போகமுடியுமோ) முதலில் பரிசோதனைக்காக வருவதற்கு ஒரு கிழமைக்கு முன்ப தாக இரண்டு மூன்று கடிதங்கள் காரசாரமாக அவரின் காரியாலயத்திலிருந்து வரும். நில அளவையாளர் விழிப்பிதுங்க நிற்கும் வேளையில் பரிசோதனைக்காக அவர் வருவார். அவர் வந்த நோக்கங்கள் நிறைவேறியதும் நில அளவையாளரைத் தேற்றிவிட்டு, இனிமேல் இப்படித் தவறுகள் விடக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டுப் போவார். அவரின் கார் டிக்கியிலோ, ஜீய்யிலோ, மரக்கறி வகை

களோ, மீனோ, தேங்காய்களோ, தென் போத்தல்களோ இருக்கும். அத்தகைய குணவியல்பு கொண்ட அவரைச் சமாளிப்பது லேசான காரியமல்ல என்பது தியாகராசா அறியாததல்ல.

“(தியாகராசா எனக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு பிரமாதமாக ஒன்றும் தேவையில்லை. இடியப்பழும் ஒரு கறு யும் போதும்)’’ என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார். அவர் ஒரு கறியென்று சொல்வது கோழி இறைச்சிக் கறியைத் தான் என்பது அவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

தியாகராசா ரவீந்திரரீஸ் அழைக்கிறார்.

ரவீந்திரன் நாளைக்குச் சுப்பிரின்டன் வாரூர். கோழிக் கறி நல்லாகச் சமைக்கவேணும். உனக்கு வடிவாகச் சமைக்க ஏலாட்டி வாடியிலை இருந்து சிற்றம்பலத்தை அல்லது தியோனிசைக் கூப்பிடு துணைக்கு. சரியாகப் பதி ஞான்டாசைக்கெல்லாம் முடிச் சுப் போடவேணும். காலனம் ஃபீல்ஸ் இன்ஸ்பெக்ஷனுக்கு நாங்கள் வேண்டும் யிர இடத்துக்கு என்னேடை வாரூர். அங்கத்தையில் அலுவல் முடிஞ்சு பன்னிரண்டுக்கிண்டையிலை திரும்பி வருவார். வாடியிலை போய் சிரிபாலாவை வரச்சொல்லு.

சிரிபாலா வந்து மாத்தயா என்று முன்னால் நின்றார்.

“(நீ பி. எஸ் கொலனியில் போய் நல்ல பதமான சேவலாகப் பார்த்து வாங்கி வா. இதை வாங்கி வந்து விட்டுக் கதுருவெலையில் போய் ஒரு போத்தல் தென்னஞ்சாராயம் வாங்கி வர வேண்டும். இதோ போத்தலும் காசும்)’’ என்று நீட்டினார் தியாகராசா.

அந்தப் பெரிய மனிதரின் வயிறு குளிர்ந்து அதன் பின்னால் மனம் குளிர்ந்தால் ஏதாவது நல்லதாகத் தியாகராசாவின் குறிப்பேட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதிவிட்டுப்

போவார். இது தியாகராசாவின் கடந்தகால அனுபவம். 'நக்குண்டார் நாளிழந்தார்' என்பது பொய்யாகுமா?

* * *

காலை ஏழுமணிக்கே ஜீப் அந்தப் பாதையில் இரைந்து கொண்டு வந்தது. தொழிலாளர்களைவரும் வெளிக்கள் வேலைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகி நின்றனர். கண்ணுடிப் பெட்டியை ஒருவனும், உருக்குச் சங்கிலி, உயரத்தடிகள், பாரிய குடை என்பனவற்றுடன் தயாராகி நின்றனர்.

சுப்பிரின்டன் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கியதும் தியாகராசா அவரின் முன்பாக வந்து “குட்மோர்னிங் சேர்” என்று வரவேற்றரூர். சுப்பிரின்டனின் பின்னால் அவரின் ‘டாக்கு மென்ட் பாக்’ கைச் சுமந்து செல்ல ஒரு கூலியான். ஜீப் டிரைவர் இறங்கித் தொழிலாளர்கள் தின்ற இடத்தை நோக்கிச் சென்றுன். கூடாரத்துக்கு வந்ததும் தொப்பி யைக் கழற்றி மேசையில் வைத்துவிட்டுக் கைக்குட்டையினால் முகத்தைத் துடிட்டதுக் கொண்டார் சுப்பிரின்டன். காலை வேளையில் இப்படி வியர்த்துக்கொண்டது அவருக்கு வயோதிப்பந்தை குாபக்குடியது. சுமங்க முடியாமல் சுமந்து கொண்டு வந்த தனது டட்டீல் அவருக்கென வைக்கப்பட்டிருந்த கிழரயில் சாத்திக்கொண்டு சிகரட் கேசினி ருந்து சிகரட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தார். குடான் கோப்பியைக் கொண்டு வந்து வைத்தான் ரவிந்திரன். களைப்புக்கு இதமாக இருந்தது.

“(கூடாரத்தில் பார்க்க வேண்டியவற்றைப் பிறகு கவனிக்கிறேன். இப்பொழுது வெளிக்களைப்பரிசோதனைக்குப் போவோமா?)” என்றார் சுப்பிரின்டன்.

கதுருவெலையில் தனியார் காணியோன்றின் ஒரு பகுதியை அரசு தேவைக்காக எடுப்பதற்காகத் தியாகராசா விடம் அளவைக்கு வந்திருந்தது. இந்த அளவை சம்பந்தமான பரிசோதனைதான் நடக்க இருந்தது. அளவைக் கண்டு

ஞாடியை முக்காலியில் சரிசெய்துவிட்டுத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடியினால் சிரிபாலா பிடித்திருந்த உயரத்தடியை நோக்கினார் சுப்பிரின்டன். தியாகராசா குறிப்பேட்டுப் புத தகத்தில் பதிவு செய்துகொண்டிருந்தவற்றைச் சுப்பிரின்டன் வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அவரிடம் கொடுத்தார். சுப்பிரின்டனுக்கு வேலையிலிருந்த அக்கறையிலும் பார்க்கச் சூலீகரிக்கப் போகும் காணிச் சொந்தக்காரருடைய வீட்டின் முன்புறமாக, முதிர்ந்து, பட்டுப்போயிருந்த முதிரை மரம் கவனத்தை ஈர்த்தது. அளவைக் கண்ணுடியருடில் நின்ற தியாகராசாவைச் சுற்றுத் தொலையில் அழைத்துக்கொண்டு தொழிலாளர்கள் கேட்க முடியாத அளவு தூரத்தில் போய் தனது விருப்பத்தை வெளியிட்டார்.

தியாகராசா சிந்தனையிலாழ்ந்தார். சுப்பிரின்டனின் எண்ணத்துக்குப் பணிய மறுத்தால் அவரின் கழகுக் கண்களுக்கு இலக்காகிக் ‘கைபட்டால் குற்றம், காலபட்டால் குற்றம்’ என்று எல்லாவற்றிலும் தவறுகளைத்தான் பூதக் கண்ணுடி பிடித்துத் தேடுவார். அவரைத் திருப்திப்படுத் தினால் நான் மேவிடத்துக்கு அனுப்பும் விண்ணப்பகளைச் சிபார்சு செய்வார். வசதியான இடங்களுக்கு இடமாற்றும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். தலையிடி கொடுக்கும் தொழிலாளியை உடனே மாற்றி விடலாம். இப்படிப் பல-

தியாகராசா அவரின் விருப்பத்தைச் செயலாக்கத் தந்திரம் ஒன்றைக் கையாண்டார். தொழிலாளர்களும் இப்பொழுது தன்னுடைய வாக்கை வேத வாக்காகக் கருதும் நிலையில் இருப்பதால் எல்லாம் காதகமாகவே பட்டது.

அளவைக் கண்ணுடியை முக்காலியில் சரிசெய்துவிட்டுத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடியைக் காணிக் சொந்தக்காரரின் வீட்டுக்கு நேராகந் திருப்பினிட்டு உதடுகளை விதுக்கிய வரலு புத்தகத்தில் ஏதோ ஏழுதிக் கொண்டார். அந்த அப்பானிச் சொந்தக்காரர் அப்பொழுதுதான் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தவர், தியாகராசாவின் மூக்காவனையைக்

கண்டு ஏங்கியவராகி ஓடோடி முன்னுக்கு வந்தார். சூப் பிரின்டன் ஜீப்பில் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டுவிட்டார். காணிச் சொந்தக்காரருக்கு அதுவும் கலவியறிவு இல்லாத அம்மனிதருக்கு அரசாங்க உத்தியோகத்தர் என்ற பட்டத்தைச் சுமந்து நிற்கும் தியாகராசா பூமியில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவராகத் தெரியவில்லை. அளவுக்கு மிஞ்சிய பயபக்தியோடு விசாரித்தார்.

தியாகராசா எதுவும் பேசாமல் குறிப்பேட்டுப் புத்தகத்தில் ஏதோ எழுதியவாறு அளவைக் கண்ணுடியைச் சூட்டிக் காட்டினார்.

வீட்டைத் தகர்த்தெறியப் போகும் பிரங்கி போவதாரதிருஷ்டிக் கண்ணுடியின் குழாய் வீட்டைச் சூட்டிக் காட்டியது.

அப்பொழுதே அம்மனிதரின் உள்ளம் தகர்ந்து போய் விட்டது. “(வீடு உடைக்க வேண்டி வரும்)’ என்று இரத்தினச் சுருக்கமாகச் சிங்களத்தில் சொல்லினிட்டு மண்டும் ஏதோ கடமையைச் செய்யவேண்டும் பிறந்த வன் என்பதுபோல் வேலையில் ஈடுபட்டார். காணிச் சொந்தக்காரருக்கு இடு விழுந்தது. தியாகராசாவிடம் ஆழாக் குறையாக மன்றாட விடு இடுக்காமல் செய்ய முடியாதா எனக்கேட்டார்.

மரநிழல்களில் குந்தியிருந்த தொழிலாளர்களுள் சிரிபாலாவும் முதியானசேயும் ஏதோ பேசிக்கொள்ளனர். சோமபாலா அவர்கள் பக்கமாகச் சென்று—

“(பேசாமல் இருக்க மாட்டார்களா?)” அவர்கள் கிசுகிசுத்த குரவில் “(கங்காணம்! இந்த அப்பாவிச் சிங்களக் குடியானவனுடைய வீட்டை இடுக்கைச் சொல்கிறோ ஜயா இந்த ‘ஸ்வனில்’ அளக்கப் போவது போலக் கண்ணுடியைத் திருப்பிவிட்டு இப்படிச் செய்யலாமா. கங்காணத்தினுடைய சொல்லைத்தான் ஜயா கேட்பாராயிற்றே. கொஞ்சம் சொல்லி அந்த மனிதருக்கு உதவி செய்தால் என்ன?)” என்றுன் முதியானசே.

“உங்களுக்கேண் இதைப்பற்றிய கவலை, இது உன்னுடைய பிரச்சினை இல்லையே” என்று சோமபாலா சொல்லும்போது தியாகராசா சோமபாலாவை அழைத்தார். உயரத்தடி பிடித்திருந்த உக்குபண்டாவைச் சற்று விலகி நிற்கச் சொல்லி உத்தரவிட்டார். கண்ணுடியின் திசை முதிரை மரத்தைப் பார்த்து நின்றது. மீண்டும் ஏதோ கணக்குப் போட்டு பார்த்துவிட்டு—

“இந்த மரத்தை வெட்டினால் ஒரு மாதிரிச் சரிக்கட்டலாம் போல இருக்கிறது. உங்களுக்காகவே இந்த உதவியைச் செய்திருக்கிறேன்” முதியான்சேயின் காதுகளில் இந்த வார்த்தைகள் விழுந்தபோது, பொத்துக்கொண்டு வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான். அந்த அப்பாவிமனிதர், தியாகராசா ஏதோ பெரிய உதவியொன்றைத் தனக்குச் செய்து விட்டார் என்ற நினைப்போடு மரத்தைத் தறிப்பதற்குப் பூரண சம்மதம் தெரிவித்தார்.

“சோமபாலா! இந்த மரத்தை தறித்து கப்றியேல் பாஸ்ஸானுடைய வீட்டுக்குக் கொண்டுபோக வேண்டும். மாட்டு வண்டிதான் பிடிக்கவேணும்.. எல்லாரிடமும் சொல்லி நாளைக்கே தறித்து விடவேண்டும். சுப்பிரின்டன் ஜயாவுக்குத் தேவை”

*

*

*

அன்று பின்னேரம் வாடியில் ஒரே கருத்துப் பரிமாறலாக இருந்தது. தியாகராசாவின் தலையீட்டினால் தனது சொந்தப் பிரச்சினைகள் தளர்ந்து போயிருந்தமையால் கீரக்கோன் சற்று அமைதியாக இருந்தான். நாளைக்கு மரம் வெட்ட வரச் சொன்னதில்தான் எல்லாம் தொடங்கிறது.

“(சுப்பிரின்டன் மரம் தேவையென்றால் காசு கொடுத்து வாங்க என்ன வக்கில்லர் மல் போயிற்று?)” என்றுள்ள உக்குபண்டா.

“(என்னவோ... சேவயர் ஜயா எனக்குச் செய்த உதவிக்காக நான் நாளைக்கு வெட்ட வருகிறேன். சுப்பிரின்டனுக்குப் பயந்து அல்ல)’’ என்றுள்ள வீரக்கோன்.

‘‘உப்படித்தான் எங்களைக் கைக்குள் வகையாக மாட்டுக் கொண்டு வேலை வாங்குவது. எனக்கு உண்ணமயிலேயே நெஞ்சில் ஏதோ வருத்தம் இருக்கிறது. இருமல் வந்து துப்பும் போது இரத்தமும் போகிறது. நான் சொன்னால் நம்பப் போகிறோர்களா? வேலைக்குக் களவு செய்கிறேன் என்பார்கள்)’’ என்றுள்ள தியோனிஸ்.

‘‘தமிழில் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. இருல் போட்டுச் சுரு பிடிக்கிறது- என்று. அதுபோலத்தான் சேவயர் ஜயா வீரக்கோனின் சாட்டில் எங்களை வலை போட்டிருக்கிறோர். இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு துணிவோடு இந்த வேலையைச் சொல்லி விடுவரா சோமபாலாவிடம்)’’ என்றுள்ள சிற்றம்பலம்.

‘‘(ஏன் நாங்கள் எல்லோருமாக இது எங்களுடைய வேலை இல்லை என்று சொல்லுவோம். அப்படியில்லை என்று செய்யச் சொன்னால் நாங்கள் ‘பெட்டஷம்’ எழுதிப் போடுவோம், பூனியலுக்கும் அறிவிக்கிறது)’’ என்றுள்ள முதியானசே.

‘‘(‘பெட்டஷன்’ எழுதிலும் அது சுப்பிரின்டனுக்குத் தானே போகும். அவர் என்ன செய்வார் என்று உனக்குத் தெரியாதா? பூனியலுக்கு அறிவித்துச் சுப்பிரின்டனுக்கெதிராகக் கிளம்பியவர்கள் என்ற பெயர் சூட்டப் பட்டால் எந்த நில அளவிலுமாளரிடம் நிம்மதியாக இருப்பது. எல்லோரும் ஓட ஓட வீரட்டிக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள்)’’ என்றுள்ள அனுபவசாவியான சோமபாலா. தலை நிமிர்ந்து நிற்கவேணும் என்ற ஆசை அவனிடமும் என்றே ஒரு நாள் இருந்திருக்கிறது என்பதையும் காலப் போக்கில் வழுக்கிக் கொண்டு நிரோட்டத்தோடு போய் விட்டான் என்பதையும் அவனின் வீரக்ஞியான வார்த்தைகள் உணர்த்தின.

அத்தியாயம் பதினாறு

ரவிந்திரன் கடந்த மூன்றுடை மாதங்களாகு வீட்டைப்பற்றிய சிந்தனையைக் கொண்டிருந்து கழற்றிவிட்டிருந்தான். இடைக்கிடை தாயின் கடிதங்கள் வரும். வேலையை விட்டுவிட்டுச் சாவதானமாக ஓரிடத்தில் போயிருந்து படிப்பான். சிந்தனைகள் சிறகடித்துச் செல்லும். அவனின் தாயின் முகமும், அவனது அண்ணனின் பிள்ளைகளின் முகங்களும் மிகவும் அருகே வந்து நின்று சிரிப்பன் போவிருக்கும். நாலாபக்கங்களிலும் சமூன்றடிக்கும் காற்றேரும், காட்டுமரங்களோடும் அவனின் சிந்தனைகள் சிறைவற்றுக் கொண்டிருந்தன. அவன் சென்ற மாதமும் சம்பளமெடுத்தவுடன் ஊருக்குப் போய் வரலாம் என நினைத்திருந்தான். அவனை வீட்டின் வாசற்படியே மிதிக்கக்கூடாதெனக் கட்டளையிட்ட அவனது அண்ணன் நாகவிங்கம் அவனை வாசலிலேயே வைத்து விரட்டி அமத்தால் என்ன செய்வது என்ற சிக்கலான பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமையால் ரவிந்திரனால் தாயின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற முடியாதிருந்தது. அவன் தனது சிந்தனைகளைத் தன்றுடனே கூந்தது கொண்டிருந்தான்.

அவன் கூடாரத்தின் பின்புறமாகவள்ளு நிலத்தைத் துப்புரவு செய்து தக்காளி, யெண்டி, கத்தரி ஆகியன பயிரிட்டிருந்தான். பின்னேரங்களில் மட்குடத்தில் வாய்க்காலில் தன்னைரை நிரப்பி வந்து மரங்களுக்கு வார்ப்பான். அவனின் முயற்சி விண்போகவில்லை. அந்தப் புது நிலத்தில் அவை செழித்து வளர்ந்திருந்தன. அவன் சுற்றுக் கவனக்குறைவாக இருந்து விட்டால் குரங்குகள் கத்தரிப்பிஞ்சுகளையெல்லாம் பிட்டது நாசமாக்கிவிடும். அவனுக்குக் கூடாரத்தில் வேலை முடிந்தால் எஞ்சியுள்ள பொழுது போக்கும் இந்த மரங்களைச் சுடிகளோடு போய் விடும். அவனின் மனதிலெழும் சிந்தனைகளுக்குக் கடிவா

ஓம் போட இந்த பொழுது போக்கு அவசியமாகவே இருந்தது. தியாகராசா ஊருக்குப் புறப்படும் நாட்களில் அவரின் பிரம்புக் கூடையில் மரக்கறிவகைகள் நிறைந்திருக்கும்.

ரவீந்திரன் தண்ணீருற்றி வளர்த்த மரங்களும், செடிகளும் இவ்வாறு காய்களிகள் சமக்க நிற்பதைப் பார்த்து விட்டுத் தியாகராசா மனதார அவனைப் பாராட்டினார். வாடிக்கு ஒரு சமயம் கத்தரிக்காய்களையும், வெண்டிக்காய்களையும் ரவீந்திரன் பிரம்புக்கூடையொன்றில் இட்டுச் சென்ற போது தியாகராசா அப்பொழுதுதான் கிளப்பினிருந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

“ரவீந்திரன்!” என்று உரக்கவே கூப்பிட்டார்.

“என்ன சேர்!”

“உதென்ன கூடையிலை கொண்டு போரும் வாடிக்கு”

“அதுசேர் கொஞ்சம் மரக்கறி அவங்கள் சமைக்க ஒரு கறியுமில்லை, காசுமில்லை, ஏதாவது வாங்கிறதுக்கு என்டாங்கள். அதுதான் கொண்டுபோய்க் குடுப்பம் என்னு...”

“ரவீந்திரன் உந்தப் பழக்கத்தை மட்டும் வைக்கக் கொள்ளாதத் தீவங்கள் ஏதோ தங்களுடைய பாட்டைப் பாப்பங்கள் அவங்களிட்டை ஒரு நாளும் காடிராது. சம்பளமெடுந்தவுடன் தட்டிப்புடலாகச் செலவழிப்பினம். இருபதாம் திகதியோடு வாடியிலை ஒரு நேரச் சாப்பாடுதான் நடக்கும். உவங்கள் வழு சோம்பேறியன்...”

“ஏன் உள்ளைப் போவ அவங்களும் இங்கால் பக்கத் திலை ஏதையேன் பயிடிட்டிருக்கவாய், அதுக்குப் பஞ்சி, நீகொண்டுபோய் உள்ளைவை, நான் நாளைக்கு ஊருக்குப் போறன், கொண்டுபோகவாய்.”

ரவீந்திரன் அவரின் சொல்லை மீறி எதுவுமே பேச வில்லை.

அவன் பிரம்புக்கூட்டையைத் திரும்பவும் கூடாரத்தி
னுள் கொண்டுபோய் வைத்தான்.

* * *

ரவீந்திரன் கடந்த முன்று மாதங்களில் ஒற்றைச் சொற்களாகச் சிலவற்றைச் சிங்களத்தில் ஏனைய தொழிலாளர்களோடு பேசக்கூடிய அளவுக்கு முன்னேறியிருந்தான். அவனின் மனேஞ்சிலை எவ்வளவோ தூரம் மாறிவிட்டது. சிங்களவன் என்றால் எதிரி என்ற மனேபாவம் அவனிடமிருந்து விலகியிருந்தது. அவர்களோடு ஒன்றாக வாழ்ந்து அவர்களின் சுமைகள், சந்தோஷங்கள், துக்கங்கள் என்பனவற்றில் குராவு பங்கு கொண்டபோது அவர்கள் உள்ளத்தால் எவ்வளவோ நல்ல மனிதர்களாகத் தெரிகிறார்கள். அவர்களின் பலவினங்களும், பலங்களும். அவனுக்கு விளங்கின. அவர்கள் சாதாரண தமிழ்த்தொழிலாளியை வெறுக்கிறார்களா? ஒரு உக்குபண்டாவும் ஒரு தியோனிசும் அவனுக்கு எதிரிகளா? அவனின் மனம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. அவன் காய்ச்சலாகக் கிடந்தபோது ஏதோ கசாயம் காய்ச்சிவந்து தந்தானே—வீரக்கோன், அவன் எதிரியா? உள்ளத்தால் உயர்ந்து, இந்தச் சட்டைகளும், வேழங்களும் கழுன்று உண்மையான சொருபம் தெரிந்தபோது, மார் எதிரி, எது எதிரி என்பது புலனுயிற்று. வகுப்புவாதம் ஒரு வேஷம் தான்—அது உண்மைத்தோற்றமல்ல.

அன்று காலையில் தியாகராசா ரவீந்திரனுக்குச் சம்பளம் கொடுத்திருந்தார். தியாகராசா மத்தியானச் சாப்பாடு முடிந்ததும் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டார். ரவீந்திரன் அருகில் வந்து நின்று—

“சேர்! நான் ஒருக்கால் ஊருக்குப் போட்டு வரப்போறன். சிற்றம்பலமும் ஊருக்குப் போகுதாம். சேர்ந்து போகலாம் சேர்.”

“சரி நல்லாப் போட்டு வாவன், எத்தனை நாள் வீவு எடுக்கப் போருய்து?”

“ஒரு நாலு நாள் போதும்”

“அதுசரி சிற்றம்பலம் கதுருவெலை மட்டும்தானே உண்ணேலை வரும். அங்காலை நீ போவியே”

“ஓம். சிற்றம்பலம் பஸ்ஸில் ஏத்திலிடுறைன் என்ன சொன்னது”

“சரி... காசைக் கவனமாகக் கொண்டுபோ. பிக் பொக்கற் பஸ்ஸிலை ஏறேக்கை அடிச்சுப் போடுவாங்கள்”

தியாகராசாவுக்குச் சமைக்கும் பொறுப்பும் கூடாரக் காவலும் உக்குபண்டாவிடம் விடப்பட்டிருந்தது. ரண்டிதி ரன் நிம்மதியாகப் போய்வரலாம். என்றாலும் உக்குபண்டா சில சமயங்களில் கள்ளச்சாராயம் குடிக்கப் படுப்படும் நேரங்களில் குரங்குகள் கத்தரி. வெண்டிக் கெடி களைப் பாழாக்கிவிடும் என அஞ்சினுன் ரவீந்திரன்,

மீண்டும் மீண்டும் தனக்குத் தெரிந்த சிங்காத்தில் உக்குபண்டாவிடம் கூறிவைத்தான்.

* * *

சிற்றம்பலரும், ரண்டிதிராஜும் பத்துமணிக்கே கதுருவெலைக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

“அன்னை! நான் அம்மாவுக்கு ஒரு சீலை வாங்க வேணும். எந்தக்கடையிலை போய் வாங்குவதும்”

“இஞ்ச சரியான விலை சொல்லுவாங்கள். யாழ்ப்பானத்தில் போய் வாங்கன்”

“எனக்கு இந்தச் சீலைகளைப் பற்றி ஒண்டும் தெரியாது. நீங்களெண்டால் பார்த்து வாங்குவியள்”

“அப்ப அந்த காலில்டோசில பாப்பம்”

நாற்பத்தைந்து ரூபாவுக்கு ஒரு கைத்தறிச் சேலையைச் சிற்றம்பலத்தின் சிபாரிசில் வாங்கினான்— அப்போது ‘சித்தப்பா’ என்று நாகலிங்கத்தின் குழந்தைகள் கூப்பிடுவது போவிருந்தது. இரண்டு தயிர் முட்டிகளும், அருகில் இருந்த பியிரி ஹோட்டலில் ‘கண்டோஸ்’ சொக்கிலேட், பிஸ்கற் ஆகியனவும் வாங்கிக் கொண்டான்.

“ரவீந்திரன் நீ உந்த பஸ்ஸிலை ஏறித் தம்புல்லையில் இறங்கி மறுகா அநுராதபுரத்துக்கு பஸ் எடுக்கவேணும். தம்புல்லையில் இறங்க மறந்திடாதை. அநுராதபுரம் போனு மறுகா ரயில்ல போகத் தெரியுந்தானே”

‘சரியன்னை போட்டு வாறன்’

மட்டக்களப்பு பஸ்ஸை எதிர்பார்த்து நின்றூன் சிற்றம்பலம்.

ரவீந்திரன் ஏதோ தனக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தின் உதவியோடு அநுராதபுரம் புகையிரத நிலையத்தை வந்த டைந்தான். நாலு மணிக்குப் புறப்படும் உத்தரதேவி போய்விட்டது. இனி மெயில் வண்டி இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத் தாங்கி வழிய வரும் வரைக்கும் அவன் அங்கு தவம் கிடக்க வேண்டும்.

வாங்கொன்றில் குட்கேசை வைத்துவிட்டு நீட்டி நிமிர்ந்து பிளாட்பாரத்திலிருந்த வாங்கில் படுத்துவிட்டான்.

அத்தியாயம் பதினேழு

ரவீந்திரன் மல்லாகம் ஸ்டேசனில் இறங்கிய பொழுது காலைவெயிலின் ஒளிக்கிரணங்கள் பனை வட்டுக்களில் படியத்தொடக்கிவிட்டன. பிளாட்பாரத்தைத் தாண்டி ரேட்டில் கால்களை வைத்தபோது சொந்த வீட்டு முற்றத்தில் மிதிப்பது போலுணர்ந்தான். அவனின் கண்களை விட்டகன்றிருந்த காட்சிகளையும், மனிதர்களையும் மீண்டும் பார்க்கும்போது உள்ளத்தில் புதுமையும் நிறைவும் பெறுகின்றன.

வல்லிபுரத்தின் தேநீர்க்கடை திறந்திருக்கிறது, முன் வூல் போடப்பட்ட வாங்கில் வந்தமர்ந்து கொண்டான்,

“என்ன தம்பி! கண நாட்களாய் இந்தப் பக்கமில்லை, ஏதோ பயணத்தாலை வாழும் போல இருக்கு”

“ஓமண்ணை! எனக்கொரு பிளேஸ் ல தாருங்கோ”
வித்தளைப் பேணியில் கடகட வெனச் சத்தம் கேட்ட
கிறது. கட்சுடக் கிளாசில் வார்த்து நீட்டுகிறார்.

அவன் சேட்டின் பொக்கற்றில் இருந்த ஜந்து குபா
நோட்டை மேசையில் வைக்கிறான். டொபி போத்தல்
களுக்கிடையில் செருகியிருந்த அன்றய தினசரி பேப்
பரை எடுத்துக் கொண்டு...

“இதுக்கும் சேர்த்துக் காசு எடுங்கோ” என்றான்
ரவீந்திரன்.

—பேப்பர் வாங்கிப் படிக்கிற அளவுக்கு..... வல்லி
புரம் சிந்தனை செய்தவராகி மிகுதிப் பணத்தைக்கொடுக்
கிறார். அவனைச் சில காலத்துக்கு முன் இப்படிப் பேப்பரை
எடுத்த போது விரட்டியடித்ததை வல்லிபுரம் மறந்திருப்
பார். ஆனால் ரவீந்திரனே.....?

அதனால்தான் இன்று தலை நிமிர்த்து அந்தப் பாதை
யில் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

* * *

ரவீந்திரன் படலையைத் திறக்கக் கூக்கை உயர்த்திய
போது அவனின் தெஞ்சம் ஏனோ பட்படத்தது. அவனின்
அண்ணன் என்ன சொல்வானோ? இதுவே சிலசமயம்
அவன் கடைசியாகச் சுந்திக்கப் போகும் சுந்தரப்பமா
கவும் போய்விடாம். தாயின் வேண்டுகோலை நிரா
கரித்து ஊருக்கு வராமலே நிரந்தரமாக அவன் அங்கு
நின்றுவிட முடியாதிருந்தது அவன்தாய்மீது வைத்திருந்த
பாசத்தின் பலவீனமே.

படலையின் இரும்புக் கொழுவியைத் திருப்பிக் கீழே
விட்டபோது நெஞ்சை அதிரச்செய்தது. படலையைத்
திறந்தபோது பாக்கியம் விளக்குமாறினால் முறறத்தைக்
கூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா”

விளக்குமாறைக் கீழே போட்டுவிட்டு இடுப்பில்
கூத்தைய மூண்டுகொடுத்து மீமிகுகிறான் பாக்கியம்.

அவளின் கைகள், தால்கள், கண்கள், இதயமெல் லாம் அக்கணப் பொழுதில் இயக்கமற்று நின்றுவிட்டு மீண்டும் இயக்கம் பெறுகின்றன. அவளின் கண்களைப் பற்றி அவருக்கே சந்தேகமாக இருந்தது.

ரவீந்திரன் குட்கேஸ், தயிர்முட்டிகள் இரண்டு கை களிலும் ஏந்தியவாறு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

பாக்கியம் சில சமயங்களில் விழுந்தையில் முந்தாணச் சேலையை விரித்துவிட்டு மத்தியானச் சாப்பாட்டின் பின் கண்ணயர் ந்திருக்கிறார்கள். அப்படியான நேரங்களில் சில சமயம் ரவீந்திரன் ‘அம்மா எனோய்!’ என்று கூப்பிடுவது போல் கேட்கத் திடுக்குற்று எழுந்து—நடந்தது கனவு தானென்று கண்ணேரத்தைத் துடைத்துவிட்டு மீண்டும் படுத்திருக்கிறார்கள்.

இதுவும் அதுபோல் கனவல்லவே! ரவீந்திரன் புன் சிரிப்போடு முன்னால்வருவதை இமைகொட்டாது பார்த்து நின்றார்கள்.

‘எட தம்பி ரவி... இப்பதானே வாருய்?’

அவளது கண்களில் இலேசாகக் கண்ணீர் நிறைந்து கொண்டு வந்தது— அது கவலையினாலா அல்லது சூரிப்பிலா?

‘அம்மா நானென்னை இங்கை வாறது அண்ணருக்குப் பிடிக்குமோ தெரியாது’

‘போடா அவன் ஆர்? உன்றை கொண்ணன் தானே! நீ இப்பிடி அவன் பேசிப் போட்டானென்டு வராமல் நின்டிருக்கப்படாது. கொய்யாவைப் போல நீயும் ரோசக்காறன்தான். வா... இரு கொண்ணன் லோன்றிக்குப் போற்றென்டு போட்டான். இப்ப வருவான். பிளையள் நித்திரையாலை எழும்பிவிட்டுதுகளோ தெரியாது! திலகவதி குசினியில் வேலையாக நின்றார்கள். ரவீந்திரன் வெளியே இருந்த கட்டிலில் குட்கேசை வைத்துவிட்டு உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டான். பாக்கியம் கூடாது! போய் தேநீர் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள்.

“ரவி! இந்தாதேத்தண்ணியைக் குடி. என்ன நல்லாக காய்ஞ்சு கறுத்துப் போனால். எப்பிடி வேலையெல்லாம். அவங்கள் சிங்களவங்களோடை கவனமாகப் பழங்க வேணும். பொல்லாதவங்களெல்லே”

“வேலையென்ன பிடிச்சுதோ பிடிக்கேலையோசாப்பாட் டுக்கு வழி கிடைக்குதெல்லே. அதுபோதாதே.” ‘சமையல் வேலையெல்லாம் செய்கிறேன் அம்மா’ என்று கூறித் தாயின் அபிமானத்தைப் பெற அவன் விரும்பவில்லை. வீட்டில் இருந்த நாட்களில் குசினியின் பக்கமே ஏட்டிப் பார்த்திருக்காத அவன் இப்படித் தோழிலில் சேர்ந்திருக்கிறானே எனத் தாய்க்கு மனக்கஷ்டம் கொடுக்க விரும்பவில்லை ரவீந்திரன்.

“தேத்தண்ணி ஆறப்போகுது குடி!”

நாகவிங்கத்தின் பிள்ளைகள் இருவரும் ஒடோடு வருகிறார்கள்.

“சித்தப்பா!

“சித்தப்பா! எப்ப வந்தனீங்கள்.”

“இந்தா ரா இது உணக்கு... இந்தா ராதிகா இது உணக்கு” என்று சேர்க்கிலவட்டுக்களையும் பிஸ்கட்டுக்களையும் பகிர்ந்து கொடுத்தார்.

“அம்மா இந்தாளை உணக்கொருசீலை வாங்கினான். பிடிச்சுதே”

பாக்கியம் கைகளில் வாங்கிய போது உள்ளம் பூரித்தது.

—ஆண்டவினை இனி எனக்குப் பயமில்லை—

“முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு வாவன் சாப்பிட”

“இந்தத் தயிர்முட்டியைக் கொண்டுபோய் உள்ளை வைய்கினை”

நாகவிங்கம் அப்பொழுது வந்து கொண்டிருந்தார்.

ரவீந்திரனைச் சாரத்தோடும் சேட்டோடும் தெருவில் வந்து கொண்டிருந்த போதே கண்டிருந்தார். உடனே வீட்டுக்குத் திரும்பினால் கோபம் கட்டுங்கடந்காததாகிய

போய்விடுமென நினைத்தவராகச் சற்றுத் தாமதித்துத் தான் வந்தார். இருந்த போதிலும் அவரின் சிவந்தகண்கள் சிவந்துதான் இருந்தன.

“அம்மா—என்ன மோன் பெரிய உத்தியோகத்தாலே வந்திருக்கிறோ? குசலம் விசாரிக்கிறியனோ? எங்கடைமானத்தைப் போக்கின இவனையெல்லே இஞ்சை என்றை கண்ணுக்கு முன்னாலே வரவேண்டாமென்டனுன்.”

“சம்மாயிரடா! அவனை நான்தானே வரச்சொல்லி எழுதினான்.”

“ஏன் இந்த ஊர்ச்சனத்துக்கு உன்றை மோன் செய்யிற வேலையைப் பறைதட்டவோ? அவன் தியாகராசா எண்ட சேவயர் ஆர் தெரியுமே? எங்கடை சாதியென்ன! இருந்த மதிப்பென்ன! இவன் அவனுக்குப் போய் கூவி வேலை செய்கிறோன். பெரிய உழைப்பைக் கண்டவர், முதேசி படிக்கட்டும் எண்டு எவ்வளவு தெண்டிச்சன். தயிர் முட்டியைக் காவிக்கொண்டு வாரூர். ஏதோ என்னிலை சுகோதா பாசம் இருக்கிற மாதிரி”— என்று நாக விங்கம் ரவீந்திரன் கொண்டு வந்த தயிர் முட்டிகளைத் தூக்கி முற்றத்தில் வீசினார்.

முட்டிகள் ரவீந்திரனின் இதயத்தோடு சேர்ந்து உடைந்தன.

தயிர் முற்றத்தில் சிதறிக்கிடந்தது. வீட்டுநாய் ஒடி வந்து நக்கிப் பார்த்துவிட்டு விலகிச் சென்றது.

நாகவிங்கத்தின் பிள்ளைகள் மிரள் மிரள் விழித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களின்கைகளில் இருந்த சொக்கிலட்டுகளைப்பறித்து விச நாகவிங்கம் முனைந்த போது அந்தச் சிறிசுகளைத் தண்ணேடு கட்டிக்கொண்டாள் பாக்கியம். அப்போது அங்கு வந்த திலகவதி பிள்ளைகளைச் சுற்றுக் கண்டிப்பான சூரயில் அழைத்தான்.

அடிமேல் அடிவைத்துத் தாயின் முன்பாகச் சென்றார்கள்.

“உதை அங்காலை எறியுங்கோ. நான் வாங்கித்தாரன். பப்பா பிறகு உங்களுக்கு ஒண்டும் வாங்கித்தரமாட்டார்.”

அந்தச் சிறுவர்கள் என்ன செய்வார்கள், மேபோயில் வைத்து விட்டு உள்ளே போகிறார்கள். பாக்கியம் கணகளைத் துடைத்துக் கொண்டு.

“எடே ரவி... நீ இனிமேல் இங்கை வரவேண்டாம். நானும் உன்னைக் கூப்பிட மாட்டன்” — என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறினான்.

ரவீந்திரன் குட்கேசை இழுத்து மூடினான். அன்னைன் என்ற உறவைத்தான் மூடுகிறேன் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளட்டும் என்பது போல.

“அம்மா இந்தாணை இதிலை நூற்றைம்பது ரூபா இருக்கு. என்ற சம்பளத்திலை மூண்டு மாசமா மிஞ்சினது. உடுப்புகள் வாங்கினதிலை செலவாப் போச்க. இனிமேல் காசை நான் வெறை ஆருக்கேன் அனுப்பி உன்னட்டைத் தரக் கொல்லுறங். இதேனை உன்றர செலவுக்கெணை. நீ நல்லாச்சாப்பாடு சாப்பிட. உண்கு வருத்த மெண்டால் மருந்து வாங்கிக் குடிக்க. அவையிட்டைக் குடுத் துப்போட்டு வீட்டு வேலைக்காசியாக இருக்கிறேல்லை. உன்னையும் இந்தை இருக்கப்படாதென்டு சொன்னால் எனக்கு எழுதலே. நான் போட்டு வாறந்” — என்று கிளம்பினான் ரவீந்திரன். இதயத்தை நறுக்கி வெளியே வைத்தது போவிருத்தது பாக்கியத்துக்கு.

அவன் எங்கு போகப்போகிறான்? யார் அவனுக்குஇருக்கிறார்கள்.

“பனுமுரே” என்று அமரதாசா அடிக்கடி பாடும் குரல் எங்கோ ஒவிப்பது போவிருக்கிறது. ஓ... அவன் கூடாரத்துக்குப்போக வேண்டும். அதற்கிடையில் கணக அந்தர மாஸ்டரர ஒருக்கால் சந்திக்க வேண்டும். அவரை மறந்துவிடலாமா?—

கனகசுந்தர மாஸ்டரின் வீட்டுக்குப் போவதற்காக பஸ்டான்டை நோக்கி நடந்தான் ரவீந்திரன்.

* * *

‘என்ன தம்பி! குட்கேசோடை வாறீர். வீட்டை போகேல்லைப் போல இருக்கு’— என்றார் கனகசுந்தர மாஸ்டர்.

‘வீட்டை போன்ன் உபசாரம் சரியில்லை. திரும்பி யிட்டன்’ என்றார் ரவீந்திரன்.

‘அதுதான் தம்பி ஆரம்பத்திலை இதைப்பற்றிச் சொன்னான். உமக்கு இந்த வேலையை எடுத்துத் தரேக் கையே என்குத் தெரியும், இப்பிடியான பிரச்சினைகள் வருமென்டு. அது தம்பி எங்கடை சமுகத்தின்றை சாபக்கேடு. இந்தப் போலியுணர்ச்சி களாலையாழ்ப்பாணத் திலை எத்தனை குமருகள் வயது முப்பதுக்கு மேலாகியும் கல்யாணமோ ஒரு இழவும் இல்லாமல் உயர் அடைச்ச வெலியனுக்குள்ளை இருந்து சாகுதுகள். நீர் இப்பிடித் துணிஞ்சதை நான் மனமாரப் பாராட்டுறன். அது சரி இப்ப திரும்பி எங்கை போகப் போறீர்’

‘நான் மாஸ்டர், நாலு நாள்லீவு எடுத்துக்கொண்டு வந்தனேன். இப்ப ரெண்டு நாள் போதும் போல கிடக்கு’

‘தங்க வேணுமென்டால் இங்கை தங்கிவிட்டுப் போகலாம்.’

‘எனக்கு இங்கை உயரிலை வேறை என்ன அலுவல் இருக்கு? நான் உங்களைக் கண்டு கொண்டு போகவேண்டுதான் வந்தனேன்’

‘அப்ப சரி... எப்பிடியிருக்கு வேலையள். கஷ்டமான சீவியம்— இல்லையா?’

‘இப்பெல்லாம் பழகிட்டுது’

‘எப்பிடித் தியாகராசா இருக்குரூர்’

‘பிழையில்லை’

‘அவர் அண்டைக்கொருநாள் யாழ்ப்பாணம் திழு மார்க்கற்றறடியிலை சந்திக்கேக்கை தான் சஜுதி அரேபியா

வுக்குப் போகப் போறன் என்டு சொன்னார். அங்கை சேவயர்மாருக்கு இலங்கைக்காசுப்படி கணக்குப் பாத் தால் மாதம் ஏழாயிரத்துக்குக் கிட்ட வருமாம். இஞ்சை இருந்து புறமோசனும் இல்லையாம். நிசைன் பண்ணிப் போட்டு முன்டு வருஷம் அங்கை வேலை செய்தால் ஒனிய காலம் முழுக்கத் தேவையான பணத்தைத்தேடிக்கொன்று வரலாமாம் என்டு கதைச்சார். உமக்கு ஒன்றும் தெரியாதே!'

"எனக்கு அவர் ஒன்றும் சொல்லேஸ்லை மாஸ்டர். இப்ப கிட்டடியிலை போருரோ?"

"இல்லை இன்னும் ஒரு ஐஞ்சாறு மாசமெண்டாலும் பிடிக்குமெண்டு நினைக்கிறன். அதுதான் உம்மடைவிஷயத் தையும் கேட்டன். மாதச்சம்பளத்திலை ஆறுமாதத்தாலை போட்டுவிட்டு வேறை ஆற்றையேன் பாட்டிக்கு உம்மை மாத்திவிடுகிறதாக எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். திடு ரெண்டு இப்ப போன்ற நாள் சம்பளம் எடுக்கிற கசவல் பேபரரெண்டு உம்மை வீட்டை அனுப்ப வராது என்டு நிச்சயமாகச் சொன்னார். அவர் உத்தியோகத்தை விட்டுட்டுப்போக முந்திடும்மை 'மந்திவிப்பே' க்கு மாத்திவிடுகிறதாகச் சொன்னார். அப்ப சரி மாஸ்டர் இல்லாட்டி என்ற பாடு பிரச்சினையாப் போய்டும்."

"அப்ப நான் போட்டு வரட்டோ!"

"நில்லும், தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போகலாம்"

ரவீந்திரன் விருந்துதலீவிகுத்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்தான். மாஸ்டரின் மனைவி தெந்தர்க்கோப்பையோடு முன்னுக்கு வந்தாள்.

*

*

*

ரவீந்திரன் மறுநாட காலையிலேயே கூடாரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். தியாகராசா கதிரையில் இருந்தவாறே கண்ணுடையைக் கழற்றிவிட்டுப் பார்த்தார்.

ஓ! ரவீந்திரன் தான்—

“என்ன போன உடனை திரும்பிவிட்டாய். வீட்டிலை ஏதேன் பிரச்சினையோ?”

“ஓம் சேர்! அண்ணருக்கு நான் இந்த வேலை பாக்கி நது பிடிக்கேல்லை. வீட்டுக்கு வரப்படாது என்னும் மரியாதைக் கேடாக நடந்திட்டார் சேர். அதுதான் இனி என் அங்கை நிற்கவேணுமென்னும் திரும்பியிட்டன்”

“ஓ... இது ஒரு மானப்பிரச்சினதான். உன்றை குழ் நிலையிலை இப்பிடியொரு வேலைக்கு நீ வந்தது பிழை தான். உன்னை எல்லாரும் ஒதுக்கிற நிலை வந்திட்டுது. இல்லையா?”

“அதுக்கென்ன சேர் செய்யிறது. எனக்குத் தேவை உழைப்பு. அதுக்கு அவையள் ஒரு வழியைக்காட்டேல்லை. நானுக்கத் தேடிக்கொண்டதையும் இப்பிடிச் சொல்லுகின்றேன். அவையின்றை மானம் மரியாதையைக் காப்பாத்தான் ரேட்டு வழிய திரியவேணுமென்டால் அதிலை என்ன நியாயம் கிடக்கு சேர்!”

“சரி நீ போய் வேலையைக் கவனி. உன்றை மிச்ச லீவைக் கான்சல் பண்ணிவிடுறன். ஊரிலை எப்பிடி மழை கிழை பெய்யிதே?”

“இல்லை சேர்! புழுதிதான் அள்ளிக் கொட்டுது அங்கை.”

உக்குபண்டா ரவீந்திரனைக் கண்டதும் வியப்போடு,

“(என்ன தம்பி! திடையரென...)” என்று சமையல் பகுதியிலிருந்து முன்னுக்கு வந்தான். ரவீந்திரன் கூட கேசைத் தனது சாக்குக்கட்டிலின் கீழ் தள்ளிவிட்டு உக்குபண்டாவை பார்த்துச் சிரித்தான். தான் சமையல் வேலையைக் கவனிக்கிறேன் என்பதை ஒற்றைச் சொற்களால் திங்களத்தில் சொல்லி உக்குபண்டாவை அனுப்பி வைத்தான். ரவீந்திரன் மிகுந்தி வேலையை வழுமைபோலத் தொடர்ந்தான். அடுப்பில் உலை கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. நெருப்பும் புகையும் மீண்டும் அவனைச் சூழ்ந்து கொள்ள ஊரைப்பற்றிய நினைவுகளை அசைபோட்டுக்

கொண்டிருந்தான். தாயின் முகம் நெருப்புச் சுவாலையின் பின்னால் கலங்குவது போவிருந்தது.

—அம்மா உன்னை இனிக் காணமாட்டேன்— என்று அவனின் இதயம் சொல்லிற்று. அப்போது—

அவன் அடுப்பினுள் விறகுகளை உள்ளே தள்ளிக் கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் பதினெட்டு

சம்பளத் தினங்கள் வந்துபோயின. மாதமொரு முறை அநேகமாக ஊருக்குப் போய் வந்தார்கள் தொழிலாளர்கள். குடும்பம், ஊர் என்ற தொடர்புகள் அவர்களை விட்டு அறுந்துவிடவில்லையே. ஆனால், ரவீந்திரனுக்கு—?

எதுவுமேயில்லாமல் கூடாரத்திலேயே அடைந்து கிடந்தான். கதுருவெலைக்கு உணவுப் பொருட்களை வாங்குவதற்காகப் போவதைத் தவிர மற்றைய நேரங்களில் அவனின் வாழ்க்கையென்ற வட்டமும் அபிலாஷையும் மிகவும் குறுகி அந்தக் கூடாரத்திலுள்ளேயே அடங்கியிருந்தன.

அவன் சேவையில் சேர்த்து ஆறு மாதங்கள் முடிவுற்றதுமே தியாகராசா அவனை மாதச் சம்பளத்துக்கு மாற்றும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தார். அவனின் வலது, இடது பெருவிரவுடையாளங்களிடப்பட்ட பத்திரங்கள், பிறப்புச் சான்றிதழ் ஆகியவற்றை மேவிடத்துக்கு அனுப்பியிருந்தார்.

ரவீந்திரனுக்குரிய தொடரிலக்கமும் கொடுத்திருந்தார்கள். நில அளவைத் தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாகப் பதிவு பெறும்போது இப்படியொரு தொடரிலக்கம் கொடுப்பது ஆள்மாருட்டம் ஏற்படாவன்னம் உண்டாக

கப்பட்ட ஒழுங்காகும். ஆனால், அதுவே தொழிலாளர்களை உயிரற்ற பொருட்களாக்கி, எண்ணுக் கணக்கை அறிவிக் கும் 'லேபலாக' மாறிவிட்டது. போன்ற உணர்வு சீல தொழிலாளர்களிடம் ஏற்படுவதுண்டு.

ரவீந்திரனுக்கும் ஆர்/ ஏ/ எஸ்/908 என்ற இலக்கம் கொடுக்கப்பட்டது. இனிமேல் அவனின் பெயர் எழுதும் இடமெல்லாம் இந்த இலக்கங்கள் தொடரும்.

* * *

தியாகராசா 'கன்வஸ்' சப்பாத்துகளை அணிந்து கொண்டு அளவைக்குப் புறப்படத் தயாராகி நின்றார். தொழிலாளர்கள் அளவைக் கண்ணுடி, முக்காலி, உயரத் தழிகள், உருக்கு நாடா, லினென் நாடா என்பனவற்று டன் வாடியின் முன்பாக வந்து நின்றார்கள். தியாகராசா சாப்பாட்டு மேசையின் முன்பாக அமர்ந்து ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தார். அவரின் விரல்கள் மேசையில் தாளம் போட்டன. அவர் தீவிரமாகச் சிந்திக்கும்போது இப்படித்தான் தாளம் போடுவார். சேட் பொக்கற்றில் இருந்த சிகரட் பெட்டியிலிருந்து சிகரட்டை எடுத்துப் பற்றவேத்தார்.

'ரவீந்திரன்!'

குளித்துவிட்டு அப்பொழுதுதான் வந்துகொண்டிருந்தான் ரவீந்திரன். தலையைத் துவட்டியவாறே கூடாரத்தினுள் ஓடிவந்தான்.

'என்ன சேர்?'

'இந்தா உன்றை பெயருக்கு ஒரு தந்தி வந்திருக்கு' என்று தந்தியை நீட்டினார்.

ஒரு பூகம்பமே அந்தக் காசிதத்தில் மடிக்கப்பட்டிருந்தது.

தந்தியைப் பிரித்து எழுத்துக்களில் அவனின் கண்கள் டிடியபோது...

Your mother Packiam expired - Funeral Saturday

-Ponnuthurai.

மீண்டும் படித்தான்— ஆறுதலாகப் படித்தான்— எழுத்தெழுத்தாகப் படித்தான்—

“உன்னுடைய தாய்யார் பாக்கியம் காலமாகிவிட்டார். தகனக் கிரியைகள் சனிக்கிழமை-பெரன்னுத்துறை” என்றிருந்தது.

தலையின் மேலிருந்த கூடாரம் சுழன்றது. முனையின்சிந்தனைப் பகுதி ‘சுருகு’கென்று அறுநது, எல்லாம் வெறுமையாக... அந்தத் தந்தியைப் பற்றியிருந்த விரல்களின் நடுக்கத்தைத் தவிர வேறெந்த இயக்கமும் இல்லாமல் சிகையாய் நின்றுன்.

தந்தியைத் தியாகராசாவிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கூடாரக் கம்பத்தைப் பிடித்தவாறு குந்தினுன்.

தியாகராசாவுக்குத் தந்தியைப் பார்த்ததுமே எல்லாம் விளங்கிற்று. வாடியின் வெளிப்புறத்தில் நின்ற தொழிலாளர்களில் சோமபாலாவைத் தெடியது அவரின் கணக்கள். சோமபாலா ஒடிவந்தான்.

“(கங்காணம்) வேலைக்கு இன்றைக்குப் புறப்படச்சந்திர நேரமாகும். ரவீந்திரனின் தாய் இறக்குவிட்டதாகத் தந்தி வந்திருக்கிறது. ரவீந்திரனை ஆகுக்கு அனுப்பிவிட்டு வருகிறேன்.)”

சோமபாலா மற்றைய தொழிலாளர்களுக்குக் கூறியதும் எல்லாரும் கூடாரத்தை நோக்கி ஒடிவருகிறார்கள்.

“ரவீந்திரன் இப்பவே நீ வெளிக்கிட்டால் தான் போகலாம். இனி என்ன செய்யிறது. நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப் பாரன்” என்றார் தியாகராசா.

ரவீந்திரனின் கணக்களிலிருந்து கண்ணீர்வழிந்து கூடாரத்துன் சீமெந்துத் தறையில் சொட்டியது.

“ரவீந்திரன் உணக்குக் காசு வேணுமே? சிலவுக்குக் கொஞ்சம் தாறன். பிறகு சம்பளத்திலை எடுப்பம்.”

அவன் எழுந்து வாடியை நோக்கிப் போனான். அந்தத் தொழிலாளர்கள் தங்களின் உறவினர் யாரோ இறந்து விட்டது போன்று சகல வழிகளிலும் அவனுக்கு உதவ முன்வந்தனர்.

அமரதாசா தனது குட்கேசைத் திறந்து அதில் வைத் திருந்த ஐந்து பத்து ரூபா நோட்டுக்களையும் நீட்டி,

“(தம்பி இதைக் கொண்டு போ... இதிலும் பார்க்க என்னுல் உதவ முடியவில்லை)’ என்றான்.

தியாகராசா அங்கு வருகிறார்.

‘என்ன ரவீந்திரன் நேரமெல்லே போகுது. நீ தானே கடைசிப்பிள்ளை. கொள்ளி வைக்க வேண்டிய ஆள். உடனையெல்லே போக வேணும்’

அப்பொழுதும் அவன் வாய்திறக்கவில்லை.

‘என்ன ரவீந்திரன் பேசாமல் நிக்கிறோய்’ என்றார் தியாகராசா.

அப்பொழுதுதான் அவன் வாயைத்திறந்தான்.

‘சேர் நான் ஊருக்குப் போகேல்லை. எல்லாம்முடிஞ்சு போச்சு. இனிமேல் அம்மா இல்லை. சம்பிரதாயத்துக்காக நான் அங்கை போய் என்ன செய்யப்போறன்! நான் இவ் வளவு கல் நெஞ்சக்காறன் என்டு நினைக்கிறியன். இவ்வியா சேர்?’

‘பின்னையென்ன பெத்த தாயைக் கடைசியிலை முழிக் காமல் நீ செய்ய வேண்டிய கடமையிலை இருந்து விலகி நிக்கிறது நியாயமில்லை. ஊருவகத்தில் உன்னைப் பற்றி என்ன கதைப்பங்கள்?’

‘சேர் தந்தியடிச்சிருக்கிறது என்றை சிறிய தகப்பன் முறையானவர். அண்ணரோ, அத்தானவையோ அடிக் கேல்லை. நீங்கள் நினைக்கிற மாதுரி என்னை அங்கை தேவைப்படுகிற ஆளாக அவையன் நினைக்க மாட்டினம்

எண்டு எனக்குத் தெரியும். அம்மாவின்ரை முகத்தைப் பாக்கவெண்டு போனாலும் நான் சில நேரம் வீண் சண்டைக்கு அவர்களோடை போகவேண்டி வரும். ஊருலகம் என்ன நினைச்சாலும் பரவாயில்லை. நான் போகப் போறேல்லை' என்று அவன் கூறிய போது அழுகை பொத்துக்கொண்டு வருகிறது.

அவன் தாய்க்குச் செலுத்தவேண்டிய காணிக்கையான கண்ணீரைச் சொரிந்தான் அந்தக் கூடாரத்தினுள். தோளில் தண்ணீர்க்குடுத்துடன் சுடலையில் சிதையைச் சுழன்று வரக் கத்தியால் ஒவ்வொரு முறையும் பாணியில் கொத்தும் போது தோள்களில் வழிந்துவரும் தண்ணீர் லும் பார்க்க அவனின் கண்ணீர் பெறுமதி வாய்ந்தது என்று கருதினாலே தெரியவில்லை. தியாகராசாலவத் தொடர்ந்து எல்லாத் தொழிலாளர்களும் வற்புறுத்தியும் அவன் கேட்கவில்லை. முடியாதென்ற மறுத்துவிட்டுக் கூடாரத்தின் பிள்புறமாகப் போய் வானத்தைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்துவிட்டான்.

தியாகராசாவுக்குச் சமைக்கும் வேலையைச் சிற்றும் பலம் முன்வந்து செய்தான். அவன் ரவீந்திரனை அழைத்து அவனுக்கு ஆருதல் வார்த்தைகள் உறிஞன்.

'அம்மா! உனக்கு விடுதலையளிக்க என்னுல் முடியாது என்று கருதித்தான் நீயாகவே விடுதலை பெற்றுவிட்டாயா? நீ எத்தனை துங்பங்களை அனுபவித்தாயோ? எனக்காக நீ சிறுமைப்பட்டிருப்பாய்நீ ஒன்றும் சொல்லமாட்டாய்! அதுதான் உன் மகத்துவம்! நான் சுட்டத்தைவிட்டுப் பிரிந்த பறவை, இரை தேடும் பல்லாயிரக்கணக்கான பறவைகளோடு சேர்ந்து பறக்கிறேன். கடல்களைக் கடக்கி றேன். காடுகளைக் கடக்கிறேன். நான் காணும் உலகம் பெரியது. சமூகம் என்ற நாலு பேர் போடும் சுவர்களுக்குள் நானும் அடைப்பட்டுச் சிரழியாமல் எனக்கு வழிகாட்டினீர்களே! அதுதான் உங்களின் பெரிய தியாகம்—'

ரவிந்திரனின் சிந்தனைகள் ஒவ்வொரு திக்கில் பாய்ந்து சென்றன.

‘சிற்றம்பலமண்ணே! நீங்கள் சொல்லுங்கோ. நான் செய்தது பிழையா என்டு. உங்களுக்குத்தான் என்றை குடும்ப விஷயம் எல்லாம் தெரியும்.’’

‘இல்லை’—என்றான் சிற்றம்பலம் சற்றுச் சிந்தித்து விட்டு.

அந்தியாயம் பத்தொன்பது

நில அளவையாளர் பொன்சேகாவின் கூடாரம் விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. கதுருவெலையில் நகர்ப்புறமாக அமைந்திருந்தமையால் அவரின் கூடாரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள். அந்த வட்டாரத்திலிருந்த முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நில அளவையாளர்கள் ஒன்றுகூடி, ஆளுக்கு இருபத்தைந்து ரூபா சேர்த்து, தியாகராசாவுக்கு இன்று பிரியாவிடைப் ‘பார்டிடி’ வைப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். சலுதி அரேபியாவுக்குப் பயணமாவதற்கு அவருக்கு விழான டிக்கட்டும் வந்துவிட்டது.

அவரின் நண்பர்கள், உதவி சுப்பிரின்டங்கள், சுப்பிரின்டன் எல்லாருமாகக் கியாகராசாவின் பிரியாவிடை வைபவத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவதற்காக ஒழுங்குகள் செய்திருந்தார்கள். என்னதான் இருந்தாலும் தியாகராசா ஒரு பிரச்சினை இல்லாத மனிதர் என்பது எல்லாருடைய பொது அபிப்பிராயமுமாகும். அதன்காரணமாகவே இப்படிக்-கெளரவிக்க விரும்பினார்கள் நண்பர்கள்.

கூடாரத்தின் முன்பாகவிருந்த நிலப் பரப்பு அன்று காலையிலேயே தியாகராசாவின் தொழிலாளர்களாலும், பொன்சேகாவின் தொழிலாளர்களாலும் துப்புரவு செய்

யப்பட்டிருந்தது. முற்றத்தில் வட்டமாகக் கதிரைகள் அடுக் கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வட்டத்தின் நடுவே 'காம்ப்' மேசைகள் ஓரேயளவு தூர இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பொன்சேகாவுக்கு நில அளவையில் இருக்கும் திறமையை யாரும் சந்தேகிக்கலாம். ஆனால், இப்படியான 'பார்ட்டி'கள் ஒழுங்கு செய்வதில் இருக்கும் திறமையை யாருமே சந்தேகிக்கமுடியாது. 'இவ்வளவுதான் பணம் சேர்ந்திருக்கிறது, இதைக் கொண்டு இத்தனை பேர்கள் சமுகமளிக்கக்கூடிய ஒருபார்ட்டிக்கு ஒழுங்குபண்ணை வேண்டும்' என்று சொன்னால் போதும். உடனேயே பேப்பரும் பேன்யும் எடுத்து எல்லாவற்றையும் பட்டியலாக்கி அதன் படி நிறைவேற்றிவிடுவார்.

பொன்சேகாவும் வேறும் சில நண்பர்களுமாக அன்று காலை யாரோ பண்ணை மனேச்சர் மூலமாக மிகவும் மலிவான விலையில் பெரிய ஆட்டுக்கடாவொன்றைக் கொண்டு வந்து ஜீப்பிலிருந்து இறக்கினார்கள்.

அதைக் கொலைசெய்து தோலை உரிப்பதற்கு எல்லாத் தொழிலாளர்களும் மறுத்துவிட்டார்கள்.

"(சாப்பிடவென்றால் முன்னுக்கு நிற்பார்கள்)" என்று புறுப்புறுத்தவாறு பொன்சேகா கூவி அடிப்படையில் ஒருவனைக் கொண்டுவந்தார். அவரின் வார்த்தைகள் வீரக்கோனின் காதுகளில் விழுந்தன. வீரக்கோன் சமையற் பகுதிக்குச் சென்றான். அங்கு தியாகராசாவின் தொழிலாளர்களும் பொன்சேகாவின் தொழிலாளர்களும் சமையலில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இறைச்சிக் கறி, உருளைக்கிழங்குக் கறி, சம்பல், இடியப்பம், அன்னசிப் பழங்கள் துப்புரவாக்கிச் சீவல் துண்டாக்குதல் எல்லாமே இரவு ஒன்பது மணிக்குள் முடியவேண்டும். ரவீந்திரன் அவித்திருந்த உருளைக்கிழங்கின் தோலை அகற்றிக்கொண்டிருந்தான். அன்று காலையிலிருந்து எல்லாத் தொழிலா

ளர்களும் வேலையிலீடுபட்டிருந்ததால் மிகவும் சோர் வோடு காணப்பட்டனர்.

“(அமரே! அந்த ஜயா சொல்கிறூர் நாங்கள் சாப்பிட என்றால் முன்னுக்கு நிற்போமாம். ஆட்டை வெட்ட மட்டும் எங்களால் முடியாதாம் என்று. எப்படியிருக்கிறது?)”

“(நாங்கள் எல்லாருமாக இப்பொழுது இந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து சென்றால் இவர்களும்.....இவர்களுடைய பார்டியும்) என்றால் அமரதாசா.

“(இடியப்பம் இவ்வளவு பேருக்கும் பிழிந்து தள்ளுவதென்றால் சும்மாவா? நெருப்பில் கிடந்து நாங்கள் வாடுகிறோம்— அவர்கள் கும்மாளமடிப்பதற்காக”) என்றால் முதியான்சே.

“(சரி வேலையைக்கவனியுங்கள் கதைய விட்டுவிட்டு) என்று சோமபாலா சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து விலகி னன்.

ஆட்டிறைச்சியைத் துண்டாக வெட்டுவதில் முனைந்திருந்தார்கள் சிரிபாலாவும் சிற்றம்பலமும்.

கூடாரத்தின் வெளியே ஜீப் வந்துபோய்க்கொண்டிருந்தது. தியாகராசாவின் வாடிச் சமையற்காரன் பாத்திரங்களைக் கழுவிவிட்டுத் தேங்காய் துருவினான்.

* * *

இறைச்சிக் கறியை அடுப்பில் வைத்துவிட்டு ஒரு ‘கொதி’ கொதித்ததும் அகப்பையை விட்டு ஒரு சொட்டுக் குழம்பை உள்ளங் கையில் விட்டு உப்பின் கணக்கைப் பார்த்தான் பொன்சேகாவின் கூவியாளான மாட்டின். அப்பொழுது அங்கு வருகை தந்த இரண்டு நில அளவிலாளர்கள் பேசிக்கொண்ட ஆங்கிலச் சம்பாஷிணை ரவீந் திரனுக்குப் புரிந்தது. அவனின் கல்வியறிவு அப்பொழுது தான் அவனுக்கு உதவியது.

இந்தத் தொழிலாளர்கள் மீது கவனமாக இருக்க வேண்டும். இங்கு சமையற்கட்டில் நின்று உப்பின் கலவ

பார்க்கும் சாட்டில் எல்லாவற்றையும் முடித்துவிடுவார்கள். எமக்கு எலும்புதான் மிஞ்சும்.

ரவீந்திரன் தனது கையிலிருந்த கத்தியை இறுகப் பற்றினான். அவனின் பற்கள் ஓன்றேடொன்று நெரித்துக் கொண்டன. மீண்டும் ஏதோ நினைத்தவங்குக் கத்தியைக் கீழே போடுகிறான். அந்த நில அளவையாளர்கள் பேச்சு வாக்கில் பேசினிட்டு அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

ரவீந்திரன் அவ்விடத்தை விட்டெழுந்து—

“அண்ணை சிற்றம்பலம்—ஐயாமார் என்ன சொல்லிக் கொண்டு போகினம் தெரியுமே. சி...எவ்வளவு கேவலமாகச் சொல்லிப்போட்டுப் போகினம் எங்களைப் பற்றி”

“என்ன சொல்லினவர்கள்?”

“தொழிலாளி எண்டால் ஏதோ யிருக்காதி எண்டமாதிரி அவையள் வைக்கேல்லை. நீங்களோல்லாரும்தான்னை அப்பிடி ஆக்கிப் போட்டியள். மனிசன் எந்த வேலையையும் செய்யலாமன்னை. ஆனாலும்பிடிச் சுய மரியாதையை விட்டுச் சீவிக்கப்படாது”— என்று அவர்கள் பேசிக் கொண்ட வார்த்தைகளைச் சொன்னான் ரவீந்திரன்.

அதன் பின்பு அங்கு நின்ற தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் அறிந்தார்கள்.

* * *

‘காம்ப்’ மேசைகளில் சாராயப் போத்தல்கள் மூம் மூன்றாக அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நிலத்தில் இன்னென்று பலகைப் பெட்டியில் மிகுதிச் சாராயப் போத்தல்கள்— சோடாப் போத்தல்களும், பீங்கான் கோப்பைகளில் பரவி யிருந்த சிற்றுண்டி வகைகளும் ஒருவித ஒழுங்கோடு மேசைகளை அலங்கரிக்கின்றன. மரக் கொப்புகளில் இரண்டு ‘பெற் ரோமக்ஸ்’ விளக்குகளைக் கொண்டுவந்து தூக்கினான் ஒரு தொழிலாளி. பிரதம யிருந்தாளியான தியாகராசா நீல

நிற 'டெற்றேன்-கொட்டன்' சேட்டுடன் பிரகாசித்தார். அவரின் அருகில் சுப்பிரிண்டன் தோமஸ். அடுத்தாற் போல 'மல்லி' சமாச்சாரத்தில் தியாகராசாவை மாட்டிய உதவி சுப்பிரிண்டன் செனிவீரத்தினுடைய தனது இளம் மனைவியுடன் வந்திருந்தார். அவளின் உடையும் அலங்காரமும் லைட் வெளிச்சத்தில் எல்லாத் திக்குகளிலும் மினுங்குவது போவிருக்கின்றன. இன்னும் மூன்று நில அளவையாளர்கள் மனைவிமார்களுடன் வந்திருந்தார்கள்.

சுப்பிரிண்டன் தோமஸ் தனது கிளாசில் முதற் போத தலைத் திறந்து ஒரு அங்குல உயரத்துக்கு வார்த்துவிட்டுத் தியாகராசாவின் கிளாசிலும் ஊற்றினார்.

தியாகராசா அவரின் கைகளைத் தடுத்து,

"That's enough for me (அது எனக்குப் போதும்)" என்றார் ஏதோ சாராயத்தைக் கண்டால் பிடிக்காது என்பது போல. அதன் பின் ஒவ்வொருவராக கிளாஸ்களில் வார்த்துக் கொண்டதும், 'ஓஹேஞ் பார்லி'யைக் குடிப் பழக்கம் இல்லாத நில அளவையாளர்களும், பெண்களும் வார்த்துக் கொண்டனர். கைகள் உயர்ந்தன. கிளாஸ்கள் 'கிளிங்' கென, 'சீயர்ஸ்' என்ற கோரஸ்டன் பார்ட்டி ஆரம்பமாகியது.

தியாகராசாவின் தொழிலாளர்களில் தியோனிஸ், உக்குபண்டா, சோமபாலா ஆகியோர் வேலைகள் முடிந்ததும் வாடிக்குப் போய்விட்டனர். மற்றைய தொழிலாளர்கள் எடுபிடி வேலைக்காக இன்னும் தேவைப்பட்டார்கள்.

தியாகராசா ராஜினுமாக்கடிதம் அனுப்புவதற்கிடையில் தனது கூவியாட்களை மேவிடத்தின் உத்தரவின் பேரில் தற்காலிகமாக பொன்சேகாவின் மேற்பார்வைக் குப்பாரமளித்திருந்தார். ரவீந்திரனையும் கூடாரச்சமையல் வேலைக்கு தேவைப்படாமையால் வெளிக்கள் வேலைக்கு நியமித்திருந்தார். ரவீந்திரனுக்கு இதுவொரு அதிர்ஷ்டம்

போலத்தான் கிடைத்திருந்தது. சாதாரணமாக வெளிக்கள் வேலைக்கு நியமிக்கப்படுவதற்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாகச் சமையல் வேலையும் கூடாரக் காலூரில் செய்து வர்கள்தான் அநேகமான தொழிலாளர்கள்.

தியாகராசா தன்னினத்தைச் சேர்ந்திருந்தபடியால் இப்படிச் சுப்பிரின்டனின் சிபாரிசுடன் ரவீந்திரனை வெளிக்கள் வேலைக்கு நியமித்திருக்கிறார் என்று முதியான்சே வாடியில் பேசிக்கொண்டபோது அது அவ்வளவாக எடுப்பதில்லை. ரவீந்திரனுக்கு இப்படியொரு முன் நேற்றம் கிடைப்பதை மற்றைய தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் வரவேற்றார்கள். அவர்களுக்கு அவன்மீது ஏதோ ஒரு அனுதாபம் இருக்கத்தான் செய்தது.

* * *

சாராயப் போத்தங்கள் காவியாகிக் கொண்டு வர, இருக்கைகளைவிட்டு எழுந்து நின்றார்கள் குடிபோதை தலைக்கேறியவர்கள், கைகளில் கிளாங்களை ஏந்தியவாறு கூட்டம் கூட்டமாகக் கால்களையும் தலைகளையும் வளைத்து வளைத்து ஆடினார்கள். ‘ஏறக்கொட்ட பினேயரில்’ சிங்கள பெலாப் பாட்டுகள் இசைத்துக்கொண்டிருந்தன. மது வருந்தாத திடை அளவையாளர்கள் எப்பொழுது இந்தத் ‘தலையிடு’ விளகும் என்ற பாவனையில் சோர்ந்துபோய்க்கதிரைகளில் இருந்தார்கள்.

‘கம் ஒன் கெட் அப் சிவா... (என்ன சிவா எழுந்திரு. பெண்களைப் போல் ஒறேஞ்சு பார்வியை வைத்துக்கொண்டு முழிக்கிறார். நீங்கள் இந்த வேலைக்கு வந்திருக்கப்படாது. சந்தோஷமாக இருக்கத் தெரியாதவர்கள்)’ என்று சிவ விங்கத்தை இழுத்து நிற்கவைத்தான் சமரசிங்கா.

சிவ விங்கம் மெதுவாக எழுந்து பொன்சேகாவின் டங்கமாகச் சென்று அவனின் காதோடு காதாக,

‘(ஹலோ அன்டன்! அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒரு போத்தலைக் கொடுத்தால் சந்தோஷப்படுவார்கள்,

காலையிலிருந்து வேலை செய்தவர்கள் இல்லையா?)'' என்றுள் ஆங்கிலத்தில்.

“(சிவா அதில் என்ன விஷயமென்றால் அவர்களுக்கு இப்பொழுது கொடுத்தால் குடித்துவிட்டு ஒரு வேலையும் செய்யமாட்டார்கள். பீங்கான் கோப்பைகள் சாப்பிட்ட பின் கழுவவேண்டும். அதற்கெல்லாம் ஆட்களைப் பிடிக்க முடியாது. முடிந்தபிறகு கொடுப்போம்)'' என்றார் பொன் சேகா. அவரின் வார்த்தைகள் நிதானமாக இருக்கவில்லை. முன்பக்கமாகச் சென்று ஒரு போத்தலை எடுத்துக்கொண்டு சிவவிங்கம் குசினிப் பகுதிக்குச் சென்றார். ரவிந்திரன், சிற்றம்பலம், சிரிபாலா, வீரக்கோன் ஆகியோர் பீங்கான் கோப்பைகளில் இடியப்பங்கள், கறிகள் ஆகியவற்றை அளவு கணக்கோடு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தனர்.

சிவவிங்கம் உள்ளே சென்றதும் சிற்றம்பலம்,

“என்னையா எங்கட கள்ளம் பிடிக்கிறதுக்கு வாறது போல வாறீங்க”

“நானென்ன கள்ளம் பிடிக்கிறது. இந்தாருங்கோ இந்தப் போத்திலைப் பிடியுங்கோ, அங்கை பார்டிடி முடிய ஒரு மணி செல் அரும்போல இருக்கு. எங்கை மற்ற ஆக்களைக் காணன்?’’

“அவங்கள் போயிற்றாங்கள். நாங்கள் ஏழு பேரும் தான் நிக்கிறம்.’’

“சரி இந்தா பிடி’’ என்று போத்தலை நீட்டினார் சிவவிங்கம். சிற்றம்பலத்தின் கைகள் நீண்டபோது இரண்டு முரட்டுக் கரங்கள் வந்து தடுக்கின்றன.

“ஜூயா எங்களுக்கு வேண்டாம்’’ என்றார் சிற்றம்பலம்.

வீரக்கோனின் கண்கள் சிற்றம்பலத்தை இயக்கிக் கொண்டிருந்தன.

“சரி அதைப் பற்றிப் பரவாயில்லை. உங்களுக்காக இரக்கப்பட்டு அங்கை குடிபோதையில் ஆடுறவங்களுக்குத்

தெரியாமல் கொண்டுவந்தனன் இந்தப் போத்தலை.நீங்கள் வேண்டாமென்டு சொல்லுறியள்'' என்று விலகிச் சென்றார் சிவலிங்கம்.சிற்றம்பலம் விபரத்தை வீரக்கோளிடம் சிங்களத்தில் கூறினான்.

“(அந்த ஜியா நல்ல நோக்கத்தோடு இங்கு வந்திருக்கலாம்.ஆனால்,இந்தப் பார்ட்டியில் நாங்கள் ஒருவரும் ஒரு சொட்டுச் சாராய்மோ அல்லது உணவு வகையோ தொடவும் கூடாது. இல்லையா முதியான்சே அண்ணே)'' என்றான் வீரக்கோன்.

‘‘(சரி)’’ என்றனர் ஒருமித்த குரலில்.

முற்றத்தில் சுப்பிரின்டனைச் சுற்றி அவரை வால் பிடிப்பவர்கள் அவரின் வாய்வு தீர்க்கும் மட்டமான பகிடி கருக்கெல்லாம் விழுந்து சிரிக்கிறார்கள்.சுப்பிரின்டனின் கழுகுக் கண்கருக்கு இரையாகி பல வகைகளில் தொழில் விஷயத்திலும் சொந்த விஷயத்திலும் பாதிக்கப்பட்ட டோர் வேறு கூட்டமாக நின்றார்கள். அவர்கள் நிறையக் குடித்துச் சுப்பிரின்டனுக்கு ‘‘குஸ்திக்குத் தயாரா?’’ என்று கேட்பது போல் அவரின் முன்பாக இடைக்கிடை வந்து போனார்கள். சிலேடையாகச் சில பைலாப் பாட்டுகளில் சுப்பிரின்டனைச் சாடினார்கள்.

வேறும் சிலர் பெண்களிருந்த பகுதியில் சென்று அவர்களுக்கு முன்பாகத் தமது வீரப்பிரதாபங்களை அளந்து கொண்டிருந்தனர். செனிவரத்தினுடைய தனது மனைவியின் அழகை எல்லாரும் உயர்வாக நினைக்க விரும்பினாரே ஒழியச் சுற்று அதிகமாக ரசிப்பதை விரும்பாமையால் மனதுக்குள் வெந்துகொண்டிருந்தார். குடிபோதை அவர்களின் இயற்கையான சுபாவங்களை அம்மணமாக்கியதால் அந்த வேதனையையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியது தான். மதுவருந்தாத நில அளவையாளர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடி வாந்தி எடுப்பவருக்கு உதவியும், வாக்குவாதங்கள்

நட்சக்கட்டத்தை அடைந்தபோது சமாதானம் செய்தும் தங்களின் பங்கைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

“It's going too much. Shall we serve the dinner.”

(அளவுக்கு மின்சிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. சாப் பாட்டைப் பரிமாறுவோமா?) என்றார் பொன்சேகா.

பிளேட்டுகளை ஒவ்வொருவரிடமும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள் தொழிலாளர்கள்.

அப்பொழுது பொன்சேகா இரண்டு சாராயப் போத் தல்களையும் எஞ்சியிருந்த சிற்றுண்டி வகைகளையும் ஒரு பீங்கான் கோப்பையில் இட்டு அங்கு நின்ற ரவீந்திரனிடம் நீட்டினார். அவன் சைகையால் மறுத்துவிட்டு விலகிச் சென்றான். அதன் பின் முதியான்சேயைக் கூப்பிட்டார் பொன்சேகா.

“எப்பா” என்றான் அவனும்.

பொன்சேகாவுக்குக் கோபம் வந்தது. அங்கு குடி போதையில் இருந்த இன்னும் இருவர் வந்து-

“What's the trouble?” (என்ன பிரச்சினை) என்றார்கள்.

“These fellows are dam toomuch.” (இவர்கள் அளவுக்கு மின்சிப் போய்விட்டார்கள்)

“(இவங்களுக்கு இரண்டு குடுத்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்)’ என்றார் ஒருவர்.

“(அது அந்த நாட்களில் மிஸ்டர் குவின்டல், அத்துடன் இங்கே நிற்கும் தொழிலாளிகள் மிகவும் பயங்கரமானவர்கள். வீண் பிரச்சினையெதற்கு. இப்படியே மறந்து விடுவோம். வேண்டாமென்றால் போகட்டும்)’ என்றார் பொன்சேகா. சுப்பிரின்டனுக்கும் செய்தி எட்டியது.

“(சரி...இவர்களை இங்கு வசதியாக இருக்கவைத்தி ருப்பது கூடாது. சுங்காவிலைப் பகுதிக்கு பொறியியல் அளவுக்கு ஆட்கள் தேவையல்லவா! அந்த இடத்துக்கு

இவர்களை மாற்றிவிடுகிறேன். சரிதான மிஸ்டர் பொன் சேகா?)’’

‘‘யேஸ் சேர்’’

ரவீந்திரன், முதியான்சே, வீரக்கோன், சிரிபாலா, சிற்றம்பலம் ஆகியோர் பொன்சேகாவின் கூடாரத்தை விட்டு வாடியை நோக்கி அந்த இருட்டு வழியில் நடந்துகொண் டிருந்தனர். ‘பார்ட்டி’ முடிந்து தியாகராசாவின் சேவை நலம் குறித்து எவ்வாரும் உள்ளிக்கொண்டிருப்பது அவர்களின் காதுகளில் விழுந்துகொண்டிருந்தது. ரவீந்திரன் தியாகராசாவிடம் விடைபெறுவதற்காகச் சென்றபோது அவர்களிரயின் பின்புறத்தில் தலையைச் சாத்தியவாறு அரை உறக்கத்திலிருந்தார். அவன் அழைத்தபோது ‘ம்...ம்’ என்று ஏதோ பேசினார். அங்கிருந்த நில அளவையாளர் ஒருவர் ரவீந்திரனை விரட்டினார். அந்தத் தொழிலாளர்களின் உள்ளத்தில் வைராக்கியம் நிறைந்திருந்தது. ஆனால், வயிற்றிலோ எதுவும் நிறையாது பசியுடன் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். அமரதாசாவின் ‘பனுமுரே’ பாடல் கேட்கிறதாவெனக் காதைத் தீட்டிக்கொண்டார்கள். அவன் உறங்கியிருப்பான். வாடியின் வாசலிலிருந்த அரிக்கன் வாம்பின் வெளிச்சம் அவர்களுக்கு வழிகாட்டியது. அப்பொழுது இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேலாக இருக்குமென்று வானத்து நட்சத்திரத்தைப் பார்த்துச் சொன்னுண் முதியான்சே.

அத்தியாயம் இருபது

நில அபிஷீருத்திச் சட்டத்தின் கீழ் பரந்த காட்டு நிலப்பரப்புகளை பயிர்ச்செய்கை உற்பத்திக்காக நீர்ப் பாசனத்திட்டத்துக்குள் கொண்டுவரும் நோக்குடன் முன் னேற்பாடான உருவரை அளவைகள் சுங்காவிலீப் பகுதி

யில் பகுவகால மழைவீழ்ச்சிக்கு முன் முடிக்கவிருந்தன. நான்கு நிலாளவையாளர்களும், தொழிலாளர்களும் உடனே புறப்படவேண்டுமெனச் சுப்பிரின்டன் மேஸிடத் தின ஆணைப்படி உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

* * *

வரைபடத்தில் வண்டிப் பாதையொன்று குறிப்பிட சிருந்த இடத்தில் வந்து நின்றது 'ஜீப்ட்ரக்'. மரக்கொப்பு களும் பற்றைகளும் தன்னிச்சையாக வளர்ந்து, அந்தப் பாதையை அடையாளம் காணமுடியாது வைத்திருந்தன. ஜீப் சாரதி இறங்கி இதற்கும் அப்பால் போவதென்பது முடியாத காரியம் என மறுத்தான். சோமபாலா ஜீப்பை விட்டிறங்கினான்.

'(சோமபாலா! இங்கே வா. பாதையை வெட்டி ஜீப்ட்ரக் போவதற்கு வழிசெய்ய வேண்டும். நாங்கள் கூடாரம் அமைக்கும் இடத்துக்குப்போவதற்கு இன்னும்நான்கு மைல்கள் போகவேண்டும். அதுவரைக்கும் தலையில்கூமந்து செல்ல முடியுமா? முடியுமானவரை போகத்தெண்டிப் போம்)' என்றார் நிலாளவையாளர் சிவலிங்கம்.

தொழிலாளர்கள் காட்டுக்கத்தியுடன் இறங்கினார்கள். அந்தக் கத்திகளைக் கையிலேந்தினால் அழுர்வபலம் அவர்களிடம் வந்துவிடும் அவர்களுக்கு. பற்றைகளையும் மரக்கொப்புகளையும் வெட்டி வீழ்த்தி ஜீப்புக்கு வழிசைத்தார்கள். முதலாவது கியரில் உறுமிக்கொண்டு நகர்ந்தது ஜீப். மீண்டும் பின்புறமாகத் தொற்றி ஏறினார்கள் தொழிலாளர்கள்.

'என்ன சிற்றம்பலமண்ணே! நாங்கள் சரியானகாட்டுக் குத்தான் போறம் போல கிடக்கு' என்றான் ரவீந்திரன்.

'என்ன பயமாக்கிடக்கா? இதுதானே இனிமேல் உன்றை சீவியம். போகப்போக இதெல்லாம் பழசியிடும்' என்று ஜீப்பின் குலுக்கலோடு ஆடி-ஆடிச் சொன்னான் சிற்றம்பலம். மற்றைய தொழிலாளர்களுக்கு இது புதிய அனு

பவம் அல்ல. மனித சஞ்சாரமும் நாகரிகமும் தோன்றுவதற்கு முதற்படியாக இவர்களைப் போன்ற தொழிலாளர்களின் பாதங்கள் தான் முதன் முதலில் எந்த நிலத்தையும் தீண்டுவனவாகும். அதன் பின்புதான் காடுகள் கழிகளாக மாறுவது எல்லாம். சற்றுத்தூரத்துக்கு எதுவிதத்தடையுமின்றிப் போய்க் கொண்டிருந்தது ஜீப்.

அந்தக்காட்டு நிலப்பரப்பு முழுவதும் இலைச் சருகுகள் பரவலாகவும் காற்றேரூடு அள்ளிச் செல்லப்பட்டுத் திட்டி திட்டியாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. ஜீப் வண்டியின் பின் மூலசருகுகள் சுழன்ற டித்துமண்ணைவாரிக்கொட்டுகின்றன. கண்மடல்களை முடியுமானவரை பொத்திக் கொண்டு அந்தக்காட்டுவெளியைப் பார்த்தவாறு பயணம் செய்கின்றனர் தொழிலாளர்கள். வீரக்கோன் விடியற்காலமையே சாராயத்தினால் உடலைச் சூடேற்றியிருந்தபடியால் ஜீப் பின் குலுக்கலும், அனற்காற்றும் ரசனைக்குட்பட்டதாக இருந்தது அவனுக்கு. அமரதாச தனது நகர்ப்புறத் தொடர்புகளை நினைத்தானே அல்லது நெலோன் அக்காவை நினைத்தானே—அழாக் குறையாக ஜீப் பின் கூடாரக் கம்பியில் பற்றியவாறு சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தான். முதியான்சே கூடாரக்கவன்ஸ் சுருட்டிய பொட்டலத்தில் முதுகைச்சாய்த்தவாறு உரங்க முனைந்து கொண்டிருந்தான். சோமபாலா இனிமேல் வீட்டைப் பற்றிப் பல மாதங்களுக்கு நினைக்கமுடியாது. அவனைக் குடும்பம் என்ற பாரம் நன்றாக அழுத்துவது போலிருந்தது. சிற்றம்பலத்துக்குக் குடும்பப்பிரச்சினைகள் இருந்தாலும் சதா அவற்றைப் பற்றிச் சிந்தித்து மனதைக் குழப்பிக்கொள்ள அவன் பழகவில்லை. கூடாரக்கம்பங்கள், தளப்பத் தூலைச் சுருள்கள் ஆகியவற்றில் மிதித்தவாறுஜீப் பின் குலுக்கலுக்குத்தனது உடலைச் சமன் படுத்திக் கொண்டு நின்றான்—ரவீந்திரன். ஆறுகள், அருவிகள், நீரோடைகள்பாய்ந்து செல்லும்வழிக் கெல்லாம் வற்றி வரண்டுபோயிருந்தன. காட்டுமரங்கள் மழைக்காக மோனத்தவம் புரிந்து கொண்டிருப்பன போல

அசைவற்று அந்தக் கோடையைச் சகித்துக் கொண்டிருந்தன. காட்டு மிருகங்கள் தண்ணீருக்காகத் தேடியலையும் காலமது. இருந்தபோதிலும் மரங்களால் சூழப்பட்டு பற்றைகளுக்குள் சில அருவிகள் விஷப்பாம்பு போல் மௌனமாய் அசைந்து கொண்டிருந்தன. அந்த அருவிகளையும் நீர்த்தேக்கங்களையும் தேடி காட்டுமிருகங்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. அந்தஅருவிகள், நீரோடைகள் எல்லாம் மகாவலியோடு கலக்கும்.

‘‘(சேர் ஜீப் இந்த வாய்க்காலைத் தாண்டி அப்பால் போகாது. இந்தப் பள்ளத்தில் இறக்கினால் நிலத்தில் கீழ் அச்சு முட்டும். ஆனபடியால், ஏதாவது மரக்கட்டைகளைப் பாலம் போல வெட்டிப் போடச் சொல்லுங்கள். ஜீப்பில் ஏதாவது பிசுகு நடந்தால் என்னுடைய கவலையீனம் என்று நட்டத்தை நான் தான் ஏற்க வேண்டி நேரிடும். அதனால் தான் சேர் பயமாக இருக்கிறது.)’’

‘‘(கங்காணம்! எல்லாரையும் இறங்கச் சொல்லி உந்தக்காட்டுப் பக்கத்தில் இதற்குப் போடக் கூடிய அளவில் மரத்தடிகள் ஒரு பத்துப்பதினைந்து வெட்டி வரவேண்டும் சீக்கிரமாக!)’’ என்றார் நிலஅளவையாளர்.

சோமபாலா அவர்களை அழைத்துக் காட்டு மரங்களை வெட்டிவரும்படி கூறவே காட்டுக்கத்திகளுடன் ஜீப்பை விட்டிறங்கிநடந்தார்கள். சோமபாலா அளவுகணக்காகப் பார்த்து ‘அதைவெட்டு இதைவெட்டு’ என்று மரங்களைப் பார்த்துச் சென்ற சமயம் அவனின் சேட்டின் பின்புற மாகப்பற்றிவிறுக்கென இழுப்பது போலிருந்தது. முதுகுப் புறச் சேட்டின் ஒரு பகுதிநாராய்க் கிழிந்த போது கூரான இரும்புக் கம்பிகள் போல் சோமபாலாவின் முதுகிலும் ஏதோ உழுது சென்றன. பியத்தெடுத்திருந்த சேர்ட்துணியை ஏந்திய கரத்துடன் பயங்கரமான அதன் பற்களையும் கறுப்புச்சடையாய் உடலெங்கும் வளர்ந்திருந்த உரோமத்தையும் காட்டியவாறு சோமபாலாவைத்தாக்க முன் வந்தது கரடி.

காடு அதிரச் சத்தமிட்டார்கள் தொழிலாளர்கள். அசைய மறுத்தது அந்தக் கரடி. சற்று நேரத்திற்கு முன் சுவைத்துக் கொண்டு நின்ற தேன் வதையிலிருந்து தேன் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கரடிக்கு மனிதர்களின் இரத்தம் தான் நன்றாகச் சுவைக்கும் என்று என்னியதோ தெரியவில்லை. அந்தத் தொழிலாளர்களை துரத்த முற்பட்டது.

வீரக்கோன், சிரிபாலா, முதியான்சே ஆகியோர் கத்திகளோடு கரடியை எதிர்த்து வந்தார்கள். கரடி கோபாவேசத்தில் எதையாவது பற்றினால் அது உயிர் போனாலும் தனது பிடியைத் தளர்த்தாது என்பதுதொழிலாளர்களின் அனுபவம். வீரக்கோன் காட்டுக்கத்தியை நிலத்துக்குச் சமாந்திரமாகப் பிடித்தவாறு கரடியின் முன் னால் திடைரெனப் பாய்கிறோன். சிரிபாலவும், முதியான் சேயும் அருகில் வந்து நிற்கிறார்கள். வீரக்கோனின் கத்தியின் கைபிடியில் கரடியின் கரங்களிரண்டும் இறுகப் பற்றின. அந்தக் கத்தியின் கைபிடியின் நடுவே, அதாவது கரடியின் கரங்களுக்கிடையில் வீரக்கோன் தனது கையினால் பற்றித் திமிறும் கரடியை நேராகக் கொண்டு வந்த போது சிரிபால் ஒங்கிக் கரடியின் நெற்றிப் பொட்டில் வெட்டினான். இரத்தம் சீறிப்பாய்ந்தது. கால்கள் கைகள் மரணவேதனையில் துடிதுடிக்க, இரண்டாவது வெட்டுப் போடுவதற்காக ஒங்கினான் முதியான்சே. வீரக்கோன் கைப்பிடியை விட்டதும் தடாலெனச் சரிந்து இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தது கரடி. அதன் வாய்க்குள்ளிருந்து இன்னும் மூச்சு வருகின்றதால் ஏற்படும் சத்தமா அல்லது இரத்தம் பாய்வதால் வரும் சத்தமா என்பது தெரியவில்லை. காட்டுக் கத்தியைப் பற்றியிருந்த அதன்பிடி இன்னும் தான் வீலகவில்லை.

‘‘(சரி போவம்! நல்ல வேளையாகக் கரடியாகப் போய் விட்டது. யானையாக இருந்திருந்தால் கங்காணம் முடிந்து போயிருப்பார்)’’ என்றான் முதியான்சே.

சோமபாலாவுக்கு அவர்கள் மீதிருந்த காழ்ப்புணர்ச்சி விலகி ஒருவித பாசம் எழுகிறது. தனது முதுகில் இருக்கும் நகவடுக்கள் இனிமேல் சிரிபாலாவையும், வீரக்கோஜையும், முதியான்சேயையும் நினைவு கொள்ளச் செய்யும். வெட்டி வீழ்த்திய மரத்தடிகளை சுமந்து செல்கிறூர்கள்.

ரவீந்திரன் காட்டுக்கு வந்த முதல் நாளே இப்படிப் பயங்கரமான அனுபவத்தை எதிர்நோக்கியது அவனின் தூர்ப்பாத்தியமே அவன் சற்றுக் கலங்கிவிட்டான் என்பதை யணர்ந்தவீரக்கோன், “(என்ன தம் பி பயமா? நாங்கள் இருக்கிறோம். நீண்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்)’’ என்றால் இலகுவான சிங்கள் வார் த்தைத்தளில்:

காட்டு மரத்தடிகளைப் பாலமாக அந்தப் பள்ளத்தின் மேல் அமைக்கிறூர்கள் தொழிலாளர்கள்.

“(என்ன கங்காணம் தோவில் காயம்)’’ என்றார் நில அளவையாளர்.

சோமபாலா அழாக்குறையாக நடந்த வற்றை விபரித்தான்.

தழுகளின் மேல் பக்குவமாக ஏறி அப்பால் கடக்கிறது ஜீப். தொழிலாளர்கள் மீண்டும் ஜீப்பின் பின்புற மாகத் தொற்றி ஏறினார்கள். இப்படிப்பல இடையூறுகளை விலக்கிக் கூடாரம் அமைக்கும் இடத்தினருகே ஒருவாறு வந்தார்கள். ஜீப்பிலிருந்து சாமான்களை சுமந்து கூடாரம் அமைக்கும் இடம் வரை சென்றார்கள். நிலஅளவையாளர் இறங்கி நாலா பக்கமும் திரும்பிப் பார்க்கிறார். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் ஒரே காடு தான். இதற்கு முன் இப்படியான பயங்கரமான காட்டில் அவர் வேலை செய்தது கிடையாது. அருவிகள், ஆறுகள், நீர்த்தேக்கங்கள் தெரிகின்றனவா எனப் பார்த்தார். வரை படங்களில் காட்டியிருந்த சிற்றூறுகள், நீர்த்தேக்கங்கள் எல்லாம் இருக்குமிடமே தெரிவில்லை. இனிமேல் மழை பெய்தால் தான் அவைகள் உருப்பெறும். தொழிலாளர்கள் கூடா

ரம் அமைக்கும் வேலைகளில் இறங்கியிருந்தார்கள்! மற் றைய மூன்று நில அளவையாளர்களின் கூடாரங்களும் கூப்பிடு தொலைவில் தான் அமைக்கப் போவதால் அவர்களுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. தண்ணீரை ஜீப் பில் 'பெளசர்' பூட்டிக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். ஆற்றுப் படுக்கையில் தற்காலிகமான கிணறேஞ்று வெட்டும் வரைக்கும் 'பெளசரில்' அவர்களின் தேவைக்கு தண்ணீர் கொண்டு வருவதாக ஏற்பாடு.

அந்தக் காட்டுப் பிராந்தியத்தில் கால் ஏக்கர் அளவில் துப்புரவு செய்து பற்றைகளையும், மரக்கட்டைகளையும் ஒவ்வொரு புறமாக ஒதுக்கித் தீ மூட்டினார்கள். காட்டுமிருகங்கள் நெருப்பைக் கண்டால் தானுகவே விலகிவேறு இடங்களுக்குச் சென்று விடும் பழக்கமுடையன். கூடாரக் கம்பங்களில் கண்வஸ் கூடாரத்தை இழுத்துக் கட்டி மிகுதி வேலைகளில் மூழ்கியிருந்தனர். தொழிலாளர்கள். சற்றுத்தொலைவில் ஓஸ்மண்ட் சில்வாவின் தொழிலாளர்களும் கூடாரம் அமைக்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டான் ரவீந்திரன். நிலஅளவையாளரின் கூடாரம் முடிவுற்றதும் வாடி அமைக்கப்படும். வாடிச் சமையறகாரன் இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக அரைகுறையாக எழுந்து கொண்டிருந்த கூடாரத்தின் முன்பாக மூன்று கற்களைவத்து விறகுக்கட்டைகளில் நெருப்பை மூட்டினார். நிலஅளவையாளர்கள் கூடாரம் முற்றுப் பெறும் வரைக்கும் அங்கு நின்று பிரயோசனமில்லையென்ற தண்ணீர் பெளசருடன் வந்த ஜீப் திரும்பிப் போவன்றுவைக்குப் புறப்பட்ட போது அவர்களும் தொற்றிக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.

அந்தியாயம் இருபத்தொன்று

அந்தக் காட்டுப் பிராந்தியத்தில் பார்த்த முகங்களையே திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தார்கள். அந்த நான்கு வாடிகளும் சங்காவிலைக் காட்டுப் பகுதியில் அமைந்திருந்தாலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையில் கணிசமான தூர் இடைவெளி இருந்தமையால் ஒரு வாடித் தொழிலாளர்கள் அவர்களுக்கு அடுத்தாற் போலிருக்கும் வாடித் தொழிலாளர்களை மட்டுமே, அதுவும் சிரமத் தோடுதான் தொடர்பு கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. சிவலிங்கம் தனது சூடாரத் தொழிலாளியான சந்தரத்தைத் தன்னேடு அழைத்துவந்திருந்தார். ரவீந்திரன் மற்றைய தொழிலாளர்களோடு வாடியில் சாக்குக் கட்டிலைப் போட்டான். ரவீந்திரனுக்கு இரவு நேரங்களில் தூக்கம் வர மறுத்தது. ஆரம்ப நாட்களில் இரவில் சில சமயங்களில் வீசும் பேய்க் காற்றில் சூடாரக்கன்வஸ் படபடப் பதும், மரங்களில் இலைகள், கொப்புகள் உராய்வதால் ஏழும் இரைச்சல் ஒசையும் அவனின் உறக்கத்தைக் கெடுத்துவிடும். நன்பார்களை அரிக்கன் ஸாம்பின் வெளிச்சத்தில் பார்ப்பான். சாக்குக் கட்டில்களில் நிம்மதியாக உறங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

தாயின் நினைவுகள் அலையலையாக வந்து பாயும். தலையைக் குப்புறத் தலையனையில் புதைத்துக்கொண்டு கிடப் பான். ரவீந்திரன் இப்படி உறங்காமல் சிந்தனையில் மூழ்கி யிருந்தபோது, அவர்கள் வெட்டியிருந்த கிணற்றுப் பக்கமாக தன்னீர் சலசலத்துக் கேட்டது. வாடியின் கதவைத் திறந்து பார்த்தான்.

நிலவு வெளிச்சத்தில் ஒரு யானைக் கூட்டம் அந்தக் கிணற்றைச் சுற்றி நின்றது. குட்டி யானைகளுக்குப் பெரிய

யானைகள் வழிவிட்டு மிகவும் ஒழுங்காக ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தண்ணீர் குடிக்கின்றன.

ரவிந்திரன் ஓடிப்போய் நண்பர்களைத் தட்டி எழுப்பி வேன். வாசலில் வந்து தலைகளை நீட்டிப் பார்த்தனர்.

“(கூட்டமாக வந்திருப்பதால் பயமில்லை. பேசாமல் இருங்கள்)’’ என்றான் வீரக்கோன். யானைகள் தண்ணீர் குடித்துமுடிந்ததும் காட்டுக்குள் சென்று மறைந்தன. வாடியிலிருந்த தொழிலாளர்கள் வட்டமாகக் கூடிக் கதைத்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு மீண்டும் படுத்துவிட்டனர். கூடாரத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் விற்குக்கட்டடைகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன.

* * *

நான்கு நில அளவையாளர்களுக்கும் உடுவரை அளவைக்குரிய காட்டுநிலப் பரப்புகள் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. பருவமழை வீழ்ச்சிக்கு முன் அளவைகள் முடிக்கவிருந்ததால் மும்முரமாக வேலைகளில் மூழ்கியிருந்தார்கள். தொழிலாளர்கள் அளவைக் காக்க காட்டை முதலில் வெட்டவேண்டும். அவர்களின் பாதுகாப்புக்காகச் சிக்காரி (துவக்குக்காரன்) ஒருவன் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். சிக்காரியாகக் கடமையாற்று பவர்கள் காடுகளில் நன்கு பரிச்சயமுள்ளவர்கள். அவர்கள் தோட்டாவை விரயமாக்காது ஒரு வித மந்திர சக்தி யால் காட்டு மிருகங்களைக் கட்டிப்போடுவார்கள் என்று ஒரு நம்பிக்கை தொழிலாளர்களிடமுண்டு. தபால் கொண்டு வருவதற்காகத் தொழிலாளர்களுடன் துணைக்குப் போவதும் சிக்காரிதான். ‘செக்கேருவி’ல் நாட்சம்பள அடிப்படையில் பதிந்து சம்பளம் கொடுப்பார்கள். காட்டை ஒரு மனிதன் புகுந்து செல்லக்கூடிய இடைவெளியில் நூல் கட்டியதுபோல் ஒரே நேர் கோடாக வெட்டிக்கொண்டுபோவார்கள். ஏதாவது பெரிய மரங்கள் குறுக்கிட்டால் மட்டுமே திசையை மாற்றுவார்கள்.

அன்று விடியற்காலையில் தொழிலாளர்கள் நித்திரை விட்டு எழுந்துவந்தபோது யானையின் சாணம் வாடியின் முற்றத்தில் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். யானையின் பாதங்கள் பதிந்திருந்த சுவடுகள் அவர்களின் உள்ளங்களைக் கூலக்கின.

“(ஓ!...உக்கு பண்டா! உள்ளையல்லவா திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தேன், கூடாரங்களைச் சுற்றி மரக்கட்டைகளை நன்றாக ஏரித்துவிட்டுப் படுக்கும் படி, பார்த்தாயா உன்னுடைய கவலையீனம் எல்லாருடைய வரியிருக்கும் ஆபத்துத்தேடப்பார்த்துவிட்டது. நல்ல வேலோயாகத்தப்பினேம்)’’ எனச் சோமபாலா உக்கு பண்டா மீது ஏரிந்துவிழுந்தான்.

“(இல்லைக் கங்காணம்! நான் ஏரித்துவிட்ட கட்டைகள் எல்லாம் நெருப்பு மூளாமல் அனைந்துபோனதால் தான்...)’’

“(சரி இனிமேல் கவனமாக இரு)’’

தொழிலாளர்களெல்லாரும் வெளிக்கள் வேலைக்குப் புறப்படத் தயாரானார்கள். சிக்காரி துவக்கைத் தோளில் ஏந்தியவாறு முள்ளூல் வந்து நின்றான். சூரியன் தலைக்கு மேல் வருவதற்கிண்டயில் திரும்பிவிட வேண்டுமாகையால் சிவலிங்கம் தொழிலாளர்களைத் துரிதப்படுத்தினார். பதி ஞங்கு மணிக்குப் பின்பும் வேலைகளை நீடித்தரல் வெயிலின் காங்கையில் வரக்கூடுபோயிருக்கும் அவர்களின் நாக்குகள் மேலதிகாரிகளை, திணைக்களாத்தை, நில அளவையாளர் நாயகத்தை, அரசாங்கத்தையெல்லாம் சபிப்பார்கள். உருக்குச் சங்கிலி நாடாவில் 69 க்குப் பதி லாக 96 என வாசித்து விடுவார்கள் என்ற பயம் நில அளவையாளருக்கு இருந்தனமையால், சோர்வடைந்தபின் வேலை வாங்குவதில்லை. சிவலிங்கம் நில அளவையாளர் சங்காவிலைப் பகுதிக்கு வந்த நாளிலிருந்து மனம் குழம்பிய நிலையில்தான் இருந்தார். இப்படியான சூழ்நிலையில்

தனிமையாக இருந்து மனோவியாதிக்கு உட்படாமலிருப்ப தற்காகக் குடிப்பழக்கந்தை உண்டாக்கிக்கொண்டவர் கஞம் உண்டு. சிவவிங்கம் தான் ‘தமிழராக இருக்கிறேன்’ என்ற ஒரு தற்பாதுகாப்பின்மையை அந்தத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திக் கொண்டதாலோ அல்லது உண்மை அன்மினுலோ அந்தத் தொழிலாளர்களோடு மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகினார். அந்தக் காட்டுப் பிராந்தியத்தில் தனது அந்தஸ்தை உயர்த்திவைப்பதில் நட்டம் தான் கூடுதலாக இருக்கும் என்பதை நன்கறிந்திருந்தார். அவர்களுடன் சிகிவும் அன்பாகப் பழகினார். அவர்கள் எதிர்பார்க்காத சமூகைகளை வழங்கினார். அவர்கள் மாடுபோல் உழைத்தார்கள். சராசரி நாளொன்றுக்கு ஐந்து சும்கிலி தூரத்துக்கு மேலாக அளவைப் பாதை வெட்டினார்கள். அவர்கள் வெட்டியிருக்கும் பாதைகளில் ஓடாக அளவை செய்வார் சிவவிங்கம். அளவைப் பாதைகள் வெட்டி முடிந்தால்தான் அளவைக்குச் செல்வார் நில அளவையானார். இதன் காரணமாக, தொழிலாளர்கள் செல்லும் எங்கூ நடக்கவில்லை நில அளவையாளர் போகவேண்டிய அவசியம் இருக்காது.

இன்று தொழிலாளர்கள் மட்டுமே அளவைப் பாதை வெட்டப் போயிருந்தார்கள். சிக்காரி வேலைத் தலத்தில் துவக்கோடு காவுக்காப்பான்.

முதியாங்கே, உக்குப்புஷ்டா, வீரக்கோள், அமரதாஸ ஆவியோர் உகு பகுதியாக நின்றுவெட்டிக்கொண்டு நின்றனர்.

கத்திகள் வீச ‘ஈடுக் கூடுக்’ கென மரக்கொப்புகள் பற்றாக்கு நிலத்தில் வீற்கின்றன.

“(ஹீரே! உனக்குத்தான் இந்தக் காட்டுக்கு வந்தது நல்லதாகப் போயிற்று. எங்களுக்கெல்லாம் இது ஒரு தண்டனை போலந்தான். இல்லையா?)” என்றுள்ள முதியாங்கே.

“(ஏன் முதியான்கே அப்படிச் சொல்கிறோய்?)”

“(வாய்க்கால் பக்கத்துப் பெண்...)” என்று இலேசா கக் கண்களைச் சிமிட்டினான்.

“(அவளால் பட்ட தொல்லைகள் போதாதா? அவளைப் பற்றிய பிரச்சினைகளைல்லாம் எப்பொழுதோ முடிந்து போயிற்று. நான் மறந்தாலும் நீங்கள் மறக்க மாட்டார்கள் போனிருக்கிறதே!)”

“(என் ரவீந்திரனும் கெப்றியல் பாஸ்னுடைய மகளைப் பார்த்துச் சிரித்ததைக் கண்ணால் கண்டேன் என்று முதியான்கே இருப்புக்கொள்ளாமல் இருந்ததை எங்களுக்குத் தெரியாதா? அவன் தங்கமான ஒருவன். அவனுக்கெதிராக உள்ளேடு சேர்ந்து வீரேயும் ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணித்தன்னுடைய பிரச்சினையை முடிமறைத்தது என்னவோ உண்மைதான்)’’ என்றால் உக்குபண்டா.

“(போடா போ! நீ பெரிய நியாயத்தைக் கண்ட மனுசன்)’’ என்றால் முதியான்கே.

வீரக்கோன் கத்தியை ஓங்கி மரத்தை வெட்ட முனைந்தவன் வெட்டாமல் கையை வெறுமனே ஓங்கிய வாரு நின்றான். அவனின் கிந்துளைகள் மின்னலாய்க் கூழன்று கொண்டிருந்தன. கண்களின் பார்வையில் ஒரு மாறுதல், புருவங்களின் நெளிவில் ஒரு வேறுபாடு—

“(அந்த விஷயத்தில் நான் தவறுதான் செய்துவிட்டேன் பண்டா அண்ணோ.)’’ என்று மட்டுமே வீரக்கோன் கூறிவிட்டு ஓங்கி மரக்கொப்பொன்றை வெட்டினான்.

“(அதிலென்ன தவறு நடந்துவிட்டது? என்ன கல்யாணம் செய்யவிருந்த காதலர்களையா பிரித்துவைத் தேன், நீ ரவீந்திரனுக்காகப் பரிந்துபேசவாய்தானே. பேசத்தானே வேண்டும். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் உனக்கு இன உணர்ச்சி மரத்துப்போய்விட்டது)’’ என்றால் முதியான்கே வீரக்கோளைப் பார்த்தவாறு.

“(சும்மா இரு முதியான்சே! உன்னுடைய பேச்சு இப்பொழுது வாடியிலும் எடுபடுகிறதில்லை. ஒரு இடமும் எடுபடுகிறதில்லை. நீ நேராகப் பார்க்கத் தெரியாதவன். நீ என்றைக்குச் சிற்றம்பலமும் ரவீந்திரனும் உன்னுடைய எதிரிகள் என்பதை மனதிலிருந்து விலக்குகிறுயோ அன்று தான் நீ நேராகப் பார்க்கிறவன் என்று ஏற்றுக்கொள் வேன். அதுவரைக்கும் நீ பழைய முதியான்சேதான்)’’ என்றுன் வீரக்கோன்.

“(எனக்கு மானம்தான் பெரிது. நீங்களெல்லாருமே என்னை ஒதுக்கித் தள்ளினாலும் என்னுடைய இன உணர்ச்சியைப் போக்க முடியாது)’’

“(கதையை விட்டுவிட்டு வேலையைக் கவனி. கங்கா ணம் வந்து சத்தம் போடப்போகிறார்)’’ என்று பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் வீரக்கோன்.

இன்னெரு பக்கமாக வெட்டிக்கொண்டுநின்ற சிற்றம்பலம், ரவீந்திரன், சிரிபாலா, தியோனிஸ் ஆகியோர் குரியனை நியிர்ந்துபார்த்துவிட்டு வேலையை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பினார்கள்.

சிக்காரி அவர்கள் முன்பாகப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் இருபத்திரெண்டு

அது ஒரு மாலைப்பொழுது. ரவீந்திரனும் சிற்றம்பலமும் ஆற்றுப் படுக்கையில் வெட்டியிருந்த சினந்தில் தண்ணீரை அள்ளி உடலை மட்டும் கழுவிக்கொண்டு வந்தார்கள். சினந்தில் நீர் வற்றிக்கொண்டு போவதால் கிழமையில் ஒருநாள் மட்டுமே குளிப்பார்கள். ரவீந்திரன் பொன்னறுவை வாய்க்காலில் ஓர் தோரு நாளும் முன்பு

குளித்துவிட்டு வருவதைக்கண்ட தியாகராசா கூறிய வார்த்தைகள் இப்பொழுதும் நன்றாக நினைவுக்கு வருகின்றன.

“எடே ரவீந்திரன்! நீ இப்பிடிக் குளிச்சுப்பமாதை தண்ணீர் இல்லாத ஊருக்குப் போன்ற எண்டால் மாதக் கணக்கிலே குளிக்கேலாது. அப்பிடியான நேரத்திலே குளிக்கிறது கூட ஆடம்பரமான செய்கையாகத்தான் இருக்கும்’’. — குளிப்பது கூட ஆடம்பரமான செயல் என்பது உண்மைதான் என உணர்த்தியது.

“என்ன சிற்றம்பலமண்ணே! இங்கை வந்த நாளிலே இருந்து சரியாகக் குளிக்காமல் உடம்பெல்லாம் ஒரே கூடாகக் கிடக்கு’’—என்றான் ரவீந்திரன்.

“இந்த வேலைக்கு வந்தால் பழக்கத்துக்கு அடிமையாக இருக்கப்படாது. பழங்காலத்து ஞானிகளைப் போல இருந்தால் உண்டு. இல்லாவிட்டால் இல்லை எண்டமட்டிலே இருக்கவேணும்’’ என்று கூறிய வாறு சிற்றம்பலம் வாடிக்குள் நுழைகிறான். ரவீந்திரன் பின்தொடர்ந்தான்.

மரக்கட்டைகளை கூடாரத்தின் வெளியே போட்டுத் தீழட்டுவதில் முனைந்திருந்தான் உக்கு பண்டா. வாடியின் நடுவில் தூக்கியிருந்த அரிக்கன் லாம்பின் வெளிச்சத்தைத் துண்டியிட்டு மீண்டும் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டான் தியோனிஸ். மடியின்மேலாக குட்கேசைத் தாங்கலாக வைத்துக்கொண்டு கடிதம் எழுதச் சொல்கின்றான். கடிதத்தை எழுதத் தொடங்கி முடிக்கும் வரைக்கும் தனது மனவி மக்களோடு மானசிகமாக வாழ்ந்துள்ளு வர்கள் அந்தத் தொழிலாளர்கள். தங்களின் கஸ்டமான் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதி அனுதாபத்தைப் போலியாகப் பெற விரும்பமாட்டார்கள். எப்பொழுதாவதுதான் இருந்தாற்போல் கடிதம் எழுதுவார்களே ஒழிய, கிரமமாக எழுதமாட்டார்கள். பேனுவோடு அதிகம் மின்கீட்டுப் பழக்கமில்லாததாலோ என்னவோ

அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதுவதும் ஒரு வேலைப்பழுவாகவே இருக்கும். தொச்சையாக இலக்கணங்களைதுவும் இன்றி குண்டுகுண்டாக எழுதும் எழுத்துக்களில் அவர்களின் ஜீவன் இருக்கும். அதைத்தான் தமது குடும்பங்களுக்குச் சமர்ப்பிப்பார்கள். எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் வீடு, குடும்பம் என்ற ஒரு ஆழமான பற்று இருந்தது. ரவிந்திரனுக்கோ எதுவும் இல்லாமல் இருந்தால் தனது வாழ்க்கை அர்த்தம் செறிந்ததாக இல்லையே என மனதுக்குள் எண்ணுவான்.

தன்னை உதறித் தள்ளிய அண்ணலும் சுகோதரிகளும் — மறந்துபோன கிராமத்து நினைவுகளும் அவனுக்கு ஒரு பிழப்பை ஏற்படுத்த முடியுமா?

ரவிந்திரன் தியோனிஸின் பக்கமாக வந்து—

“(என்ன கடிதம் போவிருக்கிறது?)” என்றால், தியோனிஸ் வெறுமனே தலையாட்டிவிட்டு எழுதிக்கொண்டிருந்தான். ரவிந்திரனின் உள்ளத்தில் ஒரு பாதுகாப்பின்மை குடிகொள்கிறது. அவன் எதற்காக வாழ்கிறான் என்பதே அவனுக்கொரு கேள்விக் குறியாக இருந்தது. அவன் நாளைக்கு இறந்துவிட்டால் அவனின் பினாம் இந்தக் காட்டில் தான் எரியும். அவனுக்கேன்று வீடு, குடும்பம், உறவு எதுவுமே கிடையாது. அவன் வாழ்க்கையேன்ற பாதையில் ஒரு தனிவழிப் பிரயாணியாகினிட்டான். ரவிந்திரன் வாடியின் வெளிப்புறமாக வந்து திலவிலாடும் மரக்கொப்புகளைப் பார்த்தவாறு சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தான்.

சிவலிங்கம் காம்ப் மேசையில் வைத்திருந்த லாம்பின் வெளிச்சத்தில் மூன்றாம் வகுப்புச் சிங்களப் புத்தகத்தை எடுத்து விரிக்கிறார்.

நஸன்கு வருடங்களாகச் சம்பள உயர்வோ ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. சிங்களச் சோதனைக்குப் பிரவேசப் பத்திரம் வந்ததும் இப்படிச் சில நாட்கள் புத்தகத்தை எடுத்து மூன்னால் விரித்துவைத்துவிட்டுக் குழம்புவார். அவருக்குத்

தெரியாதவற்றைக் கேட்க. யார் இருக்கிறார்கள்? தன் ஞானுக் காட்டில்லையும் தொழிலாளர்களில் யாராவது ஒரு வணை அழைத்து விளங்காதவற்றை விசாரிப்பார். இந்தப் பழக்கத்தால் மட்டுமல்லாது, அவரின் வாழ்க்கை அந்தஸ்து, குடும்பநிலை ஆகியவற்றை மிகவும் தாழ்ந்து போயிருந்தமையால் தொழிலாளர்களிடம் நண்பார்களைப் போல் பழகுவார். ரவீந்திரன் சில மாலை வேளோகளில் கூடாரத்தின் நிலத்தில் முழந்தாழ்களைக் கட்டிக்கொண்டு தனது குடும்பத்தின் கதைகளையெல்லாம் அவரிடம் சொல்லியிருக்கிறான். சிவலிங்கம் மிகவும் அக்கறையோடு கேட்டு அவனுக்காக இரக்கப்படுவார். அவர் தனது குடும்ப விவகாரங்களைக் கூட ஒனிவு மறைவின்றிக் கூறுவார். சிவலிங்கம் இன்னும் திருமணமாகாதவர். அவரின் சகோதரிகள் இருவர் திருமணம் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சீதனம் தேட முடியாவிட்டாலும் சாகும்வரைக்கும் சாப்பாடு எப்படியோ போடுவேன் என்று சுபதம் எடுத்திருக்கிறார் போன்றிருக்கிறது.

ரவீந்திரன் இப்படிக் குடும்பத்தின் அந்தஸ்து ஆகிய வற்றை உடைத்தெறிந்துவிட்டுச் சுயமாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொண்ட துணிவை நினைத்து வியப்பார். சிவலிங்கம் தொழிலாளர்களோடு பழகும் மனப்பாள்ளமயை மட்டமாகப் பலவர் நினைத்தார்கள். ‘தொழிலாளர்களைக் கெடுக்கிறுன்’ என்று மேலதிகாரிகள் குறை கூறினார்கள். தொழிலாளர்களின் நலனில் அதிகமாக அக்கறை காட்டி ஒரு ‘(Cheap Popularity)’ பெற முன்கிறார் சிவலிங்கம் என்னார்கள். சிவலிங்கம் ஒரு சமயம் தன்னைப் பரிசோதனை செய்ய வந்திருந்த உதவி நில அளவையாளர் முன்பாகத் தொழிலாளர்களுக்காகப் பரிந்துபேசியமைக்காக மிகவும் மட்டமான வார்த்தைகளில் கடிந்துவிட்டுப் போயிருந்தார். சிவலிங்கம் இப்படித் தொழிலாளர்கள் மீது கருணைகாட்டுமளவுக்கு அவரை வனக்குவித்த சம்பவ

மொன்று எழுபத்தியோராம் ஆண்டு ராஜரங்களைக் காட்டுப் பகுதியில் நடந்தது.

கிளர்ச்சிக்காரர்களெல்லாம் சரணடைந்திருந்த நாட்கள். கிளர்ச்சி ஏப்ரல் மாதத்தில் தொடங்கியதுமே கூடாரத்தைக் கைவிட்டுப் போயிருந்தவர் நிலைமை சீர்க்கைந்து பல மாதங்களுக்குப் பின் அவரும் தொழிலாளர்களும் கூடாரத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். அப்பொழுதும் சரணடையாமல் சில கிளர்ச்சிக்காரர்கள் காடுகளில் திரிந்தார்கள்.

ஒரு நாள் இரவு—

சிவலிங்கம் நூள்ம்பு வலையைக் கட்டிலீச் சுற்றிய போட்டுவிட்டுப் படுத்திருந்தார். மேசையில் மட்டும் சிறிய விளக்கொன்று இருந்தது. அவர் நன்றாக உறங்கியிருந்த சாம வேளையில், அவரின் முகத்துக்கு நேராக டோச் கிட்டட யாரோ அடிப்பது போவிருந்தமையால் விழிப் படைந்தார். நூள்ம்பு வலையைத் துப்பாக்கிக் குழலால் தூக்கியவாறு ஒருவன் நின்றான். இன்னும் நான்கைந்து பேர்கள் துவக்கோடு வாசலிலும் அவரைச் சுற்றியும் நின்றார்கள்.

இது கணவல்லவேயெனக் கணக்கோக் கசக்கிக்கொண்டெடுந்தார் சிவலிங்கம். அதிர்ச்சியால் வாயடைத்துப் போய் நின்றார். ரானுவப் படையினர் போல துவக்கை அவருக்கு நேராக நீட்டியவாறு நின்றனர். சிவலிங்கம் திரும்பிப் பார்த்தபொழுது அவரின் தொழிலாளர்களைச் சுரும் வரிசையாக நிற்கிறார்கள். அவர்களைக் காவல் செய்யும் இன்னும் இரண்டு துப்பாக்கிக்காரர்கள், அவர்கள் கைகளைத் தோன்காக்கு மேலாக உயர்த்தியவாறு மௌனமாய் நிற்கிறார்கள்.

சிவலிங்கத்தையும் தொழிலாளர்களையும் அப்படியே நிற்கவைத்துவிட்டு இருவர் வாடியில் இருந்த உணவுப் பண்டங்களிருந்த மூட்டைகளைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

“(இதெல்லாம் நீயொருவன் சாப்பிடுவதற்காகவர் வைத்திருக்கிறார்கள்?)”

“(இல்லை! இது தொழிலாளர்கள் சாப்பிடுவதற் காக...)” என்றார் சிவலிங்கம் நடுக்கத்துடன்.

“(அப்படியானால் வேண்டாம். கொண்டுபோய் திரும் பவும் வைத்துவிட்டுவா’’) என்று தலைவன் கட்டளையிட்டான்.

திருவன் மேசையின் லாச்சியை இழுத்துச் சிவலிங்கத் தின் பர்சை எடுத்து அவரிடம் வீசிவிட்டு—

“(எங்களுக்குப் பணம் தேவையில்லை. சாப்பாடு தான் தேவை. எங்களுக்குத் தருவதற்கு உங்களிடம் என்ன இருக்கிறது?)” என்றார்தாருவன். இன்னென்றாருவன் சிவலிங்கத்தின் சப்பாத்துக்களை அணிந்துகொண்டு “(அடா எனக்கு அளவாக இருக்கிறதே)’’ என்றார்.

இன்னென்றாருவன் மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பதி வேடுகளைப் பார்த்துவிட்டு —

“(ஓகோ! இன்னும் ஆங்கிலத்தில்தான் வேலை நடக்கிறதா?)” என்றார்.

கூடாரத்தையும், வாடியையும் சல்லடை போட்டுத் தடவி, சேவையின் கைக்கடிகாரம், பழைய சப்பாத்துக்கள், தொழிலாளர்களின் சிலிப்பர்கள் ஆகியவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு சிவலிங்கமும் தொழிலாளர்களும் ஏற்குமிடத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களைக் காவல் செய்த இருவரும் துவக்கை கீழே வைத்தவாறு சற்றுச் சாவதானமாக நின்றனர். தலைவன் சிவலிங்கத்தின் முன் பாக வந்து — “(எமது ‘விழுக்கிணையப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?)” என்று கேட்டான்.

சிவலிங்கம் என்ன பதில் கூறுவதென்றே தெரியாது தடுமாறினார்.

“(எனக்கு இதைப் பற்றி ஒன்றும்...)” என்று மிகுநியைக் கைவிரலால் கூறி முடித்தார். தலைவன் தொழிலாளர்களின் பச்கமாகத் திரும்பி—

“(இவரால் உங்களுக்கு ஏதாவது கரைச்சல் உண்டா?)” என்று நில அளவையாளரைச் சுட்டிக் காட்டி னன்.

அனைவரும் ஒருமித்த குரவில் (‘இல்லை’) என்றார்கள்.

ஆங்கிலப்படங்களில் இப்படியான கூட்டங்களைப் பார்த்திருந்தாரேயோழிய அதைத் தனது நிஜ வாழ்வில் காணுவேன் எனக் கணவு கூடக் கண்டிருக்கமாட்டார் சிவவிங்கம். ஒருவனின் உயிர் என்பது துப்பாக்கி வில்லுப் பொறியின் அசைவுக்குப் பெறுமதியாகவிருந்த காலமாகையால் அவர் மிகவும் பயந்துபோயிருந்தார். அவர்கள் போகும்பொழுது ‘பொலிசில் முறைப்பாடு கொடுத்தால் பூண்டோடு அழிப்போம்’ என்று சொல்லிவிட்டுப்போனர்கள்.

அடுத்தநாளே சிவவிங்கமும் தொழிலாளர்களும் ராஜாங்களையெல்லை விட்டு ஓடிவந்தார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்கள் அன்று அப்படிச் சொல்லியிராவிடின் என்னென்ன விபரிதங்கள் நடந்திருக்குமோ எனக் கற்பணை செய்துபார்ப்பார் சிலவிங்கம். அவர்கள் மீதிருக்கும் மதிப்புத் தானுகவே உயர்ச்சிபெறும்.

ரவித்திரன் வராடியின் வெளிப்புறமாகச் சிந்தனையில் முழுகியிருந்ததை அவதானித்த சிவவிங்கம் சிங்களப் புத்தகத்தை முடிவைத்துவிட்டு—

‘ரவிந்திரன்! என அழைத்தார் உரத்த குரவில்.

‘சேர்’ என்று கூறிக்கொண்டே கூடாரத்துக்கு வந்தான்.

“என்ன கண்நேரமாக அப்பிடியே நின்னுகொண்டு யோசிக்கிறோய்?”

“ஒண்டுமில்லைச் சேர்...”

“சம்மா சொல்லு ஒழிக்காமல்...”

“நான் பலதையும் யோசிச்சன். என்றை அம்மா செத்தோட எனக்கு ஊரிலை இருந்த பிடிப்பெல்லாம் போட்டுது. நான் இப்பிடித் தனி மனிதனுக்கச் சீவிக்க

வேண்டியிருக்கே... எனக்கெண்டு உறவோ அல்லது குடும் படைமா இல்லை. இப்பிடிக் கஸ்டப்பட்டுச் சீவிச்சு என்றை வாழ்க்கையாலே என்ன பிரயோசனம் எண்டு நினைக்கிறன்’’.

‘‘ரவிந்திரன்! உனக்குச் சொந்தங்கொண்டாட ஆக்களில்லை எண்டு கவலைப்படுகிறூய். நான் எனக்கேன் இவ்வளவு சொந்தம் பந்தமெல்லாம் வந்தது எண்டு கவலைப்படுறன். நீ இப்பிடித் தனி மனிசனுக் கெடுக வாழப்போறியே! உனக்கெண்டு குடும்பம் உறவெண்டு ஒண்டும் வராமல் நெடுக தனிக்கட்டையாக இருக்கப்போறியே? இதுகளைய் பற்றி அதிகம் யோசிக்கப்படாது. அது சரிநாளைக்கு விடிய வேலைக்குப் போறதுக்குச்சிக்காரி வந்திட்டானே?’’

‘‘ஓம் சேர்... பிள்ளைரமே வந்திட்டார்...’’

‘‘நாளைக்கு நான் வரமாட்டன். அண்ணடக்கு வெடின ஸைலில் மிச்சத்தை வெட்டிப்போட்டு வாருங்கோ.’’

‘‘ஓம் சேர், கங்காணத்திட்டப் போய் சொல்லிவிடுறன். அப்ப போட்டு வாறன் சேர்’’

‘‘ஓ...போட்டு வா...’’

அத்தியாயம் இருபத்திமுன்று

சிக்காரி துவக்கில் தோட்டாவைப் பொருத்திக் குழாயை வானத்தைப் பார்க்கக்கூடியதாக டி மிர் தி தோரில் ஏந்திக்கொண்டான். இன்றும் நான்கைந்து ‘SG5’ தோட்டாக்களை இடுப்பு பெல்டில் செருகிக்கொண்டான். தோழிலாளர்கள் காட்டுக் கந்திரரூடன் வேலைத்தலத்தை நோக்கிச் சிக்காரியைப் பின்தோடர்ந்தார்கள். அவர்கள் அளவைப்பாதை வெட்டவேண்டிய இடம் இதுதான்.

நான்கு திக்குகளிலும் மரங்களும் பற்றைகளுமாகத் தினச
யைக் குழப்பிக்கொண்டிருந்தன.

அமரதாசா சுத்தியை எடுத்து வெட்டத் தொடங்
கினுன், சிரிபாலாவும் அவனருகில் நினரு வெட்டி க
கொண்டு நினருன். மற்றைய தொழிலாளர்களும் அள
வைப் பாதை வெட்டத்தொடங்கினர்.

“(என்ன மச்சான் அமரே! பொன்சேகோ மாத்தயா
வின் தொழிலாளர்களுடன் சென்ற சிக்காரி தெற்றுயானை
யொன்றுக்கு வெடிவைத்துக் காயப்படுத்தி விட்டானும்)“
என்றான் அமரதாசா.

“(சுத்த மடையஞக் கிருக்கினுன் அந்தச் சிக்காரி.
யானையைச் சுட்டால் அதை விழுத்திவிடவேண்டும். இல்லா
விட்டால் அது கோபங்கொண்டு... எல்லாகுக்கும் இடைஞ்
சல்)“ என்றான் சிரிபாலா.

காற்றுப் பலமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. எங் கோ
தூரத்தில் மரக்கொப்புகள் முறியும் சுத்தம் கேட்கிறது.

“(என்ன வீரக்கோன்! ஏதோ முறிந்து சுத்தம் கேட்கி
ரதே)“ என்றான் உக்குபண்டா.

“(அது காற்றுக்கு முறிந்திருக்க வேண்டும்)“ என்று
விட்டு கந்தியால் உங்கி வெட்டிக்கொண்டு நினருன்.

ஆள்காட்டிக் குருவி கி... கி...யென இரைந்து கொண்ட
ஏருந்தது. அதுவும் அத்த இடத்தை விட்டுப் பறந்து
சென்ற வின் கந்திகள் வெட்டும் சுத்தமே அந்தச் சாட்டுப்
பிராந்தியத்தை தினரத்திருந்தது.

மீண்டும் மரக்கொப்புகள் முறியும் சுத்தம் கேட்டது
மிக அண்மையில்.

“(என்ன வீரோ! நீதானே காட்டில் ராசா வெண்டு
சொல்லுவாயே. இதுக்க என்ன சொல்லப் போகிறோய்.
காற்று வீசாமல் ஏதோ முறியும் சுத்தம் கேட்ட ஜிறதல்

வவா) ஓன்றுள்ள குபண்டா. வீரக்கோண் குத்தியைப் பிழுத்தவாறு சுற்று யோசித்தான்.

அப்பொழுது—

மலைப்பாறையியான்று இடம் பெயர்ந்து ஒரு ஞ டோடி வருவது போல, செடிகளை, மரங்களை முறித்து நொருக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்தது யானே.

“அ...வி...யா!!!” அந்த அவலக்குரலில் காடு அதிர் கிறது. யானே அருவில் நின்ற அமரதாசாவைத் துதிக்கை யால் சுற்றி வள்ளத்தது. அதன் காதுகளும், கால்களும் பயங்கரமாக ஆடின. சிக்காரி துவக்கை நீட்டிச் சுடுகிறுன். முளையைத் தகர்த்தெறியாமல் அவனின் துவக்கிலி ருந்து கிளம்பிய சன்னக்கள் யானையின் முதுகைத் தடவிச் சென்றன. மற்றைய தொழிலாளர்கள் திசையறியாது உயிருக்காக ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். சிக்காரி அடுத்த தோட்டாவைப் பொருத்திச் சுடத் துணிவில்லாத வஞ்சல் துவக்கை வீசிவிட்டு அவறும் ஓடினான்.

ரவீந்திரனின் பின்னால் முதியான்கே ஓடிவந்தான். ரவீந்திரன் திரும்பிப் பார்த்தபொழுது முதியான்கேயைக் காணவில்லை. தூரத்தே நிலத்தில் அவன் விழுந்து கீட ந்தான்.

முதியான்கேக்குச் சில யார் தூரத்தில் அமரதாசா வைக் காவின் கீழ் போட்டு...

இரத்தமும் யானையின் சாணமுமாக... அமரதாசா!

இனி அடுத்தவன் முதியான்கே!

ரவீந்திரன் உயிரைப் பண்யம் வைத்து முதியான்கே விழுந்து கீடந்த இடத்தை தோக்கிப் பாய்ந்து சென்றுன். முதியான்கே ஓடிக்கொண்டிருந்த வேகத்தில் வாள்போல் கீடந்த கூரிய மரக்கட்டடமொன்றை மிதித்ததால் அவனின் பாதத்தில் கீழே துளைத்து மேல்பக்கமாகப் பீறியிருந்தது—அவவாங்கில் ஏறியிருக்கும் தேங்காய்போல. இரத்தம் கால்களிலிருந்து ஆருகப் பெருக, நம்பிக்கையிழுந்து கண்கள் இனைக்களுக்குள் செருகக் கிடக்கும் முதியான்

சேயைத் தூக்கித் தோளில் போட்டான் ரவீந் திரன். யானை பயங்கரமாகத் துதிக்கையை உயர்த்திப் பினிறிய போது, அதன் வாயும், படபடக்கும் காதுகளும், கோபா வேசத்தைக் காட்டின. ரவீந்திரன் முதியான்சேயைத் தூக்கிக்கொண்டோடுவதைக் கண்ட யானை ரவீந்திரன் ஒடிக்கொண்டிருந்த திசைக்குத் திரும்பியது, முதியான் சேயின் கால்களிலிருந்து வடிந்த இரத்தம் ரவீந்திரனின் உடலை நனைத்துக்கொண்டிருந்தது. சாகத் துணித்திருந்த ரவீந்திரனுக்குப் பலம் இரண்டு மடங்காக இருத்தது. அன்மையில் இருந்த மரமொன்றில் முதியான்சேயைத் தோளில் போட்டவாறு அவனது பலம் அத்தனையையும் பாவித்து ஏறினான்! உயிருக்காகப் போராடும் போது மனிதனின் பலம் எவ்வளவாகப் பெருகி விடுகிறது? அந்த மரத்தின் அடிக்கொப்பொன்றில் ஏறிச் சுற்றுப் பாதுகாப்பான இடத்துக்கு வந்துவிட்டோமென நினைத்தபோது தான் ரவீந்திரனுக்கு முச்சு இனைத்தது. கால்கள் கைகள் இவ்வளவு பாரத்தோடு மரத்தில் ஏறியமையால் யந்திரம் போல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. வியர்வை வழி ந் து நெருப்பாக உடலைச் சுட்டது. அமரதாசா விழுந்துகிடத்த இடத்தைப் பார்க்க முயற்சித்தான் ரவீந்திரன். காட்டு மரங்கள் மறைத்துக்கொண்டிருந்தன.

முதியான்சேயின் கண்ணத்தில் தட்டி எழுப்பினான் ரவீந்திரன். முதியான்சே கண்களை விழித்துப் பார்க்கிறோன். ரவீந்திரனின் கைத்தாங்கலில்தான் இருக்கிறேன் என அறிந்ததும் அவனின் முகத்தில் மின்னலாய் நம் பிக்கை ஒளி வீசிற்று. அவனின் கால்களிலிருந்து வடிந்த இரத்தம் ரவீந்திரனின் உடலை நனைத்திருந்தது. முதியான் சேயின் காலில் ஏற்பட்டிருந்த காயம் கூட அவ்வளவு பெரிதாகத் தோன்றவில்லை அவனுக்கு. ரவீந்திரனின் உதவியோடு இன்னும் சற்று உயர இருந்த மரக்களைக்கு ஏறி ஆறுதலாக அமர்ந்துகொண்டான். அப்பொழுது தான் யானை அவர்களிலிருந்த மாந்தைச் சுற்றிவட்டமிட-

உது. பின்புறமாக இரண்டாடிகள் வைத்து மூச்செறிந்த வாறு நெற்றியால் வந்து அடிமரத்தை உதைத்தது. மரம் அதிர்ந்து நடுவியது. ரவிந்திரன் முதியான்சேயையும் மரக்கொய்பொன்றையும் ஒன்றுக்கச் சேர்த்து இறுகப் பற்றி இருந்தான். மீண்டுமொருமுறை மரத்தை இடித்துவிட்டுக் காட்டினால் புகுந்தது யானே.

ரவிந்திரன் மரத்திலிருந்த இலைகளைப் பிடுங்கி வாயில் போட்டுச் சப்பிவிட்டுப் பின் அதையெடுத்து முதியான்சேயின் காயத்தில் வைத்துவிட்டு இரத்தம் தோய்ந்திருந்த தனது சேட்டைக் கிழித்துக் கட்டிவிட்டான். இரத்தம் கசிவது கட்டுப்பட்டது.

மதங்கொண்ட யானையின் பேரிரைச்சல் எங்கேயோகேட்கிறது. அப்பொழுது, முதியான்சே ரவிந்திரனைத் தனது கைகளிரண்டினாலும் கட்டியணைத்து ஒரு சிறு குழந்தைபோல விம்மி விம்மி அழுதான். கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தது.

‘ஒரு தொறிலாளி என்ற உறவுக்காக கட்டும் நீ இப்படி உயிரைப் பண்யம் வைத்து என்னைக் காப்பாற்றியிருக்கிறோய். ஆனால், நானே இன்றுவரை உனக்கு என்ன செய்திருக்கிறேன்? நீ தமிழன் என்பதற்காக உன்னை என்னுடைய எதிரியாக வெறுத்து வந்திருக்கிறேன். என்னுடைய மனச்சாட்சியே என்னைக் கொன்றுவிடும் போலிருக்கிறது. உன்னுடைய மனதில் எழுந்த காதலை அரும்பவிடாது என்குரோத மனம் கருக்க செய்து விட்டதே. நீயோ எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டு மனிதனுயிர்ந்துவிட்டாய்’— முதியான்சேயின் உள்ளத்தில் குத்திக் கிளரும் வேதனை காலில் பட்ட காயத்திலும் பார்க்க வளித்தது. இரத்தமாகவும், கண்ணீராகவும் ரவிந்திரனைக் கழுவித் தன்னைப் புனிதமாக்கியிருந்தான் முதியான்சே,

‘(என் முதியான்சே இப்படி அழுவிறுய?)’ என்றுஅவனின் தலையைத் திருப்பினான்.

“(என் கூடப்பிறந்த சகோதரனே செய்யத் துணி யாத்தை நீ செய்திருக்கிறோய் ரவீந்திரன். அனால், நானே பாவி! என்னைக்காப்பாற்ற உணக்கு எப்படி மனம் வந்தது) ”

“(முதியான்கே அன்கே! நாங்கள் ஒரு பாணையில் சமைத்த சோற்றைப் பகிர்ந்துதானே உண்கிறோம், பின்பு எதற்கு இதெல்லாம், அமரோ...) ”

ரவீந்திரனுல் வாக்கியத்தை முடிக்கவிடாது, கண்கள் நீர்சொரிய உதகுகள் துடித்தன.

“(அமரதாசாவலின் டெராலக்கும் பனமுகிரேப் பாட லும் இனிமேல் கேட்காது) ” என்று ரவீந்திரன் கூறிய போது அவனின் இதயம் கக்கு நூரூகியிருந்தது.

“(அமரதாசாவலைக் காலில் போட்டு நக்கக்குவதை இந்தக் கண்களால் பார்க்க தேர்ந்துவிட்டதே! அதுதான் என் கவலையெல்லாம் முதியான்கே. அத்தத் துவக்குள்ளது கையிலிருந்தால் நான் யானை மிகித்து இறந்திருப்பேன் அல்லது அமரதாசாவலைக் காப்பாற்றியிருப்பேன். அவன் சிக்காரியின் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தாலும் என் ஆத்திரம் தீராது முதியான்கே) ” என்று ரவீந்திரன் நண்பனின் பிரிவைச் சுகிக்க முடியாதவனும் ஆத்திரப்பட்டான்.

ரவீந்திரனும் முதியான்கேயும் அந்த மரத்தில் சில மணித்தியாலங்கள் அப்படியே இருக்க வேண்டியிருந்தது. மற்றைய தொழிலாளர்களின் பாடு எப்படியோ?

*

*

*

யானையின் அட்டகாசம் முடிந்து அதிக நேரமாய் விட்டது. ரவீந்திரன் முதியான்கேயைத் தாங்கலாகப் பிடித்து மரத்திலிருந்து அவன் இறங்குவதற்கு உதவினான். அப்பொழுது காலில் மீண்டும் இரத்தம் கசியத் தொடர்டு கியது. இருவரும் மரத்திலிருந்து இறங்கி நின்ற பொழுது தான் வீரக்கோன், சிரிபாலா, சிற்றம்பலம், தியோனிஸ், உக்குபண்டா, சிக்காரி ஆகியோர் பல திக்குகளிலிருந்து

வந்தார்கள். அமரதாசா கோரமாக இறந்து கிடக்கும் இடத்தைச் சுற்றி நிற்கிறார்கள் தொழிலாளர்கள். முதியான்கே உயிரோடு மீண்டிருப்பதை அதிசயமாகப் பார்த்தனர்.

யானையின் காணத்தில் முகத்தைக் குப்புறப் பதித்த வாறு பின்மாகிக் கிடந்த அமரதாசாவைச் சுற்றி நின்ற வர்களின் கணகள் கலங்கின.

—“அம்மா இறந்து விட்டாள் என்று அறிந்ததும் ஓடோடு சென்று குடுகேசில் வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்து நீட்டினாயோ”—ரவீந்திரனைப் போல் அங்கு நின்ற அனைவரும் தங்களோடு அமரதாசா கொண்டிருந்த தொடர்புகளையெல்லாம் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். தூரத்தே அவன் டோல்க் அடித்துப் பாடும் ‘பனு மரே அத்ராஜா’ பாடல் ஒலிப்பது போவிருக்கிறது.

யானையினால் அடிபட்டுச் சாவதற்காகத்தான் நீ அந்தப் பாடலை அடிக்கடி பாடினாயோ அமரே...!

ரவீந்திரன் சிக்காரியின் பக்கமாக வந்து உணர்ச்சி வசப்பட்டவனுகி அவனின் முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தினன். அவன் தடாலென நிலத்தில் விழுந்து மீண்டும் ஏழுந்து நின்றன். அவனின் கைகள் அங்கு நின்ற தொழிலாளர்களைக் கும்பிட்டன.

“(எங்களையேன் கும்பிடுகிறாய்..? அதோ பின்மாகக் கிடக்கிறேன். அவனைப் பார்த்துக் கும்பிடு? நீ என்னிடமாவது துவக்கைத் தந்திருந்தால் அமரதாசாவைச் சில சமயம் காப்பாற்றியிருப்பேன்)” என்றான் வீரக்கோன்.

“(அதிர்ச்சியில் என்னுடைய குறி தவறிவிட்டது. என்னுடைய வாழ்நாளில் யானையை வெடிவைத்து விழுத்தியது கிடையாது. அதனால் உயிருக்காகப் பயந்து ஒடிவிட்டேன். என்னை மன்னியுங்கள்)” என்றான் அழாக்குறையாக. அவன், தான் விசிவிட்டுச் சென்ற துவக்கைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு, முன்னால் வந்து—

“(நான் மனதார நினைத்து இந்தத் தவறை விட வில்லை. நான் மனதாரத் தவறு வேணுமென்றே விட்ட தாக நினைத்தீர்களானால் இதோ! இதால் என்னைச் சூட்டுவிடுங்கள்)’’ எனத் துவக்கை நீட்டினான்.

ரவீந்திரனுக்கு அப்பொழுதுதான் தான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவனைத் தாக்கிவிட்டேன் என வருந்திக் கொண்டான்.

காடுகளில் வீசிவிட்டுச் சென்ற கத்திகளைத் தேடி எடுத்துத் தடிகளை வெட்டிப்பினைத்தார்கள். அமரதாசா வின் உடலை அதில் போட்டுக்கொண்டு முன்னுக்கிருவர் பின்னுக்கிருவராகக் காவிக்கொண்டு சூடாரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். முதியான்கே, உக்கு பண்டா வின் தோனைப் பற்றியவாறு ஒற்றைக்காவில் தொங்கித் தொங்கி நடந்துகொண்டிருந்தான். வளி மிகுதியால் அவனுல் சுலபமாக நடந்துகொள்ள முடியவில்லை. ரவீந்திரனும் சிற்றம்பலமும் தலைத்தின்தவாறு அந்தப் பினை ஊர்வலக்கின் பின்னுல் நடக்குவிடகொண்டிருந்தனர். அங்கு நடந்துவிட மரணத்துக்காசு சுகல மரியாதைகளும் வழங்குவது போலக் குஷக்காக் தோவில் ஏந்தியவாறு முன்பாக வாழிதடத்திச் சென்றுகொண்டிருந்தான் சிக்காரி.

அந்த ஏழைக் தொழிலாளர்களின் மனங்களில் மரண ஒலம் மெதுவாக ஓயித்துக்கொள்ள, அந்தக் காட்டுப் பாதையில் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

காடுகள் கழுவிகளாக மாறுவதற்கு இப்படி எத்தனையாகங்கள் மௌனமாக நடந்துவிடுகின்றன.

*

*

அமரதாசாவைச் சுமந்துகொண்டு வருவதைக் கண்ட சிவலிங்கம் பதைப்பதைக்க ஓடிவந்தார்.

“(என்ன நடந்தது!)”

உருக்குலைந்து போயிருந்த உடலும் அதில் அப்பியிருந்த சாணமும் அவருக்கு ஓரளவு விளங்கவைத்திருந்தா

ஹும் மீண்டும் “(என்ன நடந்தது...? என்ன நடந்தது?)” என்று கேட்டார்.

“(சேர் யானை அடித்துவிட்டது)”, என்றால் சோமபாலா.

அதன் பின் துரிதமாக இனிமேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தில் இறங்கினார்கள்.

சிவலிங்கம் தன்னிடமிருந்த காசை எடுத்துவந்து அவர்களிடம் நீட்டி “(பிரேதப் பெட்டி வாங்க எவ்வளவு தேவைப்படும்)” என்றார்.

அதை வாங்கிக்கொண்டு சோமபாலா மற்றைய தொழிலாளர்களைப் பார்த்து — “(மிகுதிப் பணத்தை நாங்கள் போடுவோம்)” என்றான்.

அவர்கள் மறுபேச்சில்லாமல் ஆளுக்கு இருபது முப்பு தென்று கொண்டுவந்து நீட்டினார்கள்.

அமரதாசாவின் வீட்டு விலாசத்தைப் பைலைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் தந்தியெழுதிக்கொடுத்தார்.

“(பொன்சேகாவின் கூடாரத்தில் ஜீப் நிற்கிறது. உடனே வரும்படி சொல்)” என்று உக்குபண்டாவை அனுப்பினார் சிவலிங்கம். மரண விசாரணை அதிகாரி, பொலிஸ் ஆகியோர் ஜீப்பில் வந்திறங்க மாலையாகி விட்டது. அமரதாசாவின் உடலைக்கொண்டுசெல்ல ஜீப்பை உபயோகித்தார் சிவலிங்கம். மேல்டத்தின் அனுமதியின்றி எல்லாவற்றுக்கும் நானே பொறுப்பு, என்று டிரைவரிடம் கூறி ஒழுங்கு செய்தார். அந்த ஜீப்பிலேயே முதியான்சேயையும் பொலன்றுவை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுமதிப்பதற்காக ஏற்றிவிட்டார்கள். அவர்கள் முதன் முதலாக அமைத்திருந்தமரப்பாலங்களிலெல்லாம்ருஷ்சென்று கொண்டிருந்தது ஜீப்.

அத்தியாயம் இருபத்தி நான்கு

அமரதாசாவின் மறைவுக்குப் பின் அவனுடைய ஞாபகார்த்தமாக அந்த வாடியில் எதுவுமே இல்லை. அவனுடைய 'டோலக்', சூட்கேஸ் ஆகியனவும் அன்றே ஜீப் பில் ஏற்றியிருந்தார்கள் தொழிலாளர்கள். அவனின்நினைவாக, அவன் இரவு வேளைகளில் பாடும் பாடல்கள் தான் ஞாபகம் வந்தன.

கடந்த இரு வாரங்களாகக் காட்டு வேலைக்கு ஒருவரும் புறப்படவில்லை. தொழிலாளர்கள் அனைவரும் வாடியிலேயே முடங்கியிருந்தனர். ஏன் தான் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்தோம் எனக் குழம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றைய மூன்று வாடியிலிருந்த தொழிலாளர்களும் வேலைக்குப் போகாது வாடிகளில் தான் இருந்தார்கள். ரவீந்திரன் முதியான்சேயைக் காப்பாற்றியதிலிருந்து அவனின் அபாரத் துணிவையும், நண்பர்க்குதவும் மனப்பாண்மையையும் அந்த நான்கு வாடிகளிலுமிருந்த தொழிலாளர்கள் மெச்சினுர்கள். அவனைத் தமது உடன் பிறவாசச்கோதரன் போல எல்லோரும் அன்பு காட்டினார்கள், அவர்களோடு சரளமாகப் பேச மொழி தடையாக இருந்தாலும் அவனுக்கு இப்போது வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பும் புது உற்சாகமும் ஏற்பட்டிருந்தன.

பொலன்றுவை ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து இன்னும் முதியான்சே திரும்பவில்லை. சோமபாலாவும் இன்னும் இரு தொழிலாளர்களும் லீவில் சென்றிருந்தமையால் சிவலிங்கம் தனது நாட்குறிப்பில் 'காரியாலய வேலை' என்றே குறிப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தார்.

அவருக்கும், மற்றைய மூன்று நில அளவையாளர்களுக்குமுள்ள கடிதங்களை தொழிலாளி ஒருவன் சிக்காரியுடன் போய் தபால்கந்தோரில் பெற்று வருவான்.

சிவலிங்கம் அன்று வந்திருந்த கடிதங்களைப் பிரித்து படிக்கத் தொடங்கினார். அவற்றில் ஒரு கடிதத்தில்;

‘ஜீப்’ என்ற தலையங்கத்தில் எழுதியிருந்த கடிதம் அவரின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

‘ஜீப்பை அனுமதிக்கப்படாத பிரயாணத்துக்கு எதற்காகப் பாவித்தீர்.’ ம. ஆர். சி.யில் நீரே ஒப்பமிட்டிருப்பதால் சங்கவிலையிலுள்ள மற்ற நினைவையாளர்கள் இதில் பொறுப்பாக இருக்கமாட்டார்கள். இதற்குரிய விளக்கத்தை இக்கடிதம் கிடைத்த மறுநாளே தரவேண்டும். தவறினால் சட்ட நடவடிக்கையோ அல்லது சங்கவிலையில் ருந்து கெக்கிராவைக்குப் பிரயாணம் செய்ததால் விரயமாகிய பெட்ரோல் செலவு ஆகியன உமது சம்பளத்திலிருந்து வெட்டப்படும்— உதவி நில அளவை அதிகாரிக்கையாப்பமிட்டிருந்தார்.

சிவலிங்கம் கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு சிந்தனையிலாழ்ந்தார். மேலதிகாரிகளை வால் பிடிக்கத் தெரியாத அவருக்கு இப்படிப் பல காதை பாணங்கள் காலத்துக்கு காலம் வருவதுண்டு. அவற்றிற்கெல்லர் மனமுடைந்து போகாத ஒரு மனப் பக்குவம் நாளடைவில் அவருக்கு வந்து விட்டது.

அன்றைய பார்ட்டிக்காக் கொண்டு வரப்பட்ட ஆடு செய்த புண்ணியம் காலம் காலமாக இந்தத் தினைக்களாத்துக்கு அடித்துக் கொடுக்கும் ஒரு தொழிலாளி.....? அதுவும் அவரின் வினாம் போவதற்கு.....? அவர்களின் கைகளில் அதிகாரமிருக்கிறது! எங்களுக்கு மட்டும் நடைமுறைச் சட்டங்களை எடுத்து விளாக்குவார்கள். அவர்களுக்கென்றால்.....?

சிவலிங்கம் சிந்தனையில் மூழ்சியாறு அந்தக் கடிதத்தைக் கையிலெடுக்கிறார். சுக்கு நூரூக அதைக் கிழித்துக் கூடையில் போடுகிறார். அவரின் முகத்தில் வைராக்கியம் பேசிற்று.

‘என் சம்பளத்தில் அறவிடட்டும் பரவாயில்லை! ஒரு தொழிலாளி இந்தத் தினைகளத்துக்காக தனது உயிரையே விட்டிருக்கிறான். நான் கொஞ்சக் காசை இழந்தால் என்ன உயிரா போய்விடப்போகிறது? நான் நியாயம் என்று அவர்களிடம் எழுதி வெல்ல முடியுமா? அதிலும் பார்க்க அந்தக் கடிதத்துக்கு இந்த முடிவு தான் நல்லது.’

சிவவிங்கம் கூடாரத்தின் வெளியே வந்து செவ்வானத்தில் சூழன்று திரியும் பறவைகளைப் பார்த்தவாறு நின்றார்.

அத்தியாயம் இருபத்தைந்து

அமரதாசாவின் மரணத்தினால் அவனின் குடும்பத்தாந்தகுச் சேர வேண்டிய ‘நஷ்டசடு’ கோரும் விண்ணப்பங்களைத் தபாவில் சேர்த்து விட்டுச் சோமபாலாவை அழைத்தார் சிவவிங்கம்,

‘கங்காணம்! நாங்கள் முடிக்க வேண்டிய வேலை இன்னும் கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கிறது. மற்றைய நில அளவையானர்கள் வேலை முடிந்து கூடாரத்தைப்பிடுங்கிக் கொண்டு போக ஆயத்தமாகியிருக்கிறார்கள். நேற்றும் மழைக்குணமாக இருந்ததல்லவா? அடுத்த கிழமை கட்டாயம் மழை தொடங்கி விடும் போவிருக்கிறது. நாளைக் குப் போய் மிகுதி ‘ஸீனை’ வெட்டி விட்டு வாருங்கள். அத் தோடு வேலை முடிகிறது.’

முதியான்சேபொலன்றுவை வைத்தியசாலையிலிருந்து குணமாகி வீட்டுக்குப் போயிருப்பதாக கடிதம் எழுதி யிருந்தான். அவன் காட்டில் சில காலம் வேலை செய்ய முடியாதென வைத்தியர்கள் சிபார்சு செய்திருந்தமையால் ‘ஸீட்டிஷுட்டி’ இரண்டு மாத காலங்களுக்கு வழங்கி மிருப்பதால் பொலன்றுவை காரியாலயத்தில் வேலை

கெய்வதாகவும் எழுதியிருந்தான். அவன் தனது கடி தத்தை ரவீந்திரனின் பெயருக்கே அனுப்பியிருந்தான். ரவீந்திரன் அக்கழத்தை நண்பார்களின் துணைகொண்டு அறிந்தான்.

* * *

சிவவிங்கம் தனது வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டார். கூடாரத்தைப் பிடுங்கிப்பிரயாணத்துக்காக 'ஜீப்' ரக்கில் மூடைகளை ஏற்றுவதற்கிடையில் ஒரு பாட்டம் மழை பெய்து ஓய்ந்திருக்கிறது. அவர்கள் துரிதமாக எல்லாச் சாமான்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்படவானார்கள். மற்றைய நிலஅளவையாளர்கள் நான்கு நாட்களுக்கு முன்பே புறப்பட்டிருந்தனர். கடந்த ஒருகிழமையாக இடைக்கிடை மழை பெய்து கொண்டிருந்தமையால் வரண்டு போயிருந்த சிற்றருவிகள், நீரோடைகள் ஆகிய வற்றில் நீர் வந்து சேர்திருந்தது. வரண்ட நிலப்பரப்புகளில் வெண் பச்சை நிறம் இலேசாகப் படர்ந்திருந்தது. இலேசான குளிர்காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்டுப் பாதையில் உழைப்பின் மகத்துவத்தைக் காட்டுவது போல் சென்று கொண்டிருந்தது 'ஜீப்ரக்'.

* * *

சிவவிங்கமும் மற்றைய மூன்று நில அளவையாளர்களும் கடந்த மாதங்களில் சங்க விலைப் பகுதியில் அளவைக்குட்படுத்தியிருந்த திட்டத்துக்குரிய உருவரைப்படங்களை இந்த மாரி காலத்தின் பொலன்றுவைக் காரியாலயத்தில் வரைவார்கள். சிவவிங்கத்தின் தொழிலாளர்களும் மற்றைய தொழிலாளர்களும் பொலன்றுவைபகுதியிலேயே கடமைக்கமர்த்தப்பட்டார்கள். ரவீந்திரனை பொலன்றுவையில் சந்தித்த முதியான்சே ஒடிவருகிறார்கள்.

"மல்லி....." என அவனை வாரி அணக்கிறார்.

"தங் சனீப்பத்" என்று ரவீந்திரன் அவனைக் கேட்கிறார்.

தனது காலை உயர்த்திக் காட்டுகிறார் முதியான்சே,

“(வீரக்கோனை ஹம்பந்தோட்டைக்கு மாற்றியிருந்தார்கள். அவன் நாளைக்குப் புறப்படுகிறான். நீசந்திக்கவில்லையா?)” என்றால் ரவீந்திரன்.

“(நாளைக்குக் காலை கட்டாயம் வருவேன்.)”

* * *

ரவீந்திரனைப் பற்றிய நல்லபிப்பிராயம் பொலன்றுவை மாவட்டத்திலிருந்த அத்தனை தொழிலாளர்களிடமும் பரவியது. அவனை ‘ரவிமல்லி’ என அன்பாக அழைத்தது மட்டுமல்லாமல் அவனைத் தங்களின் மாவட்டப் பிரதிநிதியாக நிலஅளவைத் தொழிலாளர் சங்கத்தில் தெரிவுசெய்திருந்தார்கள். ரவீந்திரன் அந்த மாவட்டத்திலிருந்த ஒவ்வொரு தொழிலாளியினதும் சகல விபரங்களையும் அறிந்து வைத்திருந்தான். அவர்களுக்காக நியாயம் கேட்டு நிர்வாகத்திடம் போராடினான். அன்றெரு நாள் சங்க விலைக் காட்டில் ‘எதற்காக வாழ்கிறேன் - எனக்கென்று ஒரு பற்றுபாசம் ஏதாவது உண்டா’ என விரக்தியோடு வானத்தைப் பார்த்து நின்ற நாள் அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

உதட்டில் சீரிப்புக்கான் வருகிறது. இன்று எத்தனை தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை அவனுடு பின்னிப் பிழைந்து விட்டது. அவர்களின் சுக, துக்கங்கள் உணர்ச்சி கள் எவ்வாறே அவனை ஆட்டி வைக்குமளவுக்கு அவனை அவர்கள் உயர்த்தி விட்டார்கள். அவனின் பார்வைபரந்துவிட்டது. அதனால், அவனின் உலகமும் பெரிதாகவிரிந்து கிடக்கிறது.

குறிப்பு:

சிங்களத்திலும், ஆங்கிலத்திலும், வரும் உரையாடல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அடைப்புக்குறிகளுக்குள் தரப்பட்டுள்ளன.

நமுத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்
களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா
மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுரு
வில் வெளிவருகின்றன.

தவறுமல் இவைகளைப் பெற்று உங்
கள் இல்லத்தில் ஓர் ‘குடும்ப நூல் நிலை
யத்தை’ ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள்
வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இனை
மாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப் பாரி
சுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்
துக்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனைமாக
நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவ
தில் சிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு
கொள்ளவேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

C

RAH

அடர்ந்த
கானகத்தின் நடுவே
தொழில் நிமிர்த்தம் வாழும்
இக்கூட்டத்தினர், பல இனங்களைச்
சேர்ந்தவர்கள். அவர்களின் உள்ளக்
குழுறல்களை, பரஸ்பர சந்தேகங்
ங்களை, ஒன்றுபட்ட உணர்வு
களை அழகாக எடுத்துக்
கூறும் சமுதாய
நாவல்.